

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**RECKLESS TO
LOVE YOU**

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

J. SAMAN

Second chances don't
always come easy...

Reckless LOVE

J. SAMAN

KAYITSIZ AŞK

OceanofPDF.com

J. SAMAN

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1

Bölüm 2 Bölüm

3 Bölüm 4

Bölüm 5 Bölüm

6 Bölüm 7

Bölüm 8 Bölüm

9 Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

[Bölüm 27 Bölüm](#)

[28 Bölüm 29](#)

[EPİLOG BİR](#)

[EPİLOG İKİ](#)

[Günaha Dokunan](#)

[Kitap Sonu Notu](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

PROLOGUE

LIRIK

ONA BAKMADAN DURAMIYORUM. İKİ KISA KELIMEYİ TEKRAR TEKRAR OKUYORUM
VE

Tekrar ve tekrar. Çok basitler. Aslında düşünürseniz etkileyici değiller. Ama bu iki kelime her şeyi ifade ediyor. Bu iki kelime ruhumun en karanlık derinliklerine, yıllar boyunca metodik olarak kapattığım kısma daldı ve uyuyan volkanı uyandırdı. İki basit kelime nasıl olur da bu duygu kuyusunu bu kadar çabuk patlatabilir?

Eve gel.

Mesajın geldiği numarayı tanımıyorum. Bilinmiyor olarak görünüyor. Ama tanımak zorunda değilim. Kimden geldiğini biliyorum. İçgüdüsel olarak biliyorum. En azından vücudum biliyor, çünkü kalp atışlarım tavan yaptı. Midem şiddetli, kötü gizlenmiş, hastalıklı kelebeklerle sıkıca kenetlenmiş durumda. Alnım terden sıırılsıklam olmuş durumda ve ellerim telefonumu tutarken titriyor. Kaliforniya'da saat çok erken. Şafak bile değil ama uyanığım. Uyanık olmadığım zamanlarda bile hep uyanığım ve ne yazık ki telefonum başka bir uzvum haline geldiğinden beri sürekli yanımda.

Bu bir New York alan kodu.

Allah kahretsin! Beni sakinleştirmek için kesinlikle hiçbir şey yapmayan derin, titreyen bir nefes emiyorum, sonra yapabileceğim tek şekilde cevap veriyorum.

Ben: ***Bu kim?***

Mesaj balonu anında belirdi, sanki beni bekliyormuş gibi. Sanki yanlış numara olmasına imkan yokmuş gibi. Sanki parmakları yeterince hızlı cevap verememiş gibi.

Bilinmiyor: ***Bunun kim olduğunu biliyorsun. Eve gel.***

Cevap vermiyorum. Veremiyorum. Donup kaldım. Dört yıl oldu. Dört lanet yıl. Ve bana böyle mi ulaşıyor? Benimle böyle mi iletişime geçiyor? Beni tüketen duyguların saldırısından kendimi korumak için acınası bir çabayla ağır yorganı başımın üzerine çekerek yatağıma geri dönüyorum. Telefonumu göğsüme bastırıyorum, parçalanmış kalbimden geriye kalanların üzerine.

Acı çekiyorum. Kızgınım. Berbat durumdayım ve kırıldım ama yine de kırılıyorum. Bu nasıl mümkün olabilir? Bir insan zaten kırılmışken nasıl kırılmaya devam edebilir? Dört yıldır görmediğim bir insan beni nasıl hâlâ böyle etkileyebilir?

O hain cihazı duvara fırlatıp parçalamak istiyorum. Penceremden olabildiğince sert bir şekilde fırlatmak ve kumsalın diğer ucundaki Pasifik'e ulaşmasını, orada bir daha geri dönmek üzere sürüklenip gitmesini ummak istiyorum. Ama yapmadım. Çünkü merak hain bir sürtüktür. Çünkü her şeyim olan ve şimdi hiçbir şeyim olmayan adamın bunca zaman sonra neden benimle iletişime geçtiğini ve eve dönmemi istediğini bilmek zorundayım.

Bilinmiyor: ***Burada, eski odamda, yatağımda oturuyorum ve odaklanamıyorum. Düşünmem gereken şeyi düşünemiyorum. Bu yüzden eve gelmene ihtiyacım var.***

Gözlerimden yaşlar süzülürken başımı sallıyorum, inatla düşmeyi reddediyor ama yine de görüşümü engelliyor. Söylediği hiçbir şey bana mantıklı gelmiyor. Hiçbir şey. Tamamen saçma ama yine de değil. Onu hâlâ ne söylediğini ve ne söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum.

Ben: *Neden?*

Bilinmiyor: *Çünkü sana ihtiyacım var.*

Ben: Yapamam. İşle çok meşgulüm.

Bu bir çeşit yalan. Yani, birkaç gün içinde Gökkuşığı Balosu için New York'a gideceğim. Ama bunu bilmesine gerek yok. Ve onu görmek istemiyorum. Kesinlikle, kesinlikle, istemiyorum.

Bilinmiyor: *Babam felç geçirdi.*

Gözlerim kapanıyor ve bir elimle onları kapatıyorum. Nefes alamıyorum. Soluk soluğa bir hıçkırık boğazımın arkasından kaçıyor ve çiğ tadıyla beni yakıyor. Tanrım. Şimdi ne yapacağım ben? Babasını seviyorum. Yüce İsa. Şimdi ona nasıl hayır diyebilirim? Umutsuzca ihtiyaç duyduğum şekilde bundan nasıl kaçınabilirim? *Kahretsin.*

Ben: *Özür dilerim. Bilmiyordum. O iyi mi?*

Yaşayacak ama durumu iyi değil. Yoğun bakımda. Kalp krizinden sonra olduğundan daha kötü.

Başımı ileri geri sallıyorum. Gidemiyorum. Eve gidemem. İki ay önce ailemi ve kız kardeşimin ailesini ziyaret etmek için oradaydım. İşim var, o kadar çok işim var ki zar zor yetişiyorum. Onu görmek istemiyorum. Buna dayanamam. Onu göreceğim ve kendime hissetme izni vermediğim her şeyi hissedeceğim. Tekrar içine çekileceğim.

Artık her şey farklı.

Öyle. Durumum tamamen değişti ama onu arayıp bunu söyleyecek cesaretim hiç olmadı. Çoğunlukla incindiğim için. Çoğunlukla kendimi terk edilmiş ve itilmiş hissettiğim için. Çoğunlukla da ayrı geçen bunca zamandan sonra bunun bir önemi olmayacağından korktuğum için. Onu şimdi görsem, ne kadar değiştiğini bilsem... Kahretsin. Ben sadece... Siktir. Yapamam.

Ne yapacağımı bilmiyorum.

Terden sıırılsıklam oldum. Sığındığım battaniye şimdi beni boğuyordu. Babası hayatta olduğu için rahatladım. Onunla hâlâ ayda bir kez konuşuyorum. Dur, düzelteyim. Beni hâlâ ayda bir *arıyor*. Ve konuşuyoruz. Hakkında değil.

Jameson. Asla onun hakkında değil. Sadece benimle ve hayatımla ilgili. Jameson'ın benimle iletişime geçmesi beni mahvetti. Bu oyunu oynayamam. Hiç oynayamadım. Onunla ya hep ya hiti.

Bilinmiyor: *Seni zledim.*

Kelimelere bakıyorum, onları tekrar okuyorum ve sonra çok hızlı yanıt veriyorum,

Yalancı.

Bilinmiyor: *Asla. Seni çok özledim.*

Sanırım az önce ldüm. İçimdeki her şey durdu. Kalbim atmıyor. Nefesim göğsümün içinde durmuş, dışarı çıkamıyor. Zihnim tamamen boş. Ve her şey yeniden canlandığında, yapabileceğimi hiç bilmediğim yakıcı bir öfkeyle dolup taşıyorum.

Bilinmiyor: *Hala orada mısın?*

Ben: *Ne söylememi istiyorsun?*

Bilinmiyor: *Bilmiyorum. Bu konuda kararsızım. Lütfen eve gel.*

Ben: *Neden?*

Bilinmiyor: *nk sana ihtiyaım var. Çünkü onun sana ihtiyaı var. Çünkü ben her zaman başkasına aşık olmak için sana kafayı takmakla meşguldüm. Çünkü umut ederek hata yapıp yapmadığımı bilmem gerekiyor.*

Başımı şiddetle sallıyorum, ıkarabildiğim en yüksek, en tiz çığlığı çıkarıyorum. Hiç yardımcı olmuyor ve benim de yardımcı olacak bir şeye ihtiyaım var. Yataktan fırlayarak aceleyle balkon kapısına gidiyor, kilidini açıyor ve ardına kadar açıyorum.

Temiz hava. Temiz havaya ihtiyaım var. Hatta Güney Kaliforniya'nın temiz havasına. Tuzlu bir okyanus sisi yüzüme çarpıyor ve üzerimdeki tere yapışıyor. Dışarısı hâlâ karanlık. şafak henüz gece mavisini gökyüzüyle oynaşmıyor.

Okyanusun siyah genişliğine bakıyorum, dalgaların arpışını dinliyorum ve i çekiyorum. Onu tanıyordum. Yıllar boyunca onu bir ya da yirmi kez Facebook'ta takip etmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Kendimi zorladım

politik figürler ve pop yıldızları için ayrılmış bir tutkuyla ondan nefret ediyorum. Ama bu? Beni özlediğini mi söylüyor?

Beni görmek bunu değiştirmeyecek. Ama madem soruyorsun, soruyorsun.

Hemen cevap veriyor ve ben de kendimi tutamayıp biraz sırtıyorum. *Beni hâlâ önemsiyorsun Jameson Woods.* Hain düşünceyi yakaladığımda, anında kapatıyorum. Çünkü eğer umursasaydı, mesajının bir anlamı olsaydı, o zaman ben burada olmazdım, o da orada olmazdı ve bu saçma sapan sabahın dördündeki mesaj konuşması gerçekleşmezdi.

Bilinmiyor: **Sormuyorum. Seni görmek her şeyi değiştirebilir. Ama bundan daha fazlası, burada yanımda olmana ihtiyacım var. Babam seni görmek isterdi. Eve gel.**

Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum!

Ben: Eve gelemem. Beni manipüle etmek için babanı kullanmayı bırak.

Elimdeki tek oyun bu. Eve dönebilirsin. Gelebileceğini biliyorum.

Biriyle mi görüşüyorsun? Cevap vermeden önce, hayırdan başka bir cevap beni şu an öldürebilir.

Hırlıyorum, yanımdan geçen birinin duyup duymamasını umursamıyorum. Bunu bana nasıl yapabilir? Nasıl bu kadar bencil olabiliyor? Bana neler yaşattığını bilmiyor mu? Dört yıl sonra hâlâ yolumu bulamadığımı? Cevap vermemeliyim. Telefonumu fırlatıp atmalı ve asla arkama bakmamalıyım.

Ben: **Hayır. Ve sen bir piçsin.**

Bilinmiyor: **EVET. Evet! Lütfen. Resmen yalvarıyorum. Gerçekten, Lee.**

Saçmalamıyorum bile. Berbat durumdayım. Lütfen. Lütfen. Lütfen. Lütfen!!!!

Ben: ...

Bilinmiyor: **Bu ne anlama geliyor?**

Düşünüyorum demek. Dur!

Gözlerim hiçbir şeye kilitlenmiyor, zihnim bir dakikada bir mil dönüyor.

Lee. Bana Lee derdi. Bu lakap en çok canımı yakan şey olabilir. Ve şimdi benden eve gelmemi istiyor. Jameson Woods, sonsuza dek benim olduğunu düşündüğüm adam onu görmek için eve gelmemi istiyor. Peki ne

için? Ne için?

Uzun zamandır unutulmuş bir kaşıntıyı kaşımak için mi? Yaptığı şeyden dolayı uzun zamandır terk edilmiş suçluluk duygusunu yatıştırmak için mi? Neden buna kanayım ki?

Tekrar iç çektim çünkü nedenini biliyorum. Eve asla erkek getirmememle aynı sebepten. Artık tam olarak içinde yaşamıyor olmama ve uygun olmaktan uzak olmasına rağmen bu evden vazgeçmememin nedeni de bu. Telefonumu kırmak yerine bu konuşmaya devam etmemin nedeni de bu.

Jameson Woods.

Vücudumdaki silinmez mürekkep. Ruhumdaki yara izi. Kalbimdeki yarık.

Bilinmiyor: ...

Öne doğru eğilip dirseklerimi korkuluğun kenarına dayadığımda küçük bir kahkaha atmama engel olamıyorum. Serin rüzgâr saçlarımı savuruyor ve böyle hissetmekten nefret ediyorum. Onu bu şekilde eğlendirdiğim için.

Ben: ***Bu ne demek?***

Bilinmiyor: ***Sabırsızlanıyorum demek. Lütfen. Eve gelmene ihtiyacım var. Biliyorum, ben bir piçim. Senden bunu istememem gerektiğini biliyorum. Ama istiyorum.***

Bilinmiyor: En azından biraz merak etmiyor musun?

EVET!

Hayır!!!!!! Ve piç seni kapsamıyor.

Bilinmiyor: ***Lütfen. Her şey kontrolden çıkıyor ve seni görmem gerek. Bilmem gerek.***

Ben: ***Zaten biliyorsun.***

Bilinmiyor: ***Senin hakkında mı?***

Ben: ***Evet, yoksa sabahın dördünde bana mesaj atmazdın.***

Bilinmiyor: ***Burada saat yedi. Bu geleceğin anlamına mı geliyor?***

Ben: ...

Bilinmeyen: ...

Ben: ***Evet.***

Telefonum parmaklarımın arasından kayarak balkonumun sert zeminine çarpıyor. Telefonum tekrar çalıyor, ses yerden yankılandığı için şimdi biraz daha yüksek. Açmıyorum. Aşağı bakmıyorum. Bana teşekkür edip etmemesi ya da aklına gelen başka bir şey umurumda değil. Umurumda değil. Bilmek istemiyorum.

Çünkü kafamı toparlamakla meşgulüm.

Kendimi kilitliyorum.

Babasını önemsiyorum ve onu görmek, kendi gözlerimle iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Eve gideceğim ve onu göreceğim. Onu göreceğim ve daha önce hiç yapamadığım bir şeyi yapacağım. Veda edeceğim. Gözlerim kapanıyor ve kendime geçmişe dönme izni veriyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anı hatırlamak için. İzin veririm beni parça parça edecek tatlı işkencenin tadını çıkarmak için. Çünkü neyle karşı karşıya olduğumu biliyorum ve o uçaktan indiğimde bir daha hiçbir şeyin doğru olmayacağını da biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

LIRIK

Altı yıl önce

"SEN BURADA YENİSİN," DIYOR SAĞIMDAKI KIZ, TAM KIÇIM YERE DEĞERKEN. sandalyemin sert plastiği. Yüzündeki meraklı ifadeyle karışık suçlaması, keşke oturma seçimimde biraz daha seçici olsaydım dedirtti ama kimseyi tanımadığınızda, ortadaki herhangi bir koltuğu bulma eğilimindesiniz. Benim tabirimle yapışmayan koltuk. Görünüşe göre, adına yakışmıyordu.

"Bu okul o kadar küçük mü?" Cevap vermek yerine soruyorum.

Ben yeniyim. Tam olarak bu yeni okuldaki ilk dönemimin ilk günü. Üçüncü sınıfta transfer bir öğrenciyim ama bir sebebim var. Bu okul müzik ve işletme programlarıyla tanınıyor. İkisi de ayrı tabii ki, ama müzik ve işletme yan dalım olduğunu düşünürsek, mükemmel sayılır. NYU'daydım, benim için en iyi yer olacağını düşünüyordum ama gerçekten öyle değildi. Aslında oldukça yararsızdı. Babam beni bu konuda uyarmıştı. Haklı olmasından nefret ediyorum ama genelde haklıdır, belki de dinlemeye başlamamın zamanı gelmiştir.

Güzel komşum başını sallıyor, gül rengi dudakları kaşlarını çatmaya benzer bir şekilde yukarı doğru kıvrılıyor, koyu sarı saçları başıyla birlikte hareket ediyor

sanki tek bir birimmiş gibi. Derin, duygulu gözleri, porselen bir teni ve burnunda bir halkası var. Şık, fazla büyük, siyah çerçeveli gözlüklerinin köprüsünü yukarı itiyor ve gülümsüyor. "Ne yazık ki evet. Ben Cassia, ama herkes bana Cass der."

"Lirik."

"Oh," diye nefes nefese kalıyor, gözleri kocaman. "Güzel isim. Alışılmadık. Müzikle ilgili bir şey mi yapıyorsun?"

Bu soruyla çok karşılaşıyorum. Ne zaman kendimi birine tanıtsam. Sanki doğduğumda bana verilen isim hayatımın anlamını belirliyormuş gibi. Üzücü kısmı mı? Belirliyor. Ve bunu insanlara söylemekten nefret ediyorum. Keşke rock yıldızı babam bana isim verirken bu kadar gerçekçi olmasaydı diyorum. Bana sıradan bir isim verilmesini tercih ederdim. Jessica, Tessa, Julie ya da Megan gibi bir şey. Benim ya da onun tutkusuna dikkat çekmeyecek bir şey. Müzik.

Gözlerim istemeden aşağıya kayıyor ve onun tişörtünü görüyorum. Jimmy Eat World. Gülümsüyorum. Ben de onları seviyorum.

Cevap vermek yerine gülüp geçiyorum, sorudan kaçmaya çalışırken konuyu hızla değiştiriyorum. Onu henüz bu soruya cevap verecek kadar iyi tanımıyorum. "Yeni olduğumu nereden anladın?"

Cevabı çok açıkmiş gibi omuz silkiyor. "Seni daha önce burada hiç görmedim. Beş bin kişi herkesi fark etmen için yeterince küçük ve sende birinci sınıf öğrencisi olduğunu düşündüren o şaşkın, yeni yetme bakış yok. Ayrıca, bu ileri düzey kurumsal finansman, yani üst sınıflara yönelik bir ders."

Gözlemci küçük şey, değil mi? "Çok iyisin. Ben yeniyim. İlk günüm. Yeni transferim."

Dik oturuyor, cevabım ona yeni bir enerji patlaması sağlıyor. Omuzları dikleşiyor ve bana doğru dönüyor, ama gözleri benimkilerle tekrar buluşmadan dikkati sınıfın ön tarafına yöneliyor. Ağız bir anda açıldı ve yanakları pembeleşti.

çekici bulduğu birine bakıyor. İçgüdüsel olarak bakışlarının yönüne dönüyorum ve doğrudan Üçüncü Jameson Woods'un üzerine düşüyorum. Buradaki ilk günümde onun adını ve aynı adı taşıyan üçüncü erkek atası olduğu gerçeğini nereden biliyorum?

Liseye onunla gitmiştim.

Ve şimdi yüksek sesle iç çekiyorum. Durduramıyorum bile. Nedense, yeni başlangıcında onun varlığı beni rahatsız ediyor. Bu gerçekten açıklanamaz. Jameson Woods ile hiç sorunum olmamıştı. Bir ya da altı arkadaşımı mahvettiğinde bile. Onun ne olduğunu anlıyordum. Hatta kızlara eğlenenin tadını çıkardığını ve daha fazlasını istemediğini söylerkenki acımasız dürüstlüğünü bile takdir ettim. Bana göre, bağlanmamaları gerektiğini bildikleri bir adama bağlandıkları için suç onlarındı. Kötü çocuğu evcilleştirmek diye bir şey yoktur. Kronik oyuncuyu tek eşli yapamazsınız.

Geniş amfide amaçsızca dolaşüyor, gözleri sıkıntıyla dolu ve dönemin ilk Pazartesi günü sabah dokuzda burada olmak için bariz bir istek duymuyor. Beni iş üstünde yakalamadan önce birkaç saniyemi ayırıp onu kontrol ediyorum. Bir tek ben değilim. Diğer bütün kadınların gözleri ona dikilmiş. Birkaç erkeğin de.

Onu içime çekmek için kendime izin veriyorum. Saçları kuzgun gibi gür ve siyah. Kenarları kısa, tepesi uzun ve kırıışık, bütün gece seks yaptıktan sonra yataktan yeni kalkmışım gibi alnına dökülüyor. Güçlü, yontulmuş çenesi ve dalgınlıkla kaşıdığı koyu renkli kirli sakalı. İnanılmaz uzunluktaki koyu renk kirpiklerle çerçevelenmiş, korkunç bir husky köpeği gibi mavinin en soluk rengi gözler. Uzun boylu, yapılı ve bronz tenli, kilometrelerce uzunlukta kasları var. Tişörtünün pamuğu -saçıyla aynı tonda siyah-formunu zorluyor.

Kendini beğenmiş havalı? Tamam. Kendinden emin sırtışı? İki kere kontrol et. Yasal ya da gerçek olamayacak kadar yakışıklı mı? Ne yazık ki evet.

Piç bunların hepsine fazlasıyla sahip ve bunu biliyor.

Büyük boy bir çikolataya eşdeğer. Çok aldatıcı bir şekilde cazip. Çok cazip bir şekilde ideal görünüyor. Büyük, lezzetli ve sonsuz zevk vaat ediyor

-Ya da söylentiler size öyle yutturmaya çalışıyor. Ama bir kez pes ettiğinizde, o lanet çikolatanın tamamını yediğinizde pişman olacağınızı bilirsiniz. Bunun en büyük nedeni, iyi çocuk imajını korurken lisemizdeki her bir kızla özür dilemeden yatmış olması ve kimsenin ondan nefret etmemiş olmasıydı. Bir gülümseme ve kırık bir kalple toz içinde bıraktığı kızlardan bile. Onun dramına hiç karışmadım. Arkadaşlarım omzumda ağlarken ve tatmaktan daha iyi bildikleri şeylere teslim oldukları için kendilerini azarlarken sabır ve anlayışla dinledim.

Lisenin büyük bölümünde bir erkek arkadaşım vardı, muhtemelen bu yüzden şimdi bir erkek arkadaş fikrine dayanamıyorum. İtiraf etmeliyim ki, özgürlüğümün tadını okyanustaki serseri bir balık gibi çıkardım.

Jameson I-know-every-woman-is-watching-me Woods bir elini mükemmel saçlarında gezdiriyor ve kendimi ona gözlerimi devirirken buluyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümseme beliriyor. Komşuma geri dönüyorum, ama o hâlâ gözlerini dikmiş bana bakıyor -böyle belalı bir hatunun seksi bir vücuda sahip olacağını düşünemezdim. İstemeden tekrar gözlerimi deviriyorum ve on dakika içinde ikinci kez başka bir yere oturmuş olmayı diliyorum.

"Seni tanıyorum," diyor saf, ateşli bir seksle sarmalanmış derin bir tını, bir yaz gecesinde yağmurdan önceki gök gürültüsü gibi odanın içinde gürüyor. Benimle konuştuğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek yok. Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum, ensemdeki tüyleri elektrikle diken diken ediyor ve midemin sinir bozucu bir şekilde sallanmasına neden oluyor. Onu kabul etmiyorum. Tahminimce, hayatında çok fazla kadının ilgisini çekti ve bunun için onu çalıştırma fikri hoşuma gidiyor.

Belki de ona haksızlık ediyordumdur. Ne de olsa onu görmeyeli yıllar oldu.

"Melody, değil mi?"

Ya da belki de haklıydım. *Dick*. Melody benim kız kardeşimin adı. Benden dört yaş büyük ve okulumuzun ve kasabamızın tanrıçasıydı. Melody olmadığımı biliyor. Lisedeyken erkek arkadaşım ile iyi arkadaştı ve dolayısıyla benimle de arkadaştı. Lyric olduğumu biliyor. Yani evet, sik işe yarıyor gibi.

Yanımdaki sandalyenin ayakları muşamba zemini protesto edercesine gıcırıyor, ardından iri gövdesi koltuğa iniyor ve kendini içeri atıyor. Hâlâ koyu çikolata gözleri resmen yuvalarından fırlamış olan Cass'e bakıyorum.

"Onu tanıyor musun?" diye fısıldayarak bağılıyor, sanki adam gerçekten de diğer tarafımda, duyma menzilimde oturmuyormuş gibi. "Seni kesinlikle seksi sporcu tipi olarak görmezdim. Yargılamıyorum ama gerçekten mi?" Artık adama duyduğu fiziksel hayranlığı geride bıraktığına göre burnunu hoşnutsuzlukla kıvırıyor.

"Elbette, Music beni tanır. Geçmişimiz çok eskiye dayanıyor."

Gözlerimi kapatıyorum ve sessiz bir nefes alıyorum. Devam edemez miydi? Benim onu görmezden geldiğim gibi o da beni görmezden gelemeyebilir miydi? Kıpırdamadım ama dönüp bu küstah herife tam da peşinde olduğu şeyi vermeye yaklaşıyorum. Sinirimi.

"Onu tanıyor
musun?" Başımı
salladım.

"Ondan kurtulmamı mı istiyorsun? Gerektiğinde korkunç bir sürtük olabilirim."

Jameson kıkırdıyor ve iri, bakımlı eli benden öteye, Cass'e doğru uzanıyor. "Jameson," diyor yumuşak bir sesle. "Sonata'nın herhangi bir arkadaşısıyla tanışmak bir zevk."

Bu sefer hırlamamı durduramıyorum ve ona teslim olduğum için nefret ediyorum çünkü şimdi kıkırdamak yerine gülüyor ve sandalyesi benimkine daha da yaklaşıyor. Ve kahretsin, o kahkaha.

"Ben Cass. Adının Lyric olduğunu biliyorsun, değil mi? Şerefsizlik mi yapıyorsun yoksa gerçekten adını bilmiyor musun, ciddi anlamıyorum."

"Hıyarlık yapıyor."

"Bu isimden emin misin Cass? Bana daha çok bir opera gibi görünüyor." "Ve bununla sanatsal, klasik ve zamansız bir güzelliği mi kastediyorsun?" Ben de diyorum ki tatlı bir sesle, durduramıyorum. Sırtım hala ona dönük çünkü henüz onunla yüzleşmeye cesaret edemedim.

"Zamansız güzellik belki, ama ben daha çok aşırı dramatik, parlak renkli ve hayattan daha büyük derdim."

Küçük bir kahkaha baloncuğuna engel olamıyorum. Parlak sarı bir gömlek, yırtık pembe kot pantolon ve siyah Chucks ayakkabı giyiyorum. *Tuş.*

Omzu sırtıma çarpıyor ve bir kez aşağı yukarı sürtünüyor. "Seni tekrar görmek güzel, *Lyric.*"

Dönüyorum, çekime karşı koyamıyorum. Merak mı yoksa kızgınlık mı beni harekete geçiriyor kestiremiyorum. Ve lanet olsun, yakından daha da iyi. Lisedeyken böyle görüldüğünü hatırlamıyorum. Uzun boylu olduğunu hatırlıyorum, evet, ama daha zayıf ve daha az belirgin. Saçları da bu mükemmellikte değildi.

Üniversite Jameson Woods'u tam bir erkeğe dönüştürdü. Bana gülümsüyor, sanki beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gibi kocaman ve parlak, mükemmel dişlerini ve yanağındaki küçücük gamzeyi sergiliyor. "Beni incelemeyi bitirdin mi? Eğer bitmediyse acele etme, çünkü bu bana aynısını sana yapmak için bir bahane veriyor."

Ona gözlerimi deviriyorum ve o da parlıyor. Ne kadar çapkın olabileceğini unutmuşum. "Futbol mu?"

"Futbol ve beyzbol. Şarkıcı?"

"Yapımcı."

"Kampüste mi yoksa özel konutta mı yaşıyorsunuz?" "Kampüste tek kişilik. Sen?"

"İki arkadaşla kampüs dışında bir ev."

"Finans bölümü mü?"

"İş ve finans." Jameson eğilip kulağıma fısıldıyor, sıcak nefesi tenimde geziniyor. "Charlie buraya transfer olacağından bahsetmişti."

Kaşlarımı çatarak tamamen ona dönüyorum. Eski sevgilimle hâlâ belli belirsiz arkadaşız, tıpkı liseye birlikte gittiğimiz çoğu insanla olduğu gibi, ama *o kadar da* arkadaş değiliz. Buraya geleceğimden bahsettiğimi kesinlikle hatırlamıyorum.

"Facebook seni takip ediyor, sanırım." Bana bir göz kırptıyor ve aynı derecede yıpranmış siyah omuz çantasından yıpranmış bir defter alıp masaüstüne fırlatıyor, ardından da çiğnenmiş bir kalem alıyor.

"Facebook'a hiç girmiyorum ve onunla uzun zamandır konuşmadım."

Jameson omuz silkiyor, kalemin ucunu ağzına sokuyor ve tekrar konuşmak için çıkarmadan önce bir iki kez dişlerinin arasında yuvarlıyor. "Bu konuda sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Bir yılı aşkın süredir o adamdan uçuk gibi kaçıyorum. Takip ettiği tek kişi sen değilsin ve heteroseksüel bir erkeğin başka bir heteroseksüel erkeği takip etmesi çok boktan. Seni buraya hangi rüzgar attı? New York'ta olduğunu sanıyordum."

"Öyleydim. Bu okulun daha iyi bir programı var." Detaylandırmadan öylece bıraktım. Gerçekten de New York'u seviyorum ama orada yaşamayı sevmiyordum. Sürekli koşuşturma ve aşırı nüfus ile küçük, hamamböceği istilasına uğramış yaşam koşulları beni rahatsız ediyordu.

"Bekle. New York'tan buraya gelmek için mi ayrıldın?" Cass araya giriyor, sesi kuşkulu.

Ona sadece yarım bir omuz silkme ve yatıştırıcı bir gülümseme sunabiliyorum. Açıklamak istediğim pek bir şey yok. Babam bir müzik efsanesidir. Rock-and-roll kraliyet ailesinden. Grubu Burnt Tears, Rolling Stones'un tüm zamanların en iyi yirmi grubu listesinde yer alıyor. Başvurduğum her müzik konservatuarında sadece onun adını gördüm. NYU'daki öğrenciler ve profesörler sadece onunla ilgileniyordu, benimle değil. Bu okul küçük ve Tennessee'nin hemen hemen hiçbir yerinin ortasında olabilir, ancak soyadım veya endüstri soyum hakkında sıfır sikim veren özel bir müzik geliştirme programına sahiptir.

"Senin bir müzik insanı olduğunu biliyordum," diye devam ediyor, önceki varsayımından memnun bir şekilde. "Ben de öyleyim aslında ama piyanistim. Sanırım Saylor'la henüz tanışmadınız?" diye soruyor temkinli bir şekilde.

Başımı sallıyorum. Cass gözlüklerinin köprüsünü yukarı itiyor ve sanki bu durumdan rahatlamış gibi biraz sarkıyor. "Yapacaksın ve yaptığında bunu bileceksin. Tek söylediğim bu."

"Saylor Bennet?" Jameson sorar ve Cass başını sallar. "İyi kızdır. Bazen onunla takılıyorum."

"Tabii ki biliyorsun," diyor Cass, alaycılığını gizleme zahmetine bile girmeden. "O şirret Taylor Swift niversiteye gidiyor."

Buna gülmekten kendimi alamıyorum.

"Bunu izlemek ne kadar eğlenceli olsa da, ikiniz de dersin iki dakika önce başladığının farkındasınız, değil mi?" enemi odanın önüne doğru uzatarak araya giriyorum. Cass ve Jameson, keskin yüz hatları, baldırın ortasında biten kahverengi tvit etek takımı ve sert ifadesiyle bir neo-Nazi faşistini andıran profesöre doğru hareketimi takip ediyor. Ve bunun ileri düzey bir kurumsal finansman dersi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurarak, kadına tüm dikkatimi veriyorum.

şifremi dizüstü bilgisayarıma giriyorum ve finans klasrmde not almaya hazır boş bir sayfa açıyorum.

"Kahretsin, ne kadar düzenli olduğunu unutmuşum." Jameson ekranıma daha iyi bakabilmek için eğiliyor. İri gövdesi benimkine sürtünüyor, vücut yıkamasının ya da kolonyasının ya da her neyse onun ilahi kokusu etrafımdaki havaya nüfuz ediyor.

"Geri ekil," diye mırıldanıyorum, onu dirsekleyerek geri çekmeye çalışıyorum ve bu süreçte hiçbir yere varamıyorum. Çok yakınımda. Çok beklenmedik.

Bana sinsi bir sırtışla bakıyor, defterinin ilk sayfasını açıyor ve bir şeyler karaladıktan sonra masaya doğru kaydırıp görmem için eğiyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Kelimeleri okudum ve sonra kaşlarımı kaldırarak ona baktım. O da bu jestle karşılık veriyor, yüz ifadesi alaycı ve gülümsememi durdurmak için çaresizim. Elimi uzatıp gerçeği gösteriyorum.

Oraya gideceğimi biliyormuş gibi başını salladı ve sonra "Lisede olduğundan bile daha güzelsin" diye yazdı.

Çırpınışları görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum. Ve kelebekleri. Ve bu sefer gülümsememi tutuyorum. Çiğnenmiş kalemikle ilk sorusuna, doğruluk mu cesaret mi sorusuna tekrar dokunuyor. Başımı sallıyorum, bu küçük oyunun ne kadar hızlı yokuş aşağı gidebileceğini biliyorum. Dirseğini yan tarafıma doğru iterek tekrar yapıyor. Ders programını ve dönem beklentilerini anlatan profesörü takip ediyorum, kalemimle cesareti işaret ediyorum.

"Benimle çalışın," yazmak yerine yüksek sesle konuşuyor.

Güzel yorumundan sonra beklediğim bu değildi. *Çalışmanın* başka bir şey için bir örtmece olup olmadığını çözemiyorum, ama sonra beni sabitleyen ayık ifadeyi yakalıyorum ve tamamen şaşkın bir şekilde ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Dudaklarını endişeyle yalıyor ve sonra bana doğru eğiliyor, göğsünü koluma ve omzuma bastırıyor ve doğrudan kulağıma fısıldıyor, nefesi hassas tenimde ılık, "Bu dersten A almam gerekiyor Lee ve bunu kendi başıma yapamam. Sen akıllı ve düzenlisin. Benimle çalışır mısın?"

Lee mi?

Geri çekiliyor, dikkatle beni izliyor.

"Seni becermeyeceğim," diye uyarıyorum.

Sırıttıyor, başını yana eğiyor, siyah saçları alnına dökülüyor, kurda benzeyen gözleri yüzümün özelliklerini tek tek inceliyor. "Senden bunu istemiyorum. Söz veriyorum."

"Sadece ders mi çalışıyorsun?"

"Sadece ders çalışıyorum."

Abartılı bir iç çekişle "Tamam," diyorum. "Ama içimde buna pişman

olacağıma dair bir his var."

Gözleri beni incelemeye devam ediyor ve sonra o sırtış muzip bir sırtışa dönüşüyor, gözleri muziplikle parlıyor. "Ve içimde sözümü tutmayacağıma dair bir his var."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 2

JAMESON

"DOSTUM, TELEFONUNU AÇACAK MISIN?" CANE SORUYOR, AYAKTA yatak odamın kapısının eşiğinde. Kollarımı başımın altına sıkıştırmış yatağında uzanmış, tavana bakıyorum. Üvey annem bütün öğleden sonra Şükran Günü için beni aradı ve Kanada'daki ailesinin yanına gittiklerinde ona ve babama katılmaya hiç niyetim yok. Ailesi benden nefret ediyor. Beni piç üvey evlat olarak görüyorlar ki sanırım öyleyim de. Geçen hafta ona zaten gitmeyeceğimi söyledim, bu yüzden neden telefonumu patlatmaya devam ettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"O benim üvey annem, yani hayır. Onun Kanada'ya gitme konusundaki saçma sapan, yarım yamalak suçluluk duygusunu dinlemeye hiç niyetim yok."

"Neden şimdi bu konuda başının etini yiyor? Daha Eylül'deyiz." Diğer kolum başımın arkasında olduğu için bir omzumla omuz silkiyorum. Kahretsin, ağrım var. "Çünkü uçak bileti almak istiyor ve belli ki ona gitmeyeceğimi söylemem onun için yeterince iyi bir cevap değil."

"Ona benimle eve geleceğini söylediğini sanıyordum?"

Çenemi indiriyorum ve Cane'in kahverengi gözleriyle buluşuyorum.

"Açtım. Neden açmadığımı sanıyorsun? Yorgunum. Antrenmandan dolayı top gibi ağrıyorum ve şu anda yapmak istediğim son şey babamın evlenme ihtiyacı hissettiği kadınla konuşmak."

"Doğru. Peki, alt kattaki yakışıklıya berbat bir ruh halinde olduğunu ve başka bir zaman gelmesini söyleyeyim mi?"

Kaşlarımı çatıyorum, onu daha iyi görebilmek için dirseklerimin üzerine çıkıyorum. "Ne yakışıklısı? Kimseyi beklemiyorum."

Cane muzipçe sırtıyor, kaşları imalı bir şekilde aşağı yukarı zıplıyor. "O halde aşağıya inip küçük tatlıyı kendim eğlendireceğim."

"Dangalaklığı bırak ve bana burada kimin olduğunu söyle."

"Git kendin gör, pislik. Onunla kütüphanede buluşman gerektiğini ve gelmediğini söyledi. Ama bu kız-"

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yataktan fırlıyorum ve Cane'in yanından geçerken önünü kesiyorum. Lyric'le ders çalışmayı unuttuğuma inanamıyorum. Bunun için kıcıma tekmeyi basacak. "Lee?" Merdivenlere çarpıp ağrıyan bacak kaslarımın beni götürebileceği en hızlı şekilde aşağıya koşmadan önce çaresizce sesleniyorum. "Özür dilerim," diyorum yere inip köşeyi dönerken.

Lyric açık mavi kot pantolonu, parlak pembe bluzu ve kızgın kaşlarıyla oturma odamda duruyor. Uzun platin örgüsü omzunun üzerinden sarkıyor, ateş saçan ela gözleri bir palavracıya palavra atma der gibi bir bakışla kısılmış. Sinirlendiğinde çok güzel oluyor. Eğer onun yardımına bu kadar ihtiyacım olmasaydı, işin nereye varabileceğini görmek için biraz daha zorlayabilirdim.

"Sen bir pisliksin," diyor sert bir parmakla beni göstererek.

Başımı sallıyorum. Ben bir pisliğim. Ama bugün kasıtsız bir hıyarlık yaptım, yani bu da bir şey sayılmalı, değil mi?

"Lanet kütüphanede bir saatten fazla bekledim. Ölmediğine ya da seni hareket edemez ya da telefona cevap veremez hale getiren çılgın bir hastalığa yakalanmadığına göre seninle işim bitti."

"Ben çok-"

"Özür dilediğini söyleme," diye sözümü kesiyor. "Gerçekten bunu duymak istemiyorum. Seninle çalışmak benim fikrim değildi. Senin fikrindi ve sonra sen gelmiyor musun?" Başını sallıyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve memelerini gözlerimi aşağıya indirip bakmamı sağlayacak kadar yukarı kaldırıyor, sonra da onu tamamen kaybetme tehdidi altında tekrar yüzüne bakmaya zorluyor. "Seninle bunu neden kabul ettiğimi bile bilmiyorum. Bunda benim için hiçbir şey yok. Aradığımda telefonunu bile açmadın."

Kahretsin. Arayan Lyric'ti, üvey annem değil.

Odanın içinde yürüyorum ve omuzlarını kavırıyorum, boynu gözlerimle buluşmak için bükülüyor. Onu bırakmam için geri adım atmaya çalışıyor ama bunu yapamam. Üzerime atlayacak. Kaçacağını biliyorum. Bu kızı altı yaşından beri tanıyorum ve anaokuluna birlikte başladık. Hiçbir zaman yakın ya da arkadaş diyebileceğimiz biri olmadık ama bu onu tanımadığım anlamına gelmiyor. Bu onu yıllarca kenardan izlemediğim anlamına da gelmiyor.

Ve o da dallama Charlie'yle çıkmayı seçti.

"Her şeyi berbat ettim," diyorum, gözlerinin derinliklerine bakarak ve yeşil, gri ve kahverenginin farklı desenleri yerine özrüne konsantre olmaya çalışarak. "Boktan bir antrenman yaptım ve takım yarım saat fazladan stadyum koşmak zorunda kaldı. Üvey annem Şükran Günü'nde ailesiyle Kanada'ya gitmek için beni durmadan arıyor. Bugün şimdiden dört kez aradı. Telefonum çalmaya devam edince onun aradığını düşündüm ve duymazdan geldim. Lütfen gitme," diye yalvardım. "Seni terk etmek istememiştim ve bunu yaptığım için çok üzgünüm. Söz veriyorum bir daha olmayacak."

Omuzlarını serbest bırakıyorum ve ellerimi yalvarırcasına havaya kaldırıyorum, bu hareketin, büyük, pişman, yavru köpek gözleriyle birlikte anlaşmayı benim için mühürleyebileceğini biliyorum. Hâlâ kızgın görünüyor. Ya da muhtemelen eğitim yardımına ihtiyacı olmadığı halde neden burada olduğunu sorguluyor gibi. Hay aksi. Bu hiç iyi değil. Çünkü burada durup ona bakarken, kalmasını gerçekten istediğimi ve bunun ders çalışmama yardım etmekten daha fazlası olduğunu fark ediyorum.

Lyric Rose'a hep aşık olmuşumdur. Her erkek öyledir. O güzel, akıllı, komik ve havalı. En azından liselilere çok havalı görünürdü. Kendine güvenen ve her zaman kendisi olan. O ulaşılmaz, erişilmez haliyle günah kadar seksi. Ama o ulaşılmaz değil. Çok tatlı. Çok tatlı. Onunla konuşmayı seviyorum. Ona bakmayı seviyorum. Ve eğer bunların ikisini de yapabiliyorsam ve ders çalışmama yardım ediyorsa, o zaman bir akşamı geçirmek için daha iyi bir yol düşünemiyorum.

Ama bu kıza sunacak hiçbir şeyim yok. Kalmasını sağlayacak gerçek bir teşvik yok. "Bana yardım edersen her şeyi yaparım. Ne istersen. İsteddiğini söyle, senin olsun." Başını tekrar sallıyor, dişleri dolgun alt dudağına batıyor.

Yumuşuyor. Öyle olduğunu biliyorum. Ona gülümserdim. Ona en çekici bakışımı atardım. Kadınları tamamen etkisiz hale getiren ve istemedikleri halde benim olmalarını sağlayan bakışımı. Benden nefret etmeleri gerekirken beni affetmelerini sağlayan bakış. Ama Lyric sıradan bir kadın değil ve beni tüm numaralarımı bilecek kadar iyi tanıyor.

"Acıktım," diyor ve şimdi gülümsüyorum, ama bu seferki gerçek, çünkü bu kız ne kadar sevimli ve rastgele?

"Sana yemek ısmarlayabilirim. Ne istersen. Yemek yeriz ve ders çalışırız. Bu bizim olayımız olabilir. Sen ders çalışmama yardım edersen, ben de seni beslerim, çünkü kafeteryadaki yemekler o kadar da iyi değil. Muhtemelen bunu zaten anlamışsındır. Ama kampüs dışında yaşıyorum ve arabam var. Yani evet, seni besleyeceğim Lee. Ne zaman, ne istersen." Bu çaresiz bir adamın saçmalıkları, ama içimde umursayacak bir şey yok, eğer onun kalmasını sağlayacaksa.

Şimdi sırtlıyor, umarım çılgınca gevezeliklerimi sevimli buluyordur. Sanırım az önce onu kazandım. "Şehirdeki mükemmel Meksika restoranından sebzeli taco istiyorum."

Başımı sallıyorum, ellerimi tekrar sıkıca omuzlarına koyuyorum. Bırakamıyorum, çünkü bırakırsam ona sarılabilirim. Bu çok tuhaf bir his. Kesinlikle daha önce hiç yaşamadığım bir his. Ama Lyric Rose'a sarılmak istiyorum. Harap olmuş ruhuma merhem gibi geliyor. Onu gördüğüm anda anladım.

iki hafta önce. Onu anaokulunda sarışın, örgülü saçları ve parlak renkli elbisesiyle gördüğüm ilk andan beri. Onda bir şeyler var. Belki de orayı düşündüğümde aklıma gelen stres ve tedirginlik olmadan evin tanıdıklığıdır. Belki de onun mütevazı güzelliği ve kıvrak dilidir. Belki de sert olmaya çalıştığında bile kocaman bir yumuşaklık göstermesidir. Bilemiyorum. Ama onunla ilgili ne olursa olsun, etrafımda olmasından hoşlanıyorum.

"Sana vejetaryen taco getirebilirim. Etli olanlardan yesem rahatsız olur musun?" Onun vejetaryen olduğunu hayal meyal hatırlıyorum.

Gülümsüyor, dişleri hala o esnek, dolgun, alt dudağına gömülü, sadece görüldüğü kadar iyi tadı olup olmadığını görmek için muazzam bir dürtü duyuyorum. "Hayır. Et yemen umurumda değil, yeter ki ben yemek zorunda kalmayayım."

"Sen vejetaryen olursan asla sonsuza dek mutlu olamayız."

Gülüyor ve beni itiyor. Onu serbest bırakıyorum çünkü kapıdan kaçmayacağından yüzde doksan sekiz oranında eminim ve eğer gitmesine izin vermez ve geri çekilmezsem gerçekten aptalca bir şey yapabilirim. Onu öpmek gibi. "Sanırım hayatta kalacağım. Yemeğimi sipariş et, ben de Pazartesi günkü sınavdan önce çalışmamız gerekenleri hazırlayayım."

"Tamamdır, bebeğim."

"Ekşi krema olmasın, yanında guacamole olsun. Ve lütfen soğanları pişirmelerini söyleyin. Oh, ve üzerine koydukları pico sosunu sevmiyorum, lütfen onu çıkarmalarını söyleyin."

"Tamamdır. Telefonum üst katta ama yatak odamda yapmak istemiyorsan yemek odasında çalışabiliriz."

"Kesinlikle olmaz." Benimle üst kata çıkma fikri iğrençmiş gibi burnunu kıvrıyor. Sanki beni vurmuş gibi elimi göğsüme götürüyorum. "Yaralı değilsin. Senin egon benim incitemeyeceğim kadar büyük." *Keşke bilseydi.* "Hey Jameson?" diye sesleniyor, ayağım ilk basamağa değdiği anda.

Merdivenleri oturma odasından ayıran yarım duvarın üzerinden eğildim.
"Öyle mi?"

"Tuhaf yemek siparişim hakkında yorum yapmadığın için teşekkürler." Ciddi ve yüzümdeki şaşkınlığı okuyor olmalı ki, "Bazen bazı konularda biraz... titiz olabiliyorum," diyor.

"Biliyorum," diyorum, çünkü biliyorum. Dediğim gibi, onu tanıyorum. Mükemmeliyetçidir. Bir durumun kontrolü her zaman onda olmalı. İnsanların bilmesini istediğinden daha derinlere indiğine bahse girebileceğim OKB eğilimleri var. En azından lisedeyken böyleydi. Onunla ders yaptığım iki hafta boyunca bana farklı bir şey göstermedi. "Beni rahatsız etmiyor Lee. Bu yönünü seviyorum." Ona göz kırpıyorum ve merdivenlerden yukarı koşuyorum, yorum yapmasına ya da utanmış görünmesine ya da kızların bu durumda yaptığı her neyse ona fırsat bile vermiyorum.

Masamdan telefonumu, defterimi ve kalemimi alıyorum. Kalemimi ağzıma atıp yuvarlıyorum, cevapsız çağrılar arasında gezinirken dişlerimi yıpranmış plastiğe geçiriyorum. Üvey annem Dianne'den iki, Lyric'ten üç arama daha var. Bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum ve benimle çalışmaya bu kadar çabuk razı olmasına şaşıyorum.

Meksika restoranını arıyorum çünkü numaralarını ezbere biliyorum ve yemeklerimizi sipariş ediyorum. Onun için sebzeli taco ve benim için tavuk, sonra ona geri dönüyorum. Yemek masama çoktan yerleşmişti, olmasını beklediğim gibi, dizüstü bilgisayar açık ve hazır, defteri kalemle birlikte kırk beş derecelik bir açıyla kağıdın üzerine yerleştirilmişti. Ama beklemediğim şey Travers'ın onun başında dikilip Cheshire kedisi gibi gülümsemesi ve gözlerini sanki beklediği yemekten sonra gelen tatlı gibi ona dikmesiydi.

"Yemeği çağırdım," diyorum gerekenden daha yüksek sesle. Travers kımıldamıyor

Ondan uzakta, her ne kadar benim geri çekilme tonumu anladığından emin olsam da. "Bir saatten kısa bir süre içinde burada olur." Lyric onun etrafında dönüyor

beni bulmak için büyük bir beden, ama yorum yapmıyor. "Bira ya da içecek bir şey ister misin?"

"Su. Çalışıyoruz."

Bilmem gerekirdi. "Bira içersem beni azarlayacak mısın?"

Diğer tarafına yaklaştığımda omuz silkiyor. "Burası senin evin. Ama beklersen yemeğin yanında bir bira içerim."

"Anlaştık."

"Hiçbirimizin bilmediği süper gizli kız arkadaşın bu mu?" Travers soruyor, gözleri hâlâ Lyric'in üzerinde.

"Çalışma arkadaşı," dedi ikimiz birlikte. "Lyric, bu benim oda arkadaşım Travers. Trav, bu benim çocukluk arkadaşım ve çalışma partnerim Lyric. Kurumsal finans dersimizden A almama yardım edecek."

"Senin için biçilmiş kaftan, tatlım."

"Dick," diye mırıldanıyorum ve o da gülüyor, uzanıp omzuma bir böceği uzaklaştırır gibi vuruyor.

"Çocukluk arkadaşı, ha?" Travers istediğimden daha büyük bir ilgiyle soruyor ve Lyric omuz silkiyor. Buna gerçekten ekleyecek bir şeyim yok. "Tamam o zaman. Bunu belli belirsiz rahatsız edici bir sessizlikle bırakacağız. Sam ve Tony ile buluşmak için uçağa binmem gerekiyor ama seninle tanışmak bir zevkti Lyric. Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Elini tutmaya çalışıyor ve ben refleks olarak onu tokatlıyorum. "Çalışma arkadaşımından uzak dur. Senin cazibene karşı bağışıklığı var."

"Hiçbir kadın benim cazibeme karşı bağışık değildir." Bir elini sarı saçlarında gezdiriyor ve yeşil gözlerinden birini ona diyor. "İçimdeki güneyli beyefendi bu."

"İçime güneyli beyefendiliğini sokmaya çalışmadığın sürece gayet iyi anlaşacağız."

Travers yüksek sesle ve sertçe güler. "Sıradaki repliğimin bu olduğunu nereden bildin?"

"Seni bir kitap gibi okuyorum," diyor gülümseyerek.

"Senden hoşlanıyorum. Çok eğlenelisin, Lyric. Bu asık suratlı piçle çalışmanın tadını çıkar."

Onu tersledim ve gitmeden önce bana bir öpücük verdi. Cane çoktan gitmişti, şimdi Lyric ile yalnızım. Bilmiyorum. Garip değil. Tam olarak öyle de değil. Ama kesinlikle onun daha fazla farkındayım. Seslerinin. Kokusunun. Hareketlerinin ve gözlerinin nereye gittiğinin. Neden? Sanırım ondan etkileniyorum. Onu istiyorum. Yanına oturuyorum ve kendimi sandalyemi ona muhtemelen yapmam gerekenden daha fazla yaklaştırırken buluyorum.

Onu istemek istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Biz birlikte büyüdü. Aynı kasabadanız ve aynı insanları tanıyoruz. Şimdi aynı üniversiteye gidiyoruz ve A almak için kesinlikle onun yardımına ihtiyacım var. Onun peşinden koşmak bir seçenek değil.

"Bu dersten neden A alman gerekiyor?" diye soruyor, ders kitabını açıp dizüstü bilgisayarındaki PowerPoint'e bakıyor.

"Şimdi de aklımı mı okuyorsun?"

Bana bakıyor, ela gözleri şaşkınlık içinde yüzüyor.

"Bu dersten nasıl A almam gerektiğini düşünüyordum." *Ve seni ağzımla boşaltırken yatağında çıplak ve yayılmış nasıl görüneceğini.* Kahretsin, şimdi sertleşiyorum.

I. Yapamam. Şehvet. Sonra. Ona.

Koltuğunda arkasına yaslanıyor; sandalyenin omurgası uzun ve sert, fazla esnek değil, bu yüzden fazla uzağa gitmesine gerek yok. Beni beklediğini fark ediyorum ve genellikle ailem hakkında konuşmam. Onlarla durumum hakkında konuşmam ama belki de onun aile hayatı benimkinden çok daha çılgındır. Ne de olsa babası bir rock yıldızı. Bu da kendi zorluklarını beraberinde getiriyor olmalı. Büyürken çok dikkat çektiği kesin. Yani beni anlayabilecek, benden talep edilenleri anlayabilecek biri varsa o da odur. "Babam, şirketinde çalışabilmem için tüm işletme ve finans derslerimden A almamı şart koşuyor."

Uzun bir süre bana bakıyor, yüzünde bir ömür boyu sürecektir sorular dolaşıyor, sonra soruyor: "İstediğin bu mu? Onun için çalışmak mı?"

"*Kendisi* değil ama şirketi, evet. Onun şirketinin bir gün benim şirketim olmasını istiyorum ve bunun gerçekleşmesinin tek yolu da bunu hak etmem."

Bu cevap hoşuna gittiği için usulca gülümsüyor. "O zaman bence başlamalıyız. Üstünden geçmemiz gereken çok malzeme var."

"Bu konuya girmeden önce sana bir soru sorabilir miyim?" Kalemimi ağzıma atıyorum, içimde biriken gerginliği kırmak için birkaç kez çiğniyorum.

"Elbette. Devam et."

"Neden üniversitedesin?"

Küçük, şaşkın bir kahkaha atıyor. "Başka nerede olabilirim ki?"

"Müzik yapmak." Kaşlarını çatıyor ve dehşetinin bana mı yoksa henüz profesyonel olarak müzik yapmadığı gerçeğine mi yönelik olduğunu merak ediyorum. "Hollywood'da albüm yapıyor olabilirsiniz."

"Babanın adıyla ticaret yapmayı seviyor musun?"

Başımı salladım. "Zirveye ulaşmak için çalışmak zorunda olmak umurumda değil. Bu hak ettiğim ve bana verilmediği anlamına geliyor."

Sanki onu yeni anlamışım gibi bir ah-ha ifadesiyle beni işaret ediyor. "Ben de babamın adıyla ticaret yapmayı sevmiyorum. New York'ta herkesin umursadığı tek şey buydu. 'Büyük Gabriel Rose okulu ziyarete ne zaman geliyor?' Kelimelerin etrafına tırnak işareti koyuyor, ses tonunda alaycı bir ton var. "Orada gösteri yapacak mı? Gelip öğrencilere öğretmeye yardım edecek mi? Durmadan devam etti. Çileden çıkarıcıydı. Ve evet, yazları Spin Records'ta Robert Snow için staj yapıyorum. Belli ki babamı tanıyor ve birlikte uzun bir çalışma geçmişleri var. Ama Robert beni işe almadan önce ona neler yapabileceğimi göstermemi istedi. Ve eğer bir diploma alamazsam ve istediğim müzik kariyeri gerçekleşmezse, o zaman ne yaparım?"

"Endişelenmenizi gerektirecek bir şey olduğunu sanmıyorum."

Gülümsüyor ve neredeyse kişisel alanıma girene kadar öne doğru eğiliyor. Ben de öne doğru eğiliyorum, kesinlikle onunkini işgal ediyorum, ama yakınlığımız karşısında kızarmak ya da nefesi kesilmek yerine -bu hareketi başka kızlarla yaptığımda olduğu gibi- sırtışı muzipleşiyor. Son derece seksi. "Ve bence tek başına A alabilirsin. Kendini akademik ya da entelektüel olarak yetersiz mi görüyorsun yoksa kışını kollamayı seven bir adam mısın anlayamıyorum."

Kendimi durduramadan daha da yaklaşıyorum, yüzlerimiz, burunlarımız, ağızlarımız birbirinden birkaç santim uzakta. Gözleri açılıyor, ama çok az. Geri çekilmemek için çok çabalıyor. Başlattığı oyunu bana geri atmak için. Ama bunu asla kaybetmeyeceğim. Onu bulduğum kadar sikilebilir bulduğum hiçbir kadınla değil. Gözlerimiz kilitleniyor, kulağına ulaşana kadar yanağının etinde gezinirken dudaklarımın köşesi dikleşiyor. Ilık bir nefes üflüyorum, vücudu en küçük algılanabilir titremelerle titriyor. Kokusunun eşsizliğinin tadını çıkararak içime çekiyorum. Bu parfüm değil. Vücut yıkaması ya da şampuan bile değil. Hepsi Lyric. Ve inanılmaz.

"Bekleyip görmeniz gerekecek."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 3

LIRIK

KAPSAMLI MÜZİK TEORİSİ MUHTEMELEN EN CAN SIKICI KONULARDAN BİRİDİR. bir müzik öğrencisinin alabileceği dersler. Özellikle de burada üç seviye olduğu için. Yine de her sanatçı için zorunludur. Çünkü hepsinin farklı bir tarzı var. Farklı bir güç ve beceri seti; bu kadar içgüdüsel olabilen bir şeyin temelini öğrenmek iyi bir şey.

Ben bir sanatçı değilim. En azından geleneksel olarak. Şarkı söylemem. Yani şarkı *söyleyebiliyorum* ve bu konuda fena değilim, ama bu benim üstün olduğum bir alan değil. Birkaç farklı enstrüman çalabiliyorum ama hiçbirini profesyonel düzeyde çalamıyorum. Müzik yapıyorum. Müzik yazıyorum. Derliyorum, harmanlıyorum ve olması gerektiği gibi değiştiriyorum.

Yani bu kurs benim için biraz saçma.

Notanın unsurlarını öğrenmeme gerek yok. Yarıklar, aralıklar, oktavların isimlendirilmesi, aşağı vuruşlar ve yukarı vuruşlar. Liste uzayıp gidiyor. Bunlara ihtiyacım yok. Ben biliyorum. Bu benim ruhumda var, bu benim hayatımın eğitimi oldu ve eğer doğuştan gelen bu yeteneğe sahip değilseniz, aşırı klasik eğitimin her zaman en iyisi olmadığına inanıyorum. Kafanızı karıştırabilir. Yeteneğiniz hakkında muhtemelen tahmin etmemeniz gereken şeyleri ikinci kez tahmin etmenize neden olabilir.

Ama yine de notlar alıyor ve takip ediyorum, klavyede ya da hocamız o derste hangi enstrümanla çalışmamızı istiyorsa o enstrümanda çalışmak için elimden geleni yapıyorum. Bazı öğrenciler şarkı söylüyor. Bundan kaçınmaya çalışıyorum.

Çünkü bu sınıftaki herkesin babamın kim olduğunu bildiğine dair oldukça iyi bir göstergeye sahibim. Bakışlar alıyorum ve insanların o bariz, senin hakkında konuşuyorum ve bunu saklamak için en iyi işi yapmıyorum tarzında sessizce fısıldamalarını izliyorum. Burada kendimi tutuyorum. Cass bu sınıfta benimle birlikte ve tahammül etmeyi çok daha kolay hale getiriyor. Bu ders ve ileri düzey kurumsal finans dersimiz, birlikte aldığımız tek dersler ama alacağım.

"Bundan sonra ne yapacaksın?" Cass eşyalarımızı toplarken soruyor. Finans kitabıma şeytanın vücut bulmuş hali gibi bakıyor. Bu konuda onunla aynı fikirde değilim. Finanstan nefret ediyorum ve Jameson'ın bana bunu okutmasından memnunum.

"Jameson ile kütüphanede buluşup ders çalışmam gerekiyor. Katılmak ister misin?"

Sanki ona Nashville'e gidip sarhoş, terli erkeklerin etrafını sardığı bir barda çıplak performans sergilemek isteyip istemediğini sormuşum gibi başını sallıyor. "Hayatta olmaz. Siz ikiniz neden hep birlikte çalışıyorsunuz? Altı hafta falan oldu. Garip bir durum. Jameson gibi adamların kütüphane gibi yerleri kullandığını bilmediğim için belki biraz da rahatsız edici. Ya da ders çalıştıklarını. Hep yakışıklılıklarıyla, özellikle de fakültenin kadın üyeleriyle iyi geçindiklerini düşünürdüm."

Ağır çantamı omzuma alıp olabildiğince rahat olacak şekilde ayarlarken ona bir bakış fırlatıyorum. "A'ya ihtiyacı var."

"Doğru ya. Bu yine de ikinizin neden haftada dört gün birlikte çalıştığınızı açıklamıyor."

Buna verecek cevabım yok. Özellikle de birlikte olduğumuzda her zaman ders çalışmadığımız için. Bazen başka şeylerle meşgul oluyoruz. Ama şu anda bunu ona itiraf edecek değilim.

"Senden hoşlanıyor."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Hayır, öyle değil. Biz arkadaşız. Aynı kasabada büyüdüğ ve takılıyorz. Hepsi bu. Evi güzel ve kampüs dışında ve oda arkadaşlarını seviyorum. Sinir bozucu, kadın düşmanı, aşırı çapkın, ağabey gibi komik tipler."

"Bu hiç mantıklı değil. Ve kulağa biraz ensest gibi geliyor. Ve bilmiyorum-"

"Lyric?" Arkamdan bir erkek sesi onun sözünü kesiyor ve arkamı döndüğümde Cass'in gözlerinin açıldığını ve dudaklarının bir gülümsemeye dönüştüğünü görüyorum. Bizim sınıftaki çocuklardan biri olan Matt koridorun sonunda, Cass'in beni uyardığı kız olan Saylor'un yanında duruyordu. Onunla bu sınıfta bir ya da iki kez karşılaştıktan sonra ve ne yazık ki onunla başka bir sınıfım daha var, uyarıyı anlıyorum.

"Selam," diyorum her ikisine de sıcak bir gülümsemeyle. Cass'in sağ tarafımda yanıma geldiğini hissediyorum ve bunun gösteriyi daha iyi görebilmek için mi yoksa bir dayanışma eylemi mi olduğunu merak ediyorum.

"Nasıl gidiyor?" Matt soruyor, ama ben cevap vermek için ağzımı açamadan Saylor araya giriyor.

"Tatil gösterisine katılıyor musun?" Bunu suçlayıcı bir tonla sormak zorunda mı?

"Hayır. Benim sahnem değil. Peki ya sen?"

Ağartılmış sarı saçlarını omzunun üzerinden atarak sırtıyor. Saylor çok güzel. Biraz fazla zayıf, ama onu öne çıkaran model bir şekilde. Özellikle de çok uzun boylu ve güzel mavi gözlü olduğu için. "Tabii ki. Matt senin de katılman gerektiğini düşünüyor ama şarkı söylemediğin ya da herhangi bir enstrümanı ustalıkla çalmadığın düşünülürse ne yapacağını bilmiyor."

Tanrım, tam bir sürtük.

Matt'e bakıyorum ve Cass'in dirseğini kasıtlı olarak sırtıma çarptığını hissediyorum. Matt şaşırmış ve biraz da sinirlenmiş görünüyor. Saylor'a ölümcül bir bakış fırlatarak, "Ben öyle demedim," diye kestirip atıyor. Matt'in koyu renk saçları ve

Koyu renk gözler ve parmağınızı sokmak isteyeceğiniz sevimli çocuksu gamzelerle tamamlanmış harika bir gülümseme. Akla gelebilecek her şekilde erkek grubu maketi diye bağıyor. "Bence harika olurdun," diyor daha yumuşak bir ses tonuyla. "Ama sahne almadığını biliyorum. Sadece belirli bir kişi için bir şeyler yazarsan ya da birkaçımıza bir parça düzenlemede yardımcı olursan harika olur diye düşündüm."

Saylor ona ters ters bakar, belli ki bu cevaptan hiç hoşlanmamıştır. Kollarını göğsünün üzerinde kavuğturur ve kalçasını dışarı çıkarır. Eğer bakışlar öldürebilseydi, Matt şu anda çoktan ölmüş olurdu. "Düet yapacağımızı sanıyordum," diye tersledi onu. "Bize yardım *etmesine* ihtiyacımız olduğunu hiç sanmıyorum. Zaten o kadar da iyi değil."

"Muhtemelen hayır," diyorum, onunla çalışmak gibi bir niyetim yok. Ya da onunla konuşmak. Ya da onunla aynı genel çevrede bulunmak. "Ama beni düşündüğün için teşekkürler," diye ekliyorum Matt'in hatırı için. Bu kızla bir sürük festivaline girecek değilim. Çaba harcamaya değmez. Ondandır ve çirkin bir hal almaya başlayan bu garip gerginlikten uzaklaşmak için etraflarından dolanıyorum.

"Eğer fikrini değiştirirsen..." Matt sözünü kesiyor ve yanından geçerken omzunu okşuyorum.

"Teşekkürler, ama bence siz ikiniz bu işi çözdünüz. Sizi desteklemek için orada olacağım."

Daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyor ama Cass beni kolumdan tutup sınıfın çıkışına doğru çekiyor. "Tanrım, pençelerinden biriyle seni kesecek sandım," diye fısıldıyor kulağıma. "Sana nasıl baktığını gördün mü?"

"Bunu kaçırabileceğimi sanmıyorum." Gülüyorum. Dışarıda ılıman sonbahar gününe adım atıyoruz, ciğerlerim otomatik olarak Ekim havasının tatlılığını soluyor ve ben uzun, sert bir vücuda çarpıyorum. "Hey," diyorum Jameson'a, sesimden sızan şaşkınlıkla. "Burada ne yapıyorsun?"

O cevap veremeden Saylor ona doğru yürür ve parmaklarını kolunun kıvrımına sokarak "bu benim ve sen buna sahip olamazsın" diye bağıır.

o'. "Bugün beni görmeye geleceğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor ve ona hayranlıkla bakıyor. Matt onun yanında duruyor, gözleri benimle Jameson arasında gidip geliyor. Burada ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Onu görmek için mi burada? Bu düşünce midemi hiç hoşlanmadığım bir şekilde bulandırıyor.

"Aslında, Lyric ve benim birlikte ders çalışma planlarımız var," diyor Jameson, daha uzun bir şekilde ayağa kalkıp kalbimin biraz daha hızlı atmasına neden olacak şekilde bana bakarak. "Dersimi erken bitirdim ve seninle burada buluşabileceğimi düşündüm. Dışarısı güzel ve ders çalışmak için havasız kütüphanede oturmak istemiyorum."

"Lyric'le arkadaş olduğunu bilmiyordum Jamie," diyor Saylor, hâlâ değerli bir eşyasıymış gibi kolunu tutarak. "Senin vakit geçireceğin türden bir kıza pek benzemiyor. Genelde bizi daha az seviyorsun... kenarları kaba. Alınma ama," diye ekliyor ve sahte gülümsemeler tarihindeki en sahte gülümsemeyle bana bakıyor.

"Doğru. Buna neden alınayım ki? Kaba ya da başka bir şey değildi."

Cass homurdanıyor ve bunu öksürük gibi göstermeye çalışıyor. Sırtını sıvazlıyorum ve bu sadece daha fazla boğulmasına neden oluyor.

"Görüyorsun ya Saylor, işte burada yanılıyorsun. Lyric ve ben yıllardır yakınız." Jameson bana göz kırpmıyor ve ben de Saylor'un yüzünü buruşturan çatık kaşları yüzünden olsa gerek, gülmekten kendimi alamıyorum.

"Gerçekten mi?" Matt soruyor, bakışları hâlâ Jameson ve benim aramda gidip geliyor. "Nasıl yani?"

Jameson ve ben hep bir ağızdan "Birlikte büyüdük," diyoruz. Ne kadar sinir bozucu değil mi? Burnumu kıvrıp gözlerimi deviriyorum ama Jameson bana kocaman gülümsüyor. "Evet. Lee işte benim en sevdiğim küçük kirli sırrım."

"İstemez misin?"

Saylor'ın burnu çöp kokluyormuş gibi kırışır ve Matt'in kafası biraz karışmış görünür.

Cass Jameson'ın koluna ve benim sırtıma tokat atarak gerginliği azaltmaya çalışıyor. "Bu çok eğlenceli ve hiç de garip olmayan bir şekilde ama gitmem gerek. Dışarıda beni çağıran bir fincan kahve var. Sonra görüşürüz, Lyric."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da bana küçük bir selam verip boktan bir sırıtış atıyor.

"Seni arayacağım."

"Oh, sen daha iyisin." Gözleri her birimizin üzerinde geziniyor, sonra omzunun üzerinden küçük bir parmak işareti yaparak uzaklaşıyor.

"Şu anda ders çalışmakla sıkıcı bir şekilde meşgul olduğuna göre, belki daha sonra bir araya gelip biraz eğlenebiliriz?" Saylor, telefonundan bir şeyler kontrol eden Jameson'a soruyor. Onun sözleri üzerine telefonunu cebine sokuyor. "Birlikte... yalnız zaman geçirmeyeli uzun zaman oldu," diyor imalı bir sesle, bunu yaparken gözleri üzerimde.

Ezik. Bu çok ezikçe. *Büyü artık*, ona bağırarak istiyorum. Neden bu lise gibi hissettiriyor? Yani, Jameson'a sırf neyi kanıtlamak için dokunuyor? Onu becerdiğini mi? Lütfen. Sanki bunu zaten bilmiyordum.

Elleri kollarında aşağı yukarı geziniyor, kocaman erkek kaslarını sıkıyor ve kaşmirden yapılmış gibi göğsünü okşuyor. İri gözleri onun yüzüne kilitleniyor ve gerçekten de Jameson bu noktada sadece rahatsız görünüyor. "Şu anda zamanım olduğundan emin değilim, Saylor. Futbol antrenmanı ve ders çalışmak gibi bir sürü işim var."

"Gerçekten birlikte mi büyüdünüz?" Matt bana soruyor, onlar ileri geri konuşmaya devam ederken merhametli bir şekilde dikkatimi iki aşk kuşundan uzaklaştırıyor.

"Evet. Aynı kasaba. Onu anaokulundan beri tanıyorum."

"Sorun değil, sanırım." Ağırlığını kaydırıyor, hâlâ cadalozuyla meşgul olan Jameson'a bakıyor ve sonra yüzünde kararsızlıkla bana dönüyor. "Seninle çalışmak konusunda söylediklerimde ciddiydim. Yazabileceğimizi biliyorum"

Birlikte harika bir şey. Belki benim sesim üzerinde çalışabilir ve ortaya ne çıkacağını görebiliriz?"

"Elbette." Omuz silkiyorum. "Gerçekten iyi bir sesin ve çok geniş bir yelpazen var. Bence yapabileceğin çok şey var."

"Harika." Işıldıyor. "Numaranı alabilir miyim? **B u l u ş u p** kahve içerken falan bu konuyu konuşabiliriz."

"Hazır mısın Lee?" Jameson araya giriyor, sesi keskin, gözleri sert ve arkasında söylenmemiş bir şey var.

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Tabii. Bana bir saniye ver."

"Lee?"

Ağır çantamı düzeltip kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Bu bir lakap," diyorum.

"Bu bir sevgi ifadesi. Sadece ikimizin arasında bir şey, ne demek istediğimi anlıyorsan." Jameson Matt'e göz kırpmıyor, sonra yüzündeki şakacı ifade değişiyor ve onu süzüyor. Aralarında tam olarak anlayamadığım bir şey geçiyor. Matt başını iki yana sallıyor, yakışıklı yüzünde küçük bir kaş çatma ifadesi belirliyor ve hemen ardından kayboluyor.

Matt dönüp yüzüme bakıyor, kara gözleri beni anlamaya çalışıyormuş gibi üzerimde geziniyor. Saylor gitmişti ve şimdi burada sadece üçümüz duruyoruz, bu da söylenmemiş bir düşmanlığın ateşten çıkan duman gibi birikmeye başlamasıyla garip bir hal alıyor. Matt soğukkanlı bir tavırla, "Devam et," diyor, sonra sert maskesi doğrudan beni hedef alan geniş bir gülümsemeye dönüşüyor. Bana doğru adım atıyor, adamı neredeyse hiç tanımadığımı düşünürsek beklediğimden daha yakın. "Bir sonraki derste numaranı alacağım."

"Tamam. Görüşürüz o zaman." Geri çekiliyorum ve Jameson yanıma yerleşiyor. Matt başını sallayıp uzaklaşıyor ve ben kendimi memnun bir Jameson'a bakarken buluyorum.

"Öğle yemeği ve ardından dışarıda biraz ders çalışmayı düşünüyorum. Açlıktan ölüyorum, ama bütün öğleden sonram var. Sen ne düşünüyorsun?"

Az önce ne oldu? Neden Matt ve Jameson arasında bir sidik yarışı varmış gibi görünüyordu? Jameson gözümün önünde zehirli prensesle bir randevu ayarladığına göre bunun böyle olduğunu düşünemiyorum. Ve daha da önemlisi, bu iki şey neden umurumda olsun ki? Jameson istediği kişiyle istediği şeyi yapmakta özgür. Ama kendimi düşünmeye ve muhtemelen buna inanmaya zorladığımda bile kıskançlığın acı tadıyla sarsılıyorum.

Ve ben bundan hoşlanmıyorum.

"Salata istiyorum," diyorum, bu düşünceleri beynimden ve bilincimden uzaklaştırarak. "İçinde keçi peyniri ve doğranmış sebzeler olan bir salata."

"Tabii ki yiyorsun. Senden daha fazla sebze yiyen bir kadın görmedim. Küçük sevimli bir tavşan gibisin." Ağır çantamı omzumdan alıp kendi çantasına koyuyor, çünkü tek sahip olduğu standart defteri ve çiğnenmiş kalemi. "Haydi. Başka bir pislik bize katılmaya çalışmadan önce."

İnanılmaz bir alay attım. "Az önce Şeytani Barbie ile bir seks randevusu ayarlayan sensin."

"İşte burada yanıyorsun, Lee. Bu yüzden şirret bir hışımla çekip gitti. Seni sadece müzikal yeteneklerin için kullanmak isteyen bir adamla ayak oyunu yapmasaydın, bunu görürdün."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, profilini incelerken gözümü rahatsız edici güneşe dikiyorum. Keşke daha uzun olsaydım. Kısa boylu değilim ama Jameson 1.80'in üzerinde olmalı. Benden beş on santim daha uzun ve bu da yürürken onu pek de sıradan olmayan bir şekilde gözlemlememi zorlaştırıyor.

"Peşinde olduğu şeyin bu olup olmaması umurumda değil. Bana ses konusunda yardımımı istediğini söyledi."

"Gerçekten bu kadar bilgisiz olamazsın."

Kalçamı ona çarpıyorum, ama tabii ki tuğla gibi adam bir adım bile atmıyor. "Bana sadece bunun peşinde olduğunu söylemiştin," di y e bağıyorum, daha da büyüyerek

Her geçen saniye ona daha da kızıyordu. "Peki Saylor'a neden hayır dedin? İki hafta kadar önce dilini onun boğazında gördüm."

"Beni takip mi ediyorsun bebeğim?" Ukala sırtışına gözlerimi deviriyorum ve o da kendi soruma cevap vermişim gibi parmağıyla burnumun ucuna dokunuyor. "nk Saylor beklentiler geliştirmeye başlıyor, muhtemelen bir bağıllık ve bu istediğim son şey."

Sık sık gittiğimiz bir sandviç dükkanının bulunduğ şehrin kenarına doğru ilerliyoruz. Kasabada vejetaryen bir şeyler satan tek yerlerden biri. Güneyliler etten uzak durmalarıyla bilinmezler. Onlardan yemeğimi vejetaryen hale getirmelerini istediğimde pek çok şaşkın ifadeyle karşılaşıyorum. Sanki Rusça konuşuyormuşum gibi. Kafaları bir türlü almıyor.

"Ondan mı?"

"Genel olarak kadınlardan. En azından şimdilik. Gencim ve eğlenmeyi seviyorum." Kaldırımın ortasında durmuş bir mağazanın vitrinine bakan bir çiftin etrafından dolanırken tek kaşını kaldırarak bana bakıyor. "Sen de aynı şeyleri hissetmiyormuşsun gibi davranma. Cane'e de benzer bir şey söylediğini duydum."

Restoranın kapısını benim için açıyor, öyle bir tutuyor ki içeri girmek için kolunun altından eğilmem gerekiyor. "Yargılamıyorum. Sadece merak ettim."

Sıraya girmek için hareket ettik ve kolunu omzuma attı. Aynen yle. Sanki bana dokunması, bana bu şekilde sarılması dünyadaki en doğal şeymiş gibi. Kelebekler. Lanet olsun, ilk roller-coaster'ına binmek üzere olan küçük bir ocuk gibi heyecanlı kelebeklerim var. *Adam sana bağıllık kurmadığını söylemedi mi? Eğlenmeyi sevdiğini? Sen de aynı zihniyette değıl misin, aptal kız?*

"Yirmi dakikadan kısa bir süre içinde sinirimi bozmayan tek kız sensin. Saylor güzel ama şirretliğı dışında pek bir özelliğı yok. Tek eşliliğı veya kız arkadaşına karşı değılim, sadece henüz bunun için fazla arzum yok."

"Anlıyorum. Ben de aynı sayılırım. Özgürlüğümü seviyorum. Eğlenmeyi seviyorum. Lisenin büyük bölümünde Charlie ile birlikteydim ve New York Üniversitesi'nde bir süre görüştüğüm bir adam vardı. Ama dediğin gibi, daha genciz. Müziğime bu kadar çok zaman ayırdığım, arkadaşlarımla takıldığım ya da bu yaz staj için Kaliforniya'ya gittiğim için kendimi suçlu hissetmek istemiyorum."

Jameson beni yanına çekiyor ve öylece tutuyor. Hareket edip sıranın önüne geçerken başka bir şey söylemiyor. Ve oraya vardığımızda, benim için emirler verdi. Maço, pislik bir şekilde değil. Sadece yapıyor ve sosu yanında istediğimi ve çiğ soğan sevmediğimi hatırlıyor, bu yüzden onları tutmalarını sağlıyor. Ve üzerine tavuk koymadıklarından emin oluyor.

Erkek arkadaş istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Gerçekten istemiyorum. Ama yine de bir yanımda Saylor'ı reddetmesini seviyor. Ve bunların hiçbirinin onun tavrı ve beni açıkça küçümsemesiyle ilgisi yok. Sonra Matt'le olan o sahne var. Üzerinde düşündükçe Jameson'ın onu defetmeye çalıştığını daha iyi anlıyorum. Ama neden? İlgilenmiyorsan neden böyle bir pislik olasan ki?

Bölgesel bir şey mi? Bir alfa 'Onu istemiyorum ama başkasının da ona sahip olmasını istemiyorum' şeyi mi? Bilmiyorum. Ama bunun gündeme getirebileceğim türden bir şey olmadığını biliyorum. Çoğunlukla dinamiklerimizi değiştireceği için ve bunu yapmak istediğimden emin değilim. Ve gerçekten, ne sorabilirim ki? Bazı soruların cevapsız kalması daha iyidir. Bazı gerçeklerin söylenmemesi daha iyidir.

Beni pencere kenarındaki bir masaya götürüyor ve ben de öğle yemeği telaşına bakıyorum. "Bugün ders çalışmak istemiyorum," diyor, o da pencereden dışarı bakarken sesi mesafeli.

"Zorunda değiliz. Bu hafta sınavımız falan yok." Ya da gelecek hafta.

Başını sallıyor ama bakışları başka yöne kaymıyor. "Bunun yerine ne yapmak istiyorsun?"

Gülömsüyorum ve o gülömsemeyle bunun benim için kötü olabileceğini fark ediyorum. Çünkü ders çalışmadığımız halde hala takılmak istediğı için gülömsüyorum. Gülömsüyorum çünkü onu diğer kızların yirmi dakikadan kısa sürede yaptığı gibi kızdırmıyorum. Birlikte saatler geçirdikten sonra bile onu kızdırıyor gibi görünmüyorum, çünkü daha fazlası için geri gelmeye devam ediyor ve vedalaşırken her zaman o asık suratı takınıyor. Bu gülömseme tehlikeli ve duygulara dönüşmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce onu yüzümden uzaklaştırıyorum.

Sonra bana döndü ve "Nasıl istersen. Dediğim gibi, bütün öğleden sonram var ve bunu seninle geçirmek istiyorum."

Ve işte böyle. Gülömsemem geri geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

LIRIK

"B U KIYAFETLE NEREYE GIDIYORSUN?" DIYE SORUYOR TAKIM ARKADAŞIM. ONUN

Beni ve kıyafetimi açıkça küçümsemesi itici olmalı ama değil. Onun için üzüldüyorum. O, duygularını saçları ve tırnaklarıyla besleyen bir kız. Tamamen siyah giyiyor -bana sorarsanız biraz iç karartıcı- boyalı siyah saçları, kalın siyah makyajı ve sayamayacağım kadar çok piercing'i var.

Dürüst olmak gerekirse, gotik görünümü seviyorum. Bence oldukça radikal ve bunu başarabilecek yeteneğim olsaydı, biraz daha fazla yapabilirdim. Ama bu kız tam bir moral bozucu. Yani, birinci sınıfta olmasının ve gönüllü olarak kampüs lojmanlarında yaşamasının bir nedeni var. O biraz kötü, acı bir kaltak. Ama bence bunların hepsi büyük bir örtbas. Bence o sadece üzgün bir kız olabilir.

"Arkadaşım Cass ile önce bir bara sonra da bir partiye gideceğiz. Bizimle gelmek ister misin?"

Daria sanki ona zehirli bir yılan tarafından ısırılmak isteyip istemediğini sormuşum gibi bana bakıyor. "O partilerde erkeklerin kızları uyuşturduğunu biliyorsun."

"Hepsi değil," diyorum şakayla. Ama gülmüyor ve ben de b a ş ı n a böyle bir şey gelip gelmediğini merak ediyorum. O izlerken rimelimi sürmeyi bitiriyorum.

Odamdayız. Davetsiz geldi ve ben iki kez kıyafetimi değiştirirken, saçımı yaparken ve şimdi de makyajımı bitirirken beni izledi. Onun hayranlığını anlamıyorum, ama orada. Bu kızın karanlık kabuğundan çıkmasına yardım etmeyi çok isterim. "İçkilerimi tutma konusunda çok dikkatli olacağım," diye söz veriyorum ve bunda ciddiym. Üniversite partilerinde kötü şeyler oluyor ve bunu ona karşı küçümsemek istemedim.

"Buraya seks için bir adam mı getireceksin?"

Hmmm... bu soruya nasıl cevap verilir? Özellikle de kimi nerede becerdiğim onu ilgilendirmediği için. "Belki. Ama eğer yaparsam, odamda olmayacağını varsayıyorum, bu yüzden seni gerçekten rahatsız etmemeli."

"Seni Jameson Woods ile gördüm."

İşte başlıyoruz.

"Evet." Kırmızı rujumu sürerken aynadaki yansımasında onunla göz göze geliyorum. Kırmızı ruju seviyorum. Çok eğlenceli. Kimin ne dediği umurumda değil, ne zaman sürsen kendini güzel, çekici ve seksi hissediyorsun.

"Etrafta uyuyor."

Omuz silkiyorum. Onun etrafta yatıp kalkması umurumda değil. Yani umursuyorum ama umursamamak için çok uğraşıyorum. Bizim öyle bir ilişkimiz yok. Flört eden arkadaşlar olduk. Ve flört eden arkadaşlar nadiren o sihirli, geri dönüşü olmayan çizgiyi geçerler. Çoğunlukla flört etmeyi sevdikleri için. Ayrıca seksin aralarındaki her iyi şeyi yok edeceğini de bilirler. Jameson, düşündüğü gibi bana gerçekten ihtiyacı olmasa bile, onunla birlikte çalışmamı istiyor. Ve sevgili takım arkadaşım Daria'nın da belirttiği gibi, etrafta yatıp kalkıyor. Ve yattığı için de benimle yatmak istemiyor.

Dostlarınızla sadece onları daha fazla yapmak istiyorsanız yatarsınız.

Jameson ile arkadaş olduğumuz aylar boyunca, beni daha fazla yapmak istemediğini biliyorum.

"Bir elbise giyiyorsun."

"Evet." Asıl söylemek istediğim, *sen ne kadar anlayışlı bir şeysin, değil mi?* Ama demiyorum. Çenemi kapalı tutuyorum, çünkü dediğim gibi, bence

o sadece üzgün.

açık sözlülüğünün altında. Ben bir elbise giyiyorum ve o da bunu açıkça belirtti. Elbisem kısa. Uyluk ortası ve koyu mor, turkuaz renginde harika kesik çizgileri var. Bu geceki ayakkabılarım da mor. Onlara fahişe topukluları diyeceğim, çünkü hemen hemen öyleler, ama bu ayakkabının fahiş fiyatını az satmak olabilir gibi hissediyorum.

Annem beni yirmi bir yaşında olsa kendisi gibi giydirmeyi seviyor. Her hafta -cidden, her lanet haftada- yeni bir kutu alırım. Geçen hafta bu gece giyeceğim elbiseye uygun ayakkabılar geldi. Ondan önceki hafta ise büyük ihtimalle hiç kullanmayacağım ve ya bir hayır kurumuna bağışlayacağım ya da kız kardeşime vereceğim psikopatça pahalı bir çantaydı.

"Eğildiğinde kıcını görebiliyorum."

"Bildiğim iyi oldu. O zaman çok fazla eğilmemeye çalışacağım."

Daria sinirli bir şekilde havayı üflüyor. Yatağımda oturuyor ve keşke oturmasaydı diyorum. Beni sürekli eleştiren bir kadın için fazla kişisel geliyor. "Bence gitmekle hata yapıyorsun."

Ruj tüpünü kapatıp çantama koyuyorum ve dudaklarımı birbirine vuruyorum. "Nedenmiş o?" Hala çıplak olan ayaklarımın üzerinde dönüp ona bakarak soruyorum. Gözleri yerde, turuncu yorganıma bakıyor. "Partide başına bir şey mi geldi?" Nazikçe soruyorum.

"Hayır," diyor hızla ve sonra sessizleşiyor. Ona doğru yürüyorum, mesafemi koruyorum ama benimle konuşabileceğini bilmesini sağlıyorum. "Burada bana ucube demeyen tek kişi sensin ve seninle daha fazla zaman geçirmek istiyorum."

Vay anasını. "Senin ucube olduğunu hiç sanmıyorum. Neden insanlar sana öyle diyor?"

Başını sallıyor, gözleri hala aşağıda. "Giyim tarzım ve biseksüel olduğum için."

"İş senin nasıl giyindiğine ve kimden hoşlandığına gelince bir sik yiyebilirler." Hiçbir şey söylemiyor ya da gerçekten tepki bile vermiyor ve bunun benimle daha fazla zaman geçirmek istediğini söylediği için olup olmadığını merak ediyorum. Belki de

Buna doğrudan cevabımı mı bekliyorsun? "Seninle takılmak benim için sorun değil, Daria. Ama eşcinsel olmadığımı biliyorsun, değil mi?" Başını salladı. Bildiği sürece sorun yok. "Yarın benimle brunch'a çıkmak ister misin, çok akşamdan kalmayım ve yağlı yiyeceklere ihtiyacım var?"

"Cassia'yı getirecek misin?"

Şimdi anlamaya başlıyorum. "Ondan hoşlanıyor musun?" Çok isteksiz bir baş sallama. "Ona bundan hoşlanıp hoşlanmadığını sorabilir miyim?" Daha isteksiz bir baş sallama. "Bu gece gelmek konusunda fikrini değiştirirsen beni ara ya da mesaj at. Ne giydiğin ya da nasıl giydiğin umurumda değil."

Gülümsüyor ve dünya tarihinde ilk kez aramızda böyle bir şey oluyor.

"Bu gece olmaz. Belki başka bir gece."

"Tamam. Cass'e kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığını soracağım. Sanırım olabilir, ama şimdilik bunu söylemeyin."

"Teşekkürler."

Bunu bir zafer olarak kabul ediyorum ve kendisi de partilerden hoşlanmayan ama partilerin nasıl bir dehşet gösterisi olduğunu anlamayı öğrenen Cass ile buluşmak üzere ayrılıyorum. Ben gösteri için gidiyorum. Göğüslerimi istekli bir adama sürtmek için gitmiyorum. İğrenç, ucuz birayla kafayı bulmak için gitmem. Kesinlikle korkunç karışık trick-hop saçmalıklarıyla dans etmeye gitmiyorum. Ama üniversitedeyim. NYU'dan ayrıldığımda, kendime tutucu eğilimlerimi gevşeteceğime ve daha fazla eğleneceğime söz vermiştim.

Bu gece Cass ve ben önce bir bara gideceğiz, sonra da kampüsün eteklerindeki büyük evlerden birinde bir partiye katılacağız. Onunla yurt binamın dışında buluşuyorum ve ben beş santimlik fahişe topuklu ayakkabılarımla gitmek istediğimiz barın bulunduğu ana caddeye doğru yürüyoruz. Cass'i sevdim. Bu okulda geçirdiğim aylar içinde daha da yakınlaştık.

O bir piyanist. Yetenekli biri ama onu bas gitara yönlendirmeye çalışıyorum. Olağanüstü bir ritmi ve diğer müzisyenlerin söylediklerini duyma ve takip etme becerisi var. Bas gitarda harika olur,

ve birini arayan gelecek vaat eden bir grup tanıyorum. Ama bununla ne kadar ilgilenir bilmiyorum.

Ama benim işim bu. Sevdiğim şey bu. Kafayı bulduğum şey. Müzik. Tam olarak müzik yapmak. Birden fazla enstrümanı, hatta bazen elektroniği bir araya getirerek insanların kafalarını oynatmalarını, arabalarında şarkı söylemelerini, hissetmek istemeyecekleri şeyleri hissetmelerini sağlayan bir şey yapmak. Ya da ağlamalarını. Tanrım, eğer birini ağlatabilirim, gelmiş geçmiş en mutlu insan olurum.

Zalim bir kaltak olduğumu düşünmeden önce, bu beni sadece mutlu ediyor çünkü sadece gerçekten hissettiğinizde ağlayabilirsiniz.

Herhangi bir şeyi karıştırabilirim ve kulağa o kadar iyi gelir ki, ruhunuzun buna ihtiyacı olduğunu bile bilmezsiniz, ta ki ben size tam anlamıyla yedirene ve siz daha fazlası için yalvarana kadar.

Harika bir ruh halindeyim. Bu gece Melody ile konuştum, erkek arkadaşının yanına taşıyor. Aşık olmuş, babam grubuyla çok sınırlı bir dünya turuna çıkmış ve artık hepimiz yuvadan uçtuğumuza göre annem de bir kez olsun onunla gitmekten bahsediyor.

Rock-and-roll ihtişamıyla büyümüş olabilirim ama babam ve özellikle annem, kız kardeşimin ve benim varlıklı bir kızın sahip olabileceği en normal yetiştirilme tarzına sahip olmamızı sağladı. Bizi ilk sıraya koydular. Hatta babamın müzik kariyerini askıya aldığı noktaya kadar. Bir düşünün. Cidden deneyin. Dünyanın zirvesindesiniz. Beatles, Rolling Stones ya da Journey'den bu yana en büyük gruplardan birisiniz ve size bu sahneden pek hoşlanmadığını söyleyen bir kadınla tanışıyorsunuz. Vazgeçer miydin?

Babam yaptı. Gözünü kırpmadan. Turnelerden vazgeçti. Çılgın prodüksiyon programlarından ve evden uzun süreli ayrılımlardan vazgeçti. Hayranları mı? Annemle tanıştıktan sonra bir daha asla başka bir kadına bakmadı. Ve Melody doğduğunda, her şey bitmişti. Baba oldu. Dövmeli, uzun saçlı, rock yıldızı babam bizi okula götürürken ve prenses doğum günü partileri düzenlerken elimizden tuttu. Melody müzikle ilgilenmiyor. O

Dans ve erkek arkadaşı. Ama sanırım babam benim müzikle bu kadar ilgilenmemden hoşlanıyor. Ne yaparsak yapalım bizimle gurur duysa bile.

Bar gürültülü ve üniversiteli çocuklarla dolu ve arka tarafta saçma bir karaoke olayı var.

"Bira?" Arbedeye doğru ilerlerken Cass bana bağılıyor.

"Hayır," diye bağıyorum. "İçkiler."

Ben başımı sallarken o da başını sallıyor. Sinirli bir nefes üflüyor. "Bir shot ve sonra bira."

"Anlaştık. Bilgin olsun, gözlüksüz çok seksi görünüyorsun ama sanırım gözlüklü halini de seviyorum. Açıkçası hangisinin daha iyi olduğuna karar veremiyorum. Clara Kent'e karşı Süperkadın gibisin."

Bana gözlerini devirerek gülüyor. "*Clara* Kent?"

Omuz silktim. "Clark'la gidemezdim. Senin için uygun olmazdı."

"Onlarsız dışarı çıkmak daha kolay. Bana ne tür bir shot içiriyorsun?"

Bunu bir dakika düşündüm ve tam konuşmak için ağzımı açmışım ki arkamdan biri "Tekila" dedi.

Jameson'la yüzleşmek için arkamı bile dönmeden başımı sallıyorum.

"Hayır.

Viski."

Cass bu kez başını sallar. "Kamikaze."

Jameson arkamdan inliyor. Eli kalçamı kavırıyor, başparmağı kesiklerden birinden dışarı fırlayan çıplak tenimde geziniyor. "Çok kızsı."

Dönüp ona bakıyorum ve bir an için keşke olduğum yerde kalsaydım diyorum. Siyah saçları geriye taranmış ve yüzüne dökülmüş. Kurt mavisi gözleri delici ve güzel köşeli çenesi sinekkaydı tıraş edilmiş. Normal bir günde gördüğüm en muhteşem adam. Ama bu şekilde? Bu hiç adil değil. Adam tam bir Adonis. Koyu renk, düşük belli kot pantolon üzerine mavi-siyah ekose bir gömlek giyiyor. Gömleğin göğsüne ve kollarına nasıl oturduğuna bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?"

Güldü ve kalçamı kavrayışını uzattı. Etrafımda döndüğümde elini bırakacağından emindim. Ama öyle olmadı. Bana bu şekilde dokunması -Çok da samimi olmayan bir ortamda samimi bir şekilde bana bir şeyler yapıyor. Komik şeyler. Baş dönmesi, ısı üreten şeyler.

"Seninle aynı şey. Partiden önce bok gibi oluyorum. Ama lanet olsun, Lee." Bana yavaş ve durgun bir bakış attı. Gözleri her santimetrekaremi tarıyor. Bunu beni kızdırmak için kasıtlı olarak yapıyor ama bu, o gözleri daha az hissettiğim anlamına gelmiyor. Hatta gösteriş yaptığı için onları daha fazla hissediyor olabilirim. "Sen..." diyecek kelime bulamıyormuş gibi başını sallıyor.

"Senin için çok mu fazla kadın?" Cass teklif ediyor ve ben kendime rağmen gülüyorum. Onun ateşli bakışlarının yarattığı arzu sarmalı midemin çukurunda çözülüyor. Ve diğer seçtiğim yerlerde de. Bir bakış bir kadının külotunu ıslatabilir mi? Cevap yankılanan bir evet.

"Muhtemelen, ama benim düşündüğüm bu değildi." Gözleri kırmızı dudaklarımı buluyor. "Hiç. Hiç." Belimi sıkıyor, başparmağı bir kez daha kalçamın çıplak tenine değiyor. Öne doğru bir adım atıyor, gözleri yüzümde dans ederken beni kendine çekiyor -kalabalık bir odada olduğumuzu ve Cass'in tam burada durduğunu umursamadan- ağzı kulağıma doğru inerken göğsüne yaslıyor. Gözlerimi kapatıyorum, kimsenin beni bu anın içine düşerken göremeyeceğini biliyorum. Kolonyasının kokusunu içime çektiğimi ya da aşırı ısınmış bedenime değen sıcaklığının tadını çıkardığımı anlayamayacağını biliyorum.

"O kadar güzelsin ki göğsüm ağrıyor," diyor kulağıma ve gözlerim kısılıyor, nefesim göğsümde sıkışıyor. "O kadar güzelsin ki zar zor nefes alabiliyorum. Başka bir erkeğin seninle konuşması fikri bile beni çıldırtıyor ve vahşileştiriyor."

Geri çekiliyorum. Eğer yapmazsam, kendimi onun içinde kaybedeceğim. "Şutlar," diye fısıldıyorum, sesim sözlerinin etkisiyle kalın ve kısık, ama beni duyduğunu biliyorum. Ya da en azından dudaklarımdaki kelimeyi okuyor.

"Şutlar," diye kabul ediyor, eli kalçamdan ayrılıp benimkine doğru kıvrılıyor, elimi tutarken parmaklarımız iç içe geçiyor. *Elimi tuttuğu gibi!* Beni -bizi- üç kat derinliğinde bekleyen müşterilerle sıralanmış, duvar boyundaki eski kasaba barına götürüyor. Okul başlayalı sekiz hafta oldu. Sekiz. Bu çok fazla değil. Ama her geçen hafta kendimi ona daha çok teslim ediyorum. Saatlerce ders çalışıp konuştuğumuz kütüphanede olsun. Ya da onun odasında saatlerce ders çalışıp Netflix dizileri izlediğimizde. Ya da tüm şehri dolaşıp göl kenarındaki bir ağacın altında saatlerce takıldığımızda. Birlikte yaptığımız her şey bu zaman artışıyla sona eriyor gibi görünüyor. Saatlerce. Toplum içindeyken bana nadiren dokunuyor, kampüste ise hiç dokunmuyor. Ama ne zaman böyle buluşsak, bir barda ya da bir partide, o zaman kesinlikle bana dokunuyor.

Samimiyetle. Şefkatle. Öyle bir şekilde ki, ilgilenen diğer erkeklere siktirip gitmelerini söylüyor.

Ve ne var biliyor musun? Onu durdurmuyorum. Hoşuma gidiyor. O kadar hoşuma gidiyor ki, tenim elektrikle titriyor. Kalbim çarpıyor. Beynim tüm duyarlılığını ve mantığını kapatıyor ve o anın fizikselliğine teslim oluyor.

Eskiden üzüldüğüm o liseli kızlardan birine dönüştüğümü biliyorum. Başka bir üniversiteli kız klişesine dönüştüğümü biliyorum. Onu başka kadınlarla gördüm. Saylor Bennet. Dünyadaki en büyük kaltağın beşle çarpımı. Jordan Presley. Kayla Gold. Liste uzayıp gidiyor. Onlarla bir ya da iki kez takılıyor ve sonra işleri bitiyor. Onları öperken izledim. Onlarla sevişmesini izledim. Düşünmek bile istemediğim şeyler yapmak için nereye gidiyorlarsa oraya gidişini izledim.

Ama kendime bunu yaptırıyorum. Bu bir hatırlatma. Yüzüme gerekli bir tokat. Onun söz konusu olduğu yerde başımı dik tutmanın bir yolu.

Yani, bu el tutma olayı? Evet. Hiçbir anlamı yok.

Jameson içkilerimizi ve biralarımızı sipariş ederken Cass ve ben Daria hakkında konuşuyoruz. Cass de biseksüel. Bunu biliyordum ama Daria'ya söylemek istemedim.

Cass ilgilenmiyordu. "Matt'in seni sorduğunu biliyor musun?" Cass yapmacık bir sırıtışla, olması gerekenden daha yüksek sesle söylüyor. Matt müzik bölümünde okuyan bir arkadaş. O bir şarkıcı. Biraz yetenekli biri. Muhteşem biri. Onunla çalışmamı isteyen kişi. Birkaç hafta önce Jameson'la sidik yarışına giren.

"Ne soruyordu? Her zamankinden mi?"

Cass başını sallıyor. Arkadaş olduğumuz iki ay içinde bir tür steno geliştirdik. Her *zamanki gibi derken* ailemi kastettiğimi biliyor. Bir sürü insan sordu. Neredeyse hiçbirine söylemedim. Bu kim olduğumu bilmedikleri anlamına gelmiyor. Paul McCartney'nin kızının büyük bir moda tasarımcısı olduğunu bilmediğinizi söylemek gibi. Steven Tyler'ın kızının Liv Tyler olduğunu bilmediğinizi söylemek gibi. Kız kardeşim ve ben dikkat çekmemeye çalışıyoruz ama bu kadar küçük bir okulda bir sürü müzik bölümü öğrencisi varsa sırrın ortaya çıkması kaçınılmaz.

"Hayır. Senin durumunu soruyordu..." diye devam ediyor ve çenesini Jameson'a doğru uzatıyor. Sırtı hâlâ bize dönük ama söylediğimiz her şeyi duyabildiği izlenimine kapılıyorum. Çünkü sırtı artık tahta gibi kaskatı kesilmiş durumda.

"Ona ne söyledin?"

"İsa kadar bekar olduğunu ve onun kadar dindar olmadığını."

Kızgın bir el yüzüme kehribar rengi bir şey fırlattığında kahkahayı boğulacak gibi atıyorum. Cass'in yüz ifadesi, tatmin olmuş bir şeytanla karışık "biliyordum" çizgisinde bir şeydi.

"Aynı fikirde değil misin Jamie?" diye soruyor sertçe, soluk yeşil iğnesini korku ve mide bulantısına benzer bir şeyle kabul ederken.

Tekila olduğunu bildiğim berrak bir sıvıyla dolu küçük bardağını havaya kaldırarak, "Bilemiyorum," diyor. "Şerefe. Hadi içelim hanımlar. Geri dönmem gerekiyor. Adamlarım beni bekliyor."

Travers'in beni bu gece buraya davet ettiğini söylemek için kötü bir zaman mı? Randevusu olarak değil tabii ki. Travers ve ben arkadaş olduk. Bence evet,

Ayrıca bu gece ona ve arkadaşlarına katılmanın, ister burada ister partide olsun, kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum. Aramızda bir şeyler değişiyor ve bunu beslemek iyi bir fikir değil.

Bizim katılmamızı beklemeden içkisini boğazının arkasına dayıyor. Bir şey söylemek istiyorum ama ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Çoğunlukla bunun ne olduğunu bilmediğim için. Bunun için bir tanım yok. İzlenecek bir yol haritası yok. Kuralları anlamamanın ya da mayın tarlasına takılıp her şeyin yüzümüze patlamamasını sağlamanın bir yolu yok. Onu istiyorum. Ondan etkileniyorum. Hatta ondan olması gerekenden daha fazla hoşlanıyor bile olabilirim.

Ama pes edip duygusal intihara kalkışacak değilim.

Ve şu anda türünün ilk örneği olan tutuş dışında hiçbir şey denemedi. Sadece bu da değil, ilişkiler konusundaki tutumunu da belli etti. Onlar için ne sabrı ne de arzusu var. "Eğleniyorum", her zaman kadınların döner kapısı hakkında söylediği şeydir. Yani benden ne bekliyor, bilmiyorum.

"Sonra görüşürüz." Hışımınla çekip gitti. Kızgın. Bardan geçerken üniversiteli çocukların arasından geniş bir yol açıyor.

"Oh kahretsin." Cass ağzını kapatarak gülüyor. İkimiz de onun geri çekilen halini izliyoruz. "Boku yedin."

Başımı sallıyorum. Sanırım öyle olabilirim. Bu iş ikimizin de gitmemesi gereken bir yere doğru gidiyor gibi.

BÖLÜM 5

JAMESON

"SANA TAM BİR ACI PISIRIĞI OLDUĞUMU SÖYLEMİŞ MIYDIM?" LYRIC SORUYOR,

Gözlerini kocaman açmış, minik yumruklarını küçük bir çocuk gibi çenesinin altına sıkıştırmış, üzerinde *Lick Ink* yazan neon tabelaya bakıyor.

"Hayır, ama bu beni şaşırtmadı."

Tüm dikkatini tabelaya vermeden önce bana ters ters bakıyor. "Ben de bir tane istiyorum."

"Dövme mi?" Şaşıarak sordum. Bana daha önce hiç bahsetmemişti. Benim de dövmem yok. Dürüst olmak gerekirse, vücuduma yaptırmak isteyeceğim kalıcı bir şey aklıma hiç gelmedi. Bana göre hiçbir şey sonsuza kadar kalıcı olmamalı. Son kullanma tarihleri harika ve çok az değer verilen bir şey ve bununla birlikte gelen olumsuz çağrışım haksızlık.

"Evet. Kürek kemiklerimin arasına bir gül koymayı düşündüm ama klişe ya da sevimsiz görünmesini istemiyorum."

"Bu senin adın. Bunun sevimsiz kaçacağından emin değilim."

Başını sallıyor, gözleri hâlâ o pembe neona kilitlenmiş. "Babam ben on beş yaşındayken Melody ve benim hakkımda bir şarkı yazmıştı."

Yüzümü ona dönüp Burnt Tears'ın şarkılarını tek tek sıralıyorum.

Aklıma bir şey gelmediğinde "Gündüz Hayalperestinin Hayatı" diyor.

Buna gülümsüyorum. Bu şarkı tamamen aşk, hayat ve her ikisinin de ardındaki gerçek anlamı bulmakla ilgili. Bunu kızları için yazdığını bilmiyordum. Babasını zaten sevdiğimden daha çok sevmemi sağlıyor. "Ruhumu senin gözlerinden görüyorum. Beni yalanlarımdan nasıl sıyırdığını. Çözüldüm. Sonsuza dek kaçıyorum."

"İşte bu," diye araya giriyor. "Notalarını ezbere biliyorum. Gücümün yettiği her enstrümanda çalabilirim ve sanırım nakaratını vücuduma bir gülle birlikte dövme olarak yaptırmak istiyorum."

"Şimdi mi?"

Başını sallıyor ve sanırım dilimi yuttum. Bunu izleyebilir miyim bilmiyorum. Bu kızla bu kadar samimi bir şeyin parçası olabilir miyim? Deniyorum. Gerçekten çok deniyorum.

Ve başarısız oluyorum.

Öyle olduğumu biliyorum. Onunla çok fazla zaman geçiriyorum. Ders çalışarak. Dersler. Sadece takılıyoruz, ikimiz ya da başkalarıyla. O bir demirbaş. İçimde akan bir akım. Onun deyimiyle, ahenkli bir nota.

Aramızdaki bu şeye o kadar çok teslim olmak istiyorum ki. Onu öpmek istiyorum. Ona sahip olmak. Onu benim yapmak. Ama yine de. Onunla bunların hiçbirini istemiyorum. Çünkü Lyric asla sadece bir sevişme olmayacak. Asla sadece birkaç kez yatıp sonra yoluma devam edeceğim bir kız olmayacak. O Lyric ve Lyric benim için çok nadir ve özel bir şey.

Ama bu bizi nereye götürür? Bir ilişki mi?

İkimiz de bununla ilgilenmiyoruz.

Bağılantısız özgürlük hayatımı seviyorum. Yirmi bir yaşında ve üniversitedeyken böyle olması gerekir. Ve sen bunun için bir pislik olduğumu düşünmeden önce, Lyric de aynı şekilde hissediyor.

Kız arkadaşı olan birkaç erkek arkadaşım hep onlardan şikayet eder. Sıradan bir kadın uğruna yaptıkları şeyler hakkında. Ama ben düzenli bir kadın buluyorum ve birinin beni kızdırmasına katlanamıyorum.

Beni parasını ödemem gereken bir romantik komediye sürüklemek ya da boş zamanlarımı çocuklarımla takılmak yerine onlarla geçirmek zorunda kalmak. Daha önce hiç kız arkadaşım olmadı ve açıkçası kulağa pek de cazip gelmiyor. En azından tarif ettikleri şekilde. Lyric'in sahip olduğu gibi en iyi ilişki rol modellerine sahip değilim. Ben on yaşındayken, annem göğüs kanseriyle beş yıl süren yorucu bir savaşın ardından öldü. Babam üç yıl sonra Dianne'le -varlığımı kötülediği halde bana tahammül ediyormuş gibi davranan sürtükle- evlendi.

"Acıdan korkuyorum," diyor Lyric, bu sefer biraz daha ısrarla. Elimi uzatıyor ve ben de kendi elimi özgürce ona veriyorum. Onun korkusunu özümsemek istiyorum. Onu yok etmek. Çünkü o çok güçlü. Bu kadın çok güçlü. Ve zeki. Tanrım, çok zeki. Bana bölümlerin ve kısımların ana hatlarını çizdiriyor ve cevaplara ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim sorularla geliyor. Hepsi kurumsal finansla ilgili.

Yani, daha sıkıcı bir konu düşünebiliyor musunuz?

Şu anki derslerim arasında en az sevdiğim ama yine de en çok beklediğim ders. Bir kez bile kaçırmadığım bir ders. Soğuk algınlığım olduğunda ve kendimi berbat hissettiğimde bile.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Oyalanıyorum. Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyorum. Çünkü onu tanıyorum. O mürekkebi vücudunun mahrem bir yerinde isteyecektir. Bu da seçtiği tuvali ortaya çıkarmak için kıyafetlerini çıkarması gerekeceği anlamına geliyor. Bunu düşünmek bile sikimi kaldırıyor.

"Benimle gelir misin?" diye soruyor, sonunda vücudunu benimkine doğru çeviriyor, güzel gözleri umutla dolu. Bunun için ona lanet olsun. Ne istediğini bilmiyor mu?

"Tabii ki yapacağım. Arkadaşlar ne içindir?"

Gülümsüyor ve ben bu son kısım için kendimden biraz daha nefret ediyorum. Ama ben onun erkek arkadaşı değilim ve ben onun arkadaşayım. Dilimde yanlış bir tat bıraksa bile. Özellikle de bu özel durum göz önüne alındığında.

"Hadi gel." Elimi sıkıyor ve beni içeri götürüyor. Kapının zili çalıyor ve duvarlar dövme resimleri ve fikirleriyle kaplı. Vanilya kokulu havayı bir dövme salonuna özgü o her yerde duyulan uğultu dolduruyor. Mobilyalar parlak art deco ile hipster şıklığının karışımı. Tezgâhtaki kadın dövmeleri ve piercingleri arasında renkli bir eğlence çeşitliliği sunuyor. Burası olmasını beklediğim her şey ve daha fazlası.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Dövme yaptırmak istiyorum ama çok özel bir şey olsun."

"Çizebilir misin?" diye soruyor asitli flashback, dirseklerini tezgâha dayamış ve şüpheli bir gözle Lyric'i süzüyor.

"Evet. Sanırım yapabilirim. Ama bunu yapabilmem için müzikten anlayan birine ihtiyacım var."

Kadın gülümsüyor ve başını sallıyor. "Ne tür bir müzikten bahsediyoruz?"

Lyric telefonunu çıkarıp şarkıyı açıyor ve play tuşuna basıyor. Mümkünse vücudunda kadın meslektaşından daha fazla mürekkep olan başka bir adam bize katılıyor. "Şarkı sözlerini vücuduna yazmamı ister misin?" diye soruyor adam, bana sorarsanız bu ihtimal karşısında biraz fazla neşeli.

"Hayır," diyor Lyric başını sallayarak, yüz ifadesi çok ciddi. "Notları istiyorum. Önce onlar yazıldı. Tek bir kelime bile yazmadan önce o notları hissetti. Ayrıca bir şekilde içine bir gül de yerleştirilmesini istiyorum."

Adamın gözleri kısılıyor ama bu konuda onu sorgulamıyor. "Çizin, formu doldurun ve başlayalım."

Otuz dakika sonra, bir arka odada Moses'ın (adamın adı bu) prosedürü, bakım sonrasını ve dövme yaptırmakla ilgili bilmemiz gereken her şeyi açıklamasını dinliyoruz.

Sonra gömleğini çıkarıyor.

Sonra sutyenini çıkarıyor.

Sonra ön koluyla dolgun, güzel, mükemmel göğüslerini kapatıyor.

Sonra göz göze geldiğimizde kızarıyor.

Başka tarafa bakamıyorum. Son iki dakikadır bunu yapmak için kendime yalvarıyorum ama harekete geçmeye zorlayamıyorum. Bakmak zorundayım. Onu içime çekmeliyim. Her kıvrımını, her çukurunu, her pembe, sivri tomurcuğunu ve her çilini ezberlemeliyim. Hakkım olmayan bir şehvet içimde yanıyor.

Yavaşça yutkunuyor. Yüksek sesle yutkunuyorum.

Ağır bir nefes üflüyor. Ben de içime çekiyorum.

"Yüzüstü yat," diyor ve ben gözlerimi ondan bir kez bile ayırmıyorum. Yönergesini takip ediyor ve göğsü eski kırmızı plastiğe bastırıldığında bana bir el uzatıyor, yüzü iğnenin yaklaşan batmasıyla geriliyor.

Elini elime alıyorum, vücudumu tekerlekli bir taburenin üzerine indiriyorum ve neredeyse onunla burun buruna gelene kadar yükseliyorum. Nefeslerimiz bir oluyor. Gözlerimiz sadece birbirini görüyor. Dudaklarımız öpüşmeden tadına bakıyor. "İyi misin?" Vızıltı başladığı ve iğne porselen tenine saplandığı anda fisıldıyorum. Vücudunun gerildiği ve adamın ona rahatlamasını söylediği an.

"Evet," yarı pantolon giyiyor, yarı inliyor. "Acıyor."

"Ne yapabilirim ki?" Kendimi çok çaresiz hissederek soruyorum. Tükenmiş. Çok çaresiz.

Gözleri bir şekilde benimkilerin derinliklerine bakıyor ve tam olarak ne düşündüğünü biliyorum. Tanrı yardımcım olsun, onun ne istediğini çok iyi biliyorum çünkü ben de tam olarak bunu istiyorum.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Burunlarımız sürtünüyor, ileri geri, ileri geri. Dudaklarımız son kez burunlarımızın üzerinde geziniyor ve onun nefesi kesiliyor.

"Sakin ol," diyor adam tekrar ve benimle mi yoksa onunla mı konuştuğunu anlayamıyorum. Rahatlayamam. Rahatlamak teslim olmaktır. Onu bu şekilde nasıl öpebilirim? Hem de bir adım ötemde başka bir adam varken. O adamın elleri onun vücudundayken.

Gözlerimi açıyorum ve onunkiler tam orada, yeşil, gri ve kahverengi girdaplar. Çok güzeldi. Eşsiz. Lirik ruhumdaki bir parmak izi. "I want to

"Sözümü tutmayacağım," diyorum, kelimeler duyulmuyor ama sonunda ortaya çıktılar ve onları geri almayacağım. Ama o kadar yakınız ki bunu öznlüyor ve ben bu durumdan rahatlayıp rahatlamadığımı anlayamıyorum.

Lirik, adamın sırtına kalıcı olarak kazıldığı şarkının melodisini mırıldanmaya başlıyor. Notalar, ses, içimde yankılanıyor. Beni aydınlatıyor. Sesi çok tatlı. Aramızda neler olduğunu bilmiyorum. O benim en iyi arkadaşım oldu. Ve ona ihtiyacım var. Bu arkadaşlığa ve ona hayatımda ihtiyacım var.

Sadece onu paketlemek istiyorsun, kendimi ikna ediyorum. Aletini gizli tut, yalvarıyorum. Pişman olacağın bir şey yapma, talep ediyorum. O sadece senin arkadaşın olacak, zorluyorum.

Hayatımın en uzun iki saatinden sonra, işi bitti. Kürek kemikleri arasında parlak kırmızı bir gülle birlikte siyah notalar nazikçe süzülüyor, dikenli sarmaşıklar dışa doğru kıvrılıp dönüyor. Şu anda kızgın ve kötü görünüyor ama teni sakinleştğinde tam da hayal ettiği gibi olacak.

Bu sefer o sütyensiz gömleğini nazikçe geri giyerken arkamı dönüyorum. Bunu düşünmüyorum. Göğüslerinin, meme uçlarının mandalina rengi bluzunun ince tabakasının altından büyük olasılıkla görüldüğü gerçeğini. Parayı ödüyor, dükkândan çıkıyoruz ve onu dondurma yemeye götürüyorum çünkü cesurdu ve ağzımı onun dudakları dışında meşgul edecek bir şeye ihtiyacım vardı.

"Sence bu bir hata mıydı?" diye soruyor, sıcak şekerleme kaplı vanilyadan bir ısırık ağzına atarken.

Bir kahkaha attım. "Bunu *şimdi* mi soruyorsun?"

Omuz silkiyor ve sonra acıyan derisinin çekilmesiyle yüzünü buruşturuyor.

"Hayır. Bunun bir hata olduğunu sanmıyorum. Babana söyleyecek misin?"

Kaşığını eriyen tatlısının üzerinde gezdirerek başını sallıyor. "Şükran Günü için eve gittiğimde ona göstereceğim."

"Kızacak mı?"

Lyric öfkeli bir homurtu çıkarır. "Onun şarkısı olduğunu ve zaten dövmelerle kaplı olduğunu düşünürsek, öyle olsaydı çok ikiyüzlü olurdu."

"Peki ya annen?"

"Söyleyebileceği pek bir şey yok. Yirmi bir yaşındayım. Bir yetişkinim ve gözlerim açık bir şekilde seçimimi yaptım. Pişman değilim. Pişman olacağımı da hiç sanmıyorum. Bu her gün bakıp bıkacağım bir şey değil."

"Bir tane bulabileceğimden şüpheliyim. Senin şarkın farklı hissettiriyor çünkü zamansız ve baban tarafından senin için yazılmış. Ama benim hayatımdaki hiçbir şey sonsuza dek sürecekmış gibi gelmiyor ve sürebilecek şeyler de kalıcı olmaya değmez."

"Vay canına," diyor, ağzının kenarı seğiriyor, gözleri parlıyor. "Bu oldukça iç karartıcı, Jameson. Belki de göğsüne 'hiçbir şey sonsuza kadar sürmez' yazdırmalısın."

Gülüyorum, masanın öbür ucuna uzanıyorum ve dondurmadan bir top alıp ağzıma atmadan önce kaşığını kaydırıyorum.

"Hey. O benim." Kaşığımı kapmaya çalışıyor ama ben ondan daha hızlıyım ve ikisini de ağzıma sokup yalıyormuş gibi yapıyorum, bunu yaparken de inliyorum. "İğrenç." Burnunu tiksintiyle yukarı kaldırdı. Ayağa kalkıp uzanıyor ve ağzımdaki beyaz plastik kaşıklardan birini çekip alıyor, sonra tekrar dondurmanın içine atıyor, biraz alıp ağzına atıyor.

"O kadar da iğrenç değil, bebeğim. Tükürüğümü emiyorsun."

"Ve eminim ki bunun sonucunda bir dizi iğne ve antibiyotiğe ihtiyacım olacak." "Tam bir velet. Senin mikroplara karşı takıntılı olduğunu sanıyordum."

Başını sallıyor, az önce ağzıma soktuğum kaşığı yalıyor. Aslında beni isteyerek yemesi hoşuma gidiyor. Dram ve nedensellik olmadan onu öpmek gibi. "Ben mikrop fobisi olan biri değilim. Sadece her şeyi istediğim gibi severim. Bu beni OKB yapmaz."

"İyi. Bir kontrol manyağı."

"Bunu sana vereceğim. Ama biliyorsun, dünya kontrol manyağı kadınlar tarafından yönetilseydi daha iyi bir yer olurdu."

"Buna itiraz edemem. Kadınların beni kontrol etmeye çalışması hep hoşuma gitmiştir.

Özellikle de başarısız olduklarında."

Bana gözlerini deviriyor, az önce paylaştığımız kaşığın etrafında isteksizce gülümsüyor.

"Gelecek hafta Şükran Günü. Ondan üç hafta sonra da finallerimiz var." Başımı sallıyorum, nereye varmaya çalıştığından emin değilim.

"Önümüzdeki dönem birlikte dersimiz yok."

Ah.

"Hayır. Benden ve senin parlak zekana olan bağımlılığımın kurtulacaksın." "Çok yazık. Travers'tan gerçekten hoşlanmaya başlamıştım. Cane bile içimde büyüyor."

Velet. "Şükran Günü için ne zaman gidiyorsun?" Konuyu oda arkadaşlarımdan uzaklaştırarak soruyorum.

"Salı günü dersten sonra. Neden, seni eve bırakmamı ister misin?" "Sen mi kullanacaksın?"

"Hayır." Yanakları renkleniyor ve kızarmasına bayılıyorum. Bunu çok sık yapmıyor ama yaptığında da harika oluyor. "Babam beni almaya geliyor."

"Özel jetle mi?"

Başını sallıyor, dikkati bir anda dondurmasına odaklanıyor.

"Vay be. Keşke tatil için Cane's yerine eve gitseydim dedirtti bu bana. Uçak biletlerimizi aldık bile."

"Üvey annenle işleri yoluna koyduğunu sanıyordum?"

"Noel hakkında. Şükran Günü hakkında değil."

"Ah. Bilmiyordum. Seni eve davet ederdim."

"Hayır. Cane ile eve gitmeye razıyım. New York'ta yaşıyor ama şehirden ayrılacağımızı sanmıyorum. Sadece üç günlüğüne oradayız. Noel tatilinde evdeki herkesle görüşürüm."

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim." Bana bakıyor, gözleri içtenlikle kanıyor. "Orada bu kadar uzun süre oturmanın senin için iyi bir fikir olmadığını biliyorum."

Eğlenceli ama orada olmanız benim için çok şey ifade ediyor. Bunu tek başıma yapabileceğimden emin değilim."

Masanın öbür ucuna uzanıp elini tutuyorum. "Ne zaman yarı çıplak olmak ve bir erkeğin vücudunu mürekkeplemesini istersen, orada olacağım."

Gülüyor, ama bu onun gerçek gülüşü değil. Rahatsız, muhtemelen utanmış bir kahkaha.

"Tüm ciddiyetimle söylüyorum, sen benim kızımsın Lee. Senin için yapamayacağım hiçbir şey düşünemiyorum."

O benim elimi sıkıyor, ben de onunkini sıkıyorum. Sessizliğe gömüldük, aramızda yanıp sönen bu büyüünün tadını çıkarıyorduk. Bizi nereye götürebileceğinden tamamen emin değiliz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

LIRIK

NOEL'E ÜÇ GÜN KALDI. ÜÇ. SÖMESTR BU GECE SONA ERDİ.

öğleden sonra ileri kurumsal finans finalimizden sonra. Jameson ve benim sınavı geçtiğimizi biliyorum. Cass'in de öyle olduğuna bahse girerim, çünkü üçümüz de bu sınav için canımızı dişimize takarak çalıştık. Ama artık sömestr bitti ve 3 Ocak'a kadar okula dönmemiz gerekmiyor.

Normalde çok heyecanlanırdım. Ama bu yıl değil.

Babam sınırlı bir turneye çıkmaya karar verdi ve şu anda Avustralya'da bulunuyor. Beni de davet ettiler ama on gün içinde Avustralya'dan Yeni Zelanda'ya, oradan Güneydoğu Asya'ya ve tekrar Kaliforniya'ya gidecekler. Bir otelden diğerine geçecekler. Düşünmek istemediğim kadar çok gün ve saat yolculuk. Tatili ailece kutlayacak değiliz çünkü Melody erkek arkadaşının ailesiyle birlikte ve babamın hem Noel arifesinde hem de Noel gününde bir gösterisi var.

Ben de vazgeçtim.

Ama ben de eve gitmek istemiyordum. Bu bana çok iç karartıcı geldi. Şu anda bu kararımdan pişmanlık duyuyorum. Yurt bu gece kapanıyor. Tatil boyunca hiçbir öğrencinin kampüste kalmasına izin verilmiyor. Çoğu

birkaç arkadaşım da dahil olmak üzere öğrencilerin çoğu çoktan gitti. Bu yüzden şehrin en güzel otelinin önünde dikiliyorum. Bu pek bir şey ifade etmiyor. Gerçekten sadece gösterişli bir motel. Ben züppe değilim. Yemin ederim değilim. Ama masaj yaptırabileceğim bir spa'ya hayır demezdim. Ya da oda servisi ile şımartılmak ve mini bardan çikolata ve alkol almak.

Bu otelde bunların hiçbiri yok. Yani evet, biraz depresyondayım.

Arkamdan gelen bir korna sesi beni hayallerimden uyandırıyor. Bavulumu arkamdan çekerek mekanik kapılara doğru ilerliyorum.

"Ne halt ediyorsun?" diye bağılıyor tanıdık bir ses ve başımı omzumun üzerinden çevirip Jameson'ı yakalıyorum, arabasının yolcu koltuğuna yaslanmış, camdan bana deliymişim gibi bakıyor.

"Ne halt *ediyorsun sen?* Havaalanına mı gidiyorsun?"

Başını sallıyor. "Uçuşum iptal edildi. Connecticut'ta kar varmış, ben de gitmemeye karar verdim." Kaşlarımı çatıyorum, arkamı dönüyorum ve arabasına doğru yürüyorum. Bavulumu bırakıyorum ve kollarımı alçaltılmış camın köprüsüne dayıyorum.

"Neden olmasın?"

Nefes alıp veriyor, elini saçlarında gezdiriyor ve en az benim kadar bitkin görünüyor. "Üvey annem, amcıkta bozma babamı son dakikada bir gemi seyahatine çıkmaya ikna etti. İki gün içinde yola çıkıyorlar ve yeni yıla kadar eve dönmeyecekler."

"Kahretsin," diyorum başımı sallayarak. "Özür dilerim. Bu berbat bir şey."

"Evet. Berbat ama ne bekliyordum ki? Benden nefret ediyor ve Şükran Günü'nde boktan ailesini görmeye gitmediğim için benden intikam almaya çalışıyor. Babam karşı bile çıkmadı."

"Ne yapacaksın?"

Kıkırdıyor ve hiçbir fikri yokmuş gibi omuz silkiyor. "Benim evimde takılmak mı? Çok fazla paket siparişi mi? Çok alkol alır mısınız? Bilmiyorum." Gözleri

Başını benimkine doğru eğiyor. "Neden eve gitmiyorsun? Bana yapacağını söylediğin şey bu değil miydi?"

"Yalan söyledim." Gözleri kısılıyor ve şimdi omuz silkme sırası bende. "Acıma partisi ya da zorunlu davetler istemedim. Kimsenin Noel'ini mahvetmek ve boş bir eve dönmek istemiyorum, bu yüzden tatil için kışımı bir otele park ediyorum."

Jameson cipini park edip arabadan inmeden önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. Bir anda yanıma geldi, bavulumu kaptı ve arabasının arkasına taşıdı.

"Ne oluyor be?"

"Bu otelde neredeyse iki hafta geçirmeyeceksin. Hayatta olmaz. Gelip benim evimde kalacaksın. Cane ve Travers gittiler. Onların odalarından birinde uyuyabilirsin. Tatili birlikte geçiririz."

Tereddüt ediyorum. Kulağa hoş gelmediği için değil, hoş geldiği için. "Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Sormak zorundayım. Birimizin bu konuda mantıklı düşünmesi gerekiyor. Dövmemi yaptırdıktan sonra benden uzaklaştı. Çok değil, başkaları için fark edilebilir bir miktar bile değil. Ama ben fark ettim. Hissettim. Sanırım bunun nedeni ona sadece göğüslerimi değil, ruhumun bir parçasını da açmış olmamdı.

O da istemedi.

Canımı yaktı ama çaresizce ihtiyacım olan uyandırma çağrısıydı. Onu arkadaş bölgesine geri koydum ve o zamandan beri bu şekilde devam ediyor. Ama böyle bir alanı paylaşıyorsak? Bilemiyorum.

"Bence bu harika bir fikir." Duraklıyor ve gözüme takılıyor. "Otelde yalnız kalmana izin vermeyeceğim. Gel benimle kal, Lee. Markete gidip bir ton yiyecek ve içki alırız. İstersen Noel süsleri bile alabiliriz."

Gülümsüyorum, saklamak için dişlerimi alt dudağıma gömüyorum. Çok cezbedici.

"Hadi ama. İstedigini biliyorum." O sırtıış. Yüce Tanrım, o sırtıış on

un. "Tamam. Ama yemeği ben ısmarlıyorum."

İç çeker ve başını sallar. "Paylaşırız."

"Benimle paylaşacağın pahalı bir burbon alacağım." "Anlaştık."

Arabasına bindim ve valizimi bagaja koydu. Oteli aradım ve rezervasyonumu iptal edip markete gidiyoruz. Bir orduyu haftalarca doyuracak kadar yiyecek aldık. Noel yemeğimizi pişirmeye karar veriyoruz ve hatta küçük bir plastik ağaç, ışıklar ve rengarenk süsler alıyoruz.

Kasaya doğru ilerlerken "Sana bir hediyem var" dedi. Evde olacağını sanıyordum, o yüzden sana orada verecektim."

Kendi kendime gülümsüyorum, yakalamasın diye ondan uzaklaşıp markete doğru bakıyorum. "Benim de senin için bir şeyim var."

Yan tarafımda bir dürtme hissediyorum ve ona dönüyorum. Bir şey söylemek için ağzını açtığında önümüzde duran kadın 'buz fırtınası' sözleriyle dikkatimizi çekiyor. "Evet," diyor kasadaki bayana başıyla işaret ederek. "Yarın gece başlayıp Noel'e kadar süreceğini duydum. Bu yüzden tüm alışverişimi şimdi yapıyorum. Kanal 8'deki hava durumu sunucusu buza dönüşmeden önce *15 santim* kar yağacağını söyledi. Buna inanabiliyor musun?"

Jameson'a bakıyorum ve o da sırtıyor. "İyi ki yiyecek ve alkolümüz var. Ama sanırım biraz pil, el feneri ve mum almamız gerekebilir. Güç kaybedeceğiz. Her zaman böyle olur. Özellikle de buzlu havalarda. Taneler düşmeye başladığı anda bu kasaba kapanır."

"Burası güney," diye itiraz ediyorum, kar ve buzun buraya nasıl geldiğini anlayamadan.

"Evet. Ama *o kadar da* güneyde değil, Lee. Nashville'de parası ödenmemiş bir fahişe kadar çirkinleşebilir." Önümüzdeki kadın dönüp Jameson'a kaşlarını çatı.

"Özür dilerim," der pişman, çekici bir sırıtışla. Kadın onu anında affediyor. Böyle gülümsediğinde kimsenin o piç kurusuna kızabileceğini sanmıyorum.

"İyi," diye inledim, hiç memnun değildim. "Ben koşup ihtiyacımız olanı getireyim." Bulabildiğim her şeyi alıp kar ve buz kıyametine hazırlanıyorum. Evde, on santim kar ve biraz buz o kadar da büyük bir sorun değil. Ne de olsa New England'da yaşıyorum. Ama sanırım güneyliler kış havası konusunda biz kuzeyliler kadar bilgili değiller. "İşte," diyorum, bulduklarımı kemerin üzerine atıp ganimetimize ekliyorum.

Yiyeceklerin parasını ödüyoruz, her şeyi arabasına yüklüyoruz ve sonra sessizce dairesine gidiyoruz. İçeri girdiğimizde ürkütücü bir sessizlik vardı. Oda arkadaşları bu sabah gitmiş, şimdi soğuk, karanlık ve cansız. Normalde olduğundan çok farklı. Hem Cane hem de Travers burayı kadınlar ve sefahatle sarmalanmış yüksek sesli, kaba konuşmalarla çınlatıyor.

Doğrudan o kadar da büyük olmayan mutfığa giriyorum. Yemek alanından ayıran büyük bir tezgâhı olan bir mutfaktan biraz daha fazlası. "Eşyalarının nereye koyulacağı hakkında hiçbir fikrim yok, o yüzden ben de gitmesi gerektiğini düşündüğüm yere koyacağım."

Jameson bana bakıyor, dudaklarının kenarı yukarı doğru kıvrılıyor. "Mutfığımı kısa sürede şekle sokacağından hiç şüphem yok."

Adam haklı. Burası tam bir felaket. Hiçbir şey mantıklı değil. Yani, tencereleri yiyeceklerle aynı dolapta karıştırmış. Her şeyi gözden geçiriyorum. Çoğunlukla dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım olduğu için. Jameson'ın dairesindeyim ve görünüşe göre burada on günden fazla kalacağım. Tek başıma. Onunla birlikte. Bunun bir kısmı fırtınada geçecek, bu da ayrılmakta zorlanacağım ve şüphesiz çok ihtiyacım olan bir alana kavuşacağım anlamına geliyor.

"Bavulunu Travers'in odasına koydum. Cane'inkinden daha temiz. Çarşafaları da değiştirdim çünkü yatağındakilerin üzerinde ne olduğunu düşünemiyorum bile. Onlara dokunduktan sonra ellerimi üç kez kaynar suda yıkadım."

Gölüyorum ve yüzümü ona döndüğümde burnumu kırıştırıyorum. "Bu biraz iğrenç.

Çarşafı temiz mi?"

"Aslında onlar benim çarşafı. Sana söz veriyorum, temizler. Ama benim yatağında uyumayı tercih edersen, ben de onunkinde uyurum."

"Doğru," diye homurdandım. "Sanki senin yatağın onunkinden daha az vücut sıvısıyla kaplıymış gibi."

Jameson bakışlarını kaçırıyor ve onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez utandığını hissediyorum. "Neredeyse iki aydır yatağıma bir kadın girmedir."

Çenem resmen yere düştü. Gözlerim yuvalarından fırlamış olabilir. Onun küçücük mutfağının ortasında donup kaldığımı biliyorum.

"O kadar şaşırmış görünme. Kızları eve, yatağıma getirmekten hiç hoşlanmadım."

Gözlerimi kırıştırıyorum ve kafamı toparlamaya çalışıyorum. En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğunu sormak istiyorum ama açıkçası bilmek de istemiyorum. Zaten beni ilgilendirmez. "Sorun değil. Çarşafı değiştirirsen Travers'in odasında uyurum."

"Akşam yemeği için ne yapıyoruz?" "Margarita."

Gölüyor, elimden tekila şişesini alırken beni dürtüklüyor. "Onları ben yaparım. Peki ya yemek için? Sakın bana dışarıdan sipariş vereceğimizi söyleme?"

"Sebzeli ve pestolu İsrail kuskusu düşünüyordum. Sizin için bir çeşit et ürünü ekleyebiliriz."

"İsrail kuskusu da neyin nesi?"

Yüzündeki ifadeye gülüyorum. "Hoşuna gidecek. Sadece bana güven."

"Bu haftayı atlatmak için çok fazla alkole ihtiyacım olacak."

"O zaman karıştır. Bekliyorum."

Jameson, planladığım akşam yemeğine pek uymayan margaritalarımız üzerinde çalışmaya başlıyor, ama kimin umurunda? Bana bir tane uzattı, ama

Ben bir yudum alamadan bardağını bana uzattı. "Burada olmana sevindim. Bu molayı dört gözle beklemiyordum."

"Ben de burada olduğuma memnunum. Otel durumundan pek hoşlanmamıştım."

Bardakları tokuşturduk ve birer yudum aldık. Bardağımı bırakıp sebze doğramaya geri dönüyorum. "Annenle baban nerede?"

"Turdalar. Avustralya'dan başlayıp Amerika'ya geri dönüyorlar ve okullar kapanmadan bir süre önce İtalya'da bitiriyorlar. Bu turneye hayır diyemezdi. Mekânlar çok büyük ve ödeme günü de çok iyi." Lezzetli içkimden bir yudum daha alarak ona bakıyorum. "Ama gerçekten, sanırım bunu özlemiş. Turne, kalabalıklar, müzik."

"Bunu neden istemedin? Seni şarkı söylerken dinledim. Çok iyisin."

"O kadar da iyi değil," diyorum gülümseyerek ve o da kendini küçümsemem karşısında başını sallıyor. Ben kuskusla uğraşırken o da yanıma geçip sebzeleri doğrama işini üstleniyor. "Ciddiyim, bu hiçbir zaman bana göre olmadı. İlgi odağı olmayı sevmiyorum. İlgi odağı olmayı sevmiyorum. Arka planda olmayı seviyorum. Müzik yapmayı seviyorum, icra etmeyi değil."

"Ve bu yaz Los Angeles'a mı gidiyorsun?"

Ona bakıyorum, sesindeki bir şey beni etkiliyor. Hüzünlü bir şey. "Evet. New York'ta olacaksın, değil mi?"

Başını sallıyor ve gözlerimiz kilitleniyor. "Sen benimle çalışmadan önümüzdeki dönemi nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

Gülümsüyorum, biraz neşelenmeye çalışıyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Kendimi ağır, çökmüş hissediyorum. "Yine de taslak çıkarmana ve çalışmana yardım edeceğim. Edeceğimi biliyorsun. Dersi almasam bile."

Bana doğru bir adım atıyor ve yüzümü ona dönüyorum, boynum gözleriyle buluşmak için geriye doğru bükülüyor. Bir duygu okyanusunda yüzüyorlardı. Jameson'da ciddi bir şeyler değişti. Bu beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor. Bu yaz uzaklara gidiyorum. Ve mezun olduğumda - gerçi bu

Bir yıldan fazla bir süre sonra California'ya taşınacağım. O da New York'ta olacak. Ve biz ayrı olacağız.

Aramızda aylar olsa da, ikimiz de aramızdaki şeyin bu tür bir zaman sınırına dayanacak kadar sıradan olmadığını biliyoruz. Kendi kendimize koyduğumuz mesafeye. "Gidip elimizdeki saçma sapan ağaç parçasını kuracağım."

Başımı salladım.

"Yine de tavuğumu yapacağım. Ona dokunmak zorunda değilsin." "Teşekkürler."

O eğiliyor. Eğildim. Gözlerimiz sadece yanıcı sıcaklık olarak tanımlayabileceğim bir şekilde buluşuyor. İçime bir hava çekiyorum. O da kendi havasını veriyor ve ben yutuyorum. Elimde değil. Hızla arkasını dönüp uzaklaşıyor ve beni mutfağında sebze sote sesleri arasında bırakıyor.

On iki gün. Nasıl hayatta kalacağım?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

JAMESON

SABAHIN DÖRDÜNDE KAR YAĞMAYA BAŞLADI. NEREDEN BİLEYİM SENİN sorabilir miyim? Çünkü uyanıktım. Lyric'i eve getirdiğimden beri iki gün geçti. Çok fazla cinsel gerilimle karışık pek bir şey olmayan iki gün. Yemek yapıyor. Yaparken de mırıldanıyor. Ama yemekleri gerçekten çok güzel. Bana yaptığı o çılgın kuskus bile çok lezzetliydi.

Ayrıca Cane'in odası da dahil olmak üzere tüm dairemi temizledi. Eve geldiğinde tertemiz bir odayla karşılaştığında nasıl tepki vereceğini bilmiyorum ama onu durduramadım. Odama girmesine bile izin verdim. Evimiz hiç bu kadar güzel kokmamıştı. Çamaşır yıkıyor, müzik dinliyor ve bilgisayarında çalışıyor, sanırım müzik yapıyor. Her yerdeydi ama yine de o kadar rahat ve uzlaşmacıydı ki. Benden hiçbir şey talep etmedi. Asla zamanımı ya da yardımımı istemiyor.

Bu da ona daha çok vermek istememe neden oluyor. O sadece bir şeyler yapıyor.

Bu onun içindeki kontrol manyağı, biliyorum. Noel'i çok yakın olduğu ailesinden uzakta geçirmeyi düşünmek zorunda kalmasın diye yaptığı bir meşguliyet, biliyorum.

Ama onun burada olması hoşuma gidiyor.

O kadar hoşuma gitti ki dün sabahki koşuma onu da davet ettim; insanlarla birlikte koşmaktan nefret ederim. O kadar hoşuma gitti ki öğle yemeği ve sinema önerdim. Zaten yirmi dört saati neredeyse hiç durmadan birlikte geçirmiştik.

Bugün Noel arifesi ve yatak odamın penceresinden koyu gri gökyüzüne karşı yağan kara bakarken aklımda çok şey var. Babam ve sürekli olarak bana tercih ettiği kadın. Annem öldüğünden beri geçiremediğim Noeller ve diğer bayramlar. Koridorun hemen aşağısındaki oda arkadaşımın yatağında uyuyan ve beni dikiş dikiş çözüyor gibi görünen kadın.

Telefonum çalıyor, titriyor ve komodininin ahşap yüzeyine çarparak genellikle kızgın bir ses çıkarıyor. Açıyorum ve kimin aradığına bakmadan cevap veriyorum. Babam olmadığını biliyorum. Sanırım denizde bir yerlerde. Ama yine de. Öyle olsaydı iyi olurdu. "Alo?"

"Selam dostum. Nasıl gidiyor?"

"Sabahın sekizinde uyanık ne halt ediyorsun, Cane?"

Kulağımın dibinde yüksek sesle ve heyecanla gülüyor. Hatta belki biraz psikotik. "Dostum, hiç uyumadım." *Bu ikimiz için de geçerli.* "Bugünün ne olduğunu unuttun mu?"

Bir an için fazla çalışan beynimi karıştırdım ve sonra, "Kahretsin. Mutlu yıllar, koca adam."

"Sağ ol dostum. Ama bunun için aramamıştım. Birkaç ay önce ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun? Kendi finans şirketimizi kurmak ve daha büyük kurumsal çıkarları ele almak hakkında?"

"Evet," diyerek gülüyorum. "Hatırladığım kadarıyla üçümüz de daha en başından lanetleneneğimizi kabul etmiştik."

"Bugünden itibaren işler değişti dostum."

Bekliyorum. Burada durup yağan kara bakıyorum, çünkü bunu söyleme şekli? Ona inanmamı sağlıyor. Bir şeyler değişti. Belli belirsiz ama

daha önce olmayan kendinden emin bir güven, baş döndürücü bir bilgi var. "Bunun için beni yalvartacak mısın?"

"Bu konuyu sizinle konuşmuyorum çocuklar. Sizin paranız olduğunu biliyorum ama Trav'in yok. Tam burslu okuyor ve hâlâ çalışması gerekiyor. Bu yüzden aile durumum hakkında konuşmuyorum."

"Gerçekten zengin olduğunu bilmediğimizi mi sanıyorsun? Siktiğimin tasarımcı kasketlerini takıyorsun."

Telefona bir nefes üflüyor, sesi kulağında çıtırdıyor ve sonra şöyle diyor: "Büyükannem ve büyükbabamdan miras olarak bugün bana altmış milyon dolar kaldı. Yirmi beş yaşına geldiğimde bir altmış daha alacağım."

Yığılmadan önce yatağımın kenarına kadar gelmeyi başarıyorum, dizlerim beni bırakıyor, alnım avucuma çarpıyor.

"Hâlâ benimle misin?" "Zar zor. Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Evet. İsa her şeyi özetliyor. Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Evet. Gerçekten iyi bir finansal planlamacıya ihtiyacın var." "Benim bir tane var, dostum. O sensin. Genç olabilirsin ama işini biliyorsun. I

Borsada oynadığını ve bundan ciddi paralar kazandığını biliyorum."

Buna cevap vermiyorum. Annem öldüğünde bana biraz para bıraktı. Çok değil, ama on sekiz yaşına geldiğimde ve babamın serbest yatırım fonunda düzenli olarak staj yapmaya başladığımda, bir iki şey öğrendim.

"Bu şirket meselesinde ciddiyim. Bence bunu yapabiliriz. Başlangıç için sermayemiz var. Trav hukuk fakültesine gitmek istiyor. Güzel. Zaten şirket ve vergi hukukuyla ilgileneceğini söylemişti. Aramızda kalsın, bence bu iş gerçekten ilerletebiliriz."

"Ciddi misin?"

"Yüzde yüz, kardeşim. Yüzde yüz. Ve eğer başarısız olursak, birkaç yıl içinde bir altmış daha alırım. Kendim için endişelenmiyorum. Ailem zaten Forbes'un üzerinde oturuyor ve ben onların tek çocuğuyum. Biliyorum.

Babanın şirketinde potansiyel bir şey var. Ama onun için çalışmak istemediğini de biliyorum."

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Sanki krem rengi duvarlar üstüme üstüme geliyor. Yapmayı çok istediğim bir şey. Her zaman hayalini kurduğum bir şey. Ama risk? Lanet olsun. Başarısız olma riski çok yüksek. Ve biz genciz. Çok genciz. Kim bize yatırım yapar ki?

"Senin kadar param yok. Yakınında bile yok. Trav de aynı evrende değil."

"Ben elli yaşında olacağım ve siz de yirmi beş yaşında olabilirsiniz. Gelecekte de olsa bir avukata ihtiyacımız var ve siz bu işlerde benden çok daha iyisiniz. Ben bir inek çiftçisine gübre satabilen bir adamım. Her anlaşmayı yapabilirim ama siz ikiniz olmadan bunların hiçbirini yapamam. Siz ikiniz olmadan yapmak istemiyorum."

"Tamam," diyorum, bunu gerçekten kabul edip etmediğimi bilmesem de. Eğer bu mümkün bir şeyse bile.

"Harika," diyor ve sesindeki sevinci duyabiliyorum. İnanç. "Trav'i arayacağım. Ondan önce seni tekrar yakalayamazsam iyi Noeller."

"Sen de Cane, doğum günün kutlu olsun." "Tamam. Sonra görüşürüz."

Aramayı sonlandırıyor ve telefonum elimden kayarak hafif bir gümbürtüyle yatağıma düşüyor. Yavaş, isteksiz bir gülümseme ağzımın kenarlarını kıvrırmaya başlıyor. Kendi şirketimiz. Tanrım, bunu hayal bile edemiyorum. Ama bunu düşündüğüm an, bunun bir yalan olduğunu biliyorum. Babamı seviyorum. Onu sonsuz seviyorum ama Cane haklı, onun için çalışmak istemiyorum. Önümüzdeki otuz yılı, o emekli olmaya karar verene kadar onun için köle gibi çalışarak geçirmek, sonra da dizginleri bana devretmesini ummak istemiyorum. Orada zaten başka adamlar var. Benden daha yaşlı ve bu iş için daha iyi konumda olan adamlar. Babamın tanıdığı ve güvendiği adamlar.

Muhtemelen Noel'de terk ettiği oğlundan çok daha fazla.

Cane New York'ta yaşıyor. Zaten orada ve ailesinin evine gittim. Çok büyük bir yer. Sadece New York için değil, hemen hemen her yer için çok büyük. Başlamak için iyi bir yer. Ayağa kalktım ve pencereye doğru yürüdüm, hiçbir şeye bakmıyordum. Düşünüyordum. Strateji geliştiriyorum. İsimler, logolar, iş modelleri ve-

"Hey," diye sesleniyor Lyric'in ürkek sesi yatak odamın kenarından. Arkamı dönmemiş olmama rağmen tam olarak orada olduğunu biliyorum. Ben izin vermeden odama girmeyecek kadar düşünceli. "Dışarıda gerçekten yağmur yağıyor. Beyaz bir Noel."

Başımı salladım ve gülümsedim. Onunla beyaz bir Noel. Dönüp ona bakıyorum. Muhteşem sarı saçları duştan yeni çıkmış gibi ıslak, kireç yeşili bluzunun kumaşına hafifçe yapışmış. Parlak kırmızı bir tayt ve kırmızı-beyaz şeker kamışı çizgili çoraplar giymiş. Gülüyorum. Elimde değil. "Elf gibi görünüyorsun."

Aşağı bakıyor, dudaklarında bir gülümseme oynuyor ve ela gözlerini aydınlatıyor. Bugün daha yeşil görünüyorlar. Belki de bluz yüzündendir. "Mesele de bu zaten. Noel arifesindeyiz. Yarın beni görene kadar bekle." Odanın öbür ucuna yürüyüp kollarımı ona doladım ve onu göğsüme çektim. Bu dürtünün nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bedenim ona doğru üç metrelik yolculuğu nasıl yaptı. O buraya nasıl geldi.

Ama Tanrım, buna ihtiyacım var. Bu rahatlığa ihtiyacım var. En son ne zaman önemli birinin bana sarıldığını hatırlamıyorum. Muhtemelen annemden beri. Babam hiçbir zaman çok sevecen olmadı. Bu onun suçu değil ve onu suçlamıyorum. En azından tam olarak değil. Karısı öldü ve nasıl ilişki kuracağını bilemediği depresif bir ergen oğluyla baş başa kaldı. O da acı çekiyordu ve başa çıkmak hiçbir zaman onun güçlü yanı olmadı.

Yani evimde hiçbir zaman kucaklaşma bolluğu olmadı.

Lyric bir an donup kalıyor, belli ki bu fiziksel jest karşısında benim kadar hazırlıksız yakalanmıştı. Ama sonra inanılmaz bir şey yapıyor. Kollarını benimkilerin altından geçirip sırtıma doladı, elleri yukarı doğru kayarak

kürek kemiklerime ulaşıyor ve beni küçük, sıcak bedenine doğru çekiyor. İç çekiyorum. Elimde değil. Hayatımda hiçbir şeyin bu kadar iyi hissettirdiğini sanmıyorum. Çok *doğru*.

Şampuanından çilek ve nane gibi kokuyor. Sıcak bir yaz gecesinde serin bir kokteyl gibi. Beni sorgulamıyor. Sadece içime giriyor, onun içinde erimeme izin veriyor. Alnım omzuna düşüyor, yüzüm boynunun kıvrımına gömülüyor, parmaklarının uçları saçlarımda çok uzun uçlarıyla oynuyor. Onun tatlı tenini öpüyorum. Öpmemek mümkün değil. Sadece küçük bir tat ve nefesi kesiliyor, ama eminim her şeyden çok şaşkınlıktan.

"Jamie," diye nefes alıyor ve bana ilk kez Jameson'dan başka bir şey diyor. Hangisini daha çok sevdiğimi söyleyemiyorum. Gitmesine izin veremem. Dudaklarındaki ismim onun 'bırak' ya da 'ben iyiyim' ya da 'ne halt ediyorsun' deme şekli mi bilmiyorum. Bunların hiçbirine verecek cevabım yok. Çünkü iyi olduğumu sanıyordum. Gerçekten iyiydim. Geçinmekten daha fazlasını yaptığımı sanıyordum. Kış tekmelediğimi hissediyordum.

Ama sonra sahip olduğum tek aile Noel'de beni terk etti. Sonra burada kalmaya geldi. Sonra Cane aradı ve hayatlarımız için yeni çılgın planını anlattı. Ve şimdi bilmiyorum. Bilmiyorum işte.

"İyi misin?" Ona

karşı başımı

sallıyorum.

"Bunun hakkında konuşmak

ister misin?" Başımı

sallıyorum.

"Tamam." Beni sıkıyor ve sarılıyor.

Sanırım bu kız için kesinlikle deliriyorum. Delicesine belaya bulaşmış gibi. Çünkü ben New York'a gidiyorum. Benim hayatım oraya gidiyor, onunki ise üç bin mil uzağa. Ama bunu nasıl sürdüreceğimi bilmiyorum. Onu istemiyormuş gibi nasıl davranacağımı.

Onu inciteceksin.

Yapacağım. Bunu biliyorum. Hissediyorum. Hikayemiz bu yönde ilerliyor.

Sözümü bozmak istiyorum.

"Aç mısın?" Yüzüm hâlâ boynunun tatlı tenine yapışmış halde soruyorum.

Kıkırdıyor ve ben de bu sese gülümsüyorum. "Ben de sana bunu soracaktım. Dışarı çıkmak istedim çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca senin evinde tıklılı kalacakmışız gibi hissediyorum ama bunun için çok geç olup olmadığımızdan emin değilim."

Son bir derin nefes çekiyorum ve sonra kendimi birdenbire ona karşı kendimi kaybettiğim için korkak gibi hissetmeme aldırmadan geri çekiliyorum. "Öğleden sonraya kadar havanın kötüleşmesi beklenmiyor. Hava tahminini değiştirdiler. Sekiz santim kar ve birkaç buz daha."

"Vay canına. Bu gerçek bir fırtına. O zaman gidelim. Büyük bir cipin var. Başarabiliriz."

"Başarabiliriz," diyorum ve bunu kahvaltıdan çok daha fazlası için söylediğimi biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 8

LIRIK

"HEDİYELERİ NOEL ARIFESİNDE Mİ YOKSA NOEL GÜNÜNDE Mİ AÇARSINIZ?" BEN SORUYORUM.

son yemeğimizi de bitirmiştik. Hayatımda ilk kez et pişirdim ama Jameson yedi ve güzel olduğunu söyledi. Yalan söylüyor olabilir. Gerçekten bilemem ve denemediğim için de asla bilemeyeceğim. Ama annem Noel arifesinde hep jambon yapardı, ben de yapmam gerektiğini hissettim.

Onları özlüyorum. Ailemi özlüyorum. Bu ailece bir arada olmadığımız ilk Noel. Bu yıl burada olmadıkları için onlara kızgın değilim. Anlıyorum. Bu zamanı hak ediyorlar. Babam bizim için yıllarca hayatını askıya aldı, bu yüzden ona bu zamanı çok görmüyorum. Sadece berbat bir durum.

Babamın her zaman içtiği marka burbon bardağımı kaldırıyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Akşam yemeğinde şarap içmiştik ama artık bittiğine göre ikimiz de bir kadeh iyi malın tadını çıkarıyoruz. Jameson bugün sessizdi. Kahvaltıda neredeyse dilsizdi. O sarılmanın neyle ilgili olduğunu bilmiyorum ve o zamandan beri bu konuyu açmadım. Buna ihtiyacı vardı. Tek bildiğim bu. Dürüst olmak gerekirse benim de vardı.

Jameson'ın gözleri tabağından kalkıp benimkilerle buluştu. "Lee, çocukluğumdan beri hiç hediye açmadım."

"Ah," diyorum, kendimi biraz aptal gibi hissederek. Onun ailesinin durumunun benimkinden çok daha farklı olduğunu unutuyorum. "Bu her iki şekilde de bir tercihin olmadığı anlamına mı geliyor?"

Başını sallıyor ve omuz silkiyor. Çatalıyla tabağındaki artık jambon ve patates püresini hareket ettirirken gözleri tekrar tabağına kayıyor.

"Çenemi kapatmamı mı istiyorsun?" Şirretlik yapmadan soruyorum. Anlıyorum. Beni burada tutuyor ve yolundan çekilmeye çalışsam da birlikte çok zaman geçirdik. Biraz ara vermek istiyor olabilir. Tekrar yukarı bakıyor, kaşları birbirine çarpıyor. "Ciddiyim. Anlıyorum. Bu gece biraz yalnız kalmak mı istiyorsun?"

Nefesini üflüyor ve çatalını yüksek bir sesle tabağına bırakıyor. Bir elini mürekkep rengi saçlarında gezdiriyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Özür dilerim. Tam bir pislik gibi davranıyorum. Benim için bu harika yemeği hazırladın ve burada olduğun için mutluyum. Ben memnunum. Çeneni kapatmanı istemiyorum ve boşluğa ihtiyacım yok. Sadece aklımda çok şey var."

"Esrar içip film izlemek ister misin?"

Kekeleyerek, kuşkulu bir kahkaha attı. "Ne?"

"Ne?" Ben de karşılık veriyorum. "Çok sık sigara içmem ama hiçbir yere gitmiyoruz. Dışarıda lapa lapa kar yağıyor ve bu eğlenceli olabilir."

"Esrarın var mı?"

Başımı eğiyorum ve ona göz kırptıyorum. "Öyle oldu işte. Daria gitmeden önce Noel hediyesi olarak bana biraz verdi. Ben ona yeni Dr. Martens aldım, o da bana iki tane esrar verdi."

Jameson o kadar büyük sırtıyor ki, sadece böyle gülümsediğinde ortaya çıkan küçük gamzesi orada. Günlerdir onu en mutlu gördüğüm an bu ve ben de aynı coşkuyla onun gülümsemesine karşılık veriyorum. "Git getir bebeğim. Mutfağı temizleyeceğim ve sonra birlikte bir cigara içeceğiz. Ama ben

film izlemek istemiyorum. Onun yerine oyun oynamak istiyorum. Yarın film izleyebiliriz."

Sandalyeden atlayıp merdivenlere yöneliyorum. "Tabii elektriğimiz kesilmezse," diye sesleniyorum tam da lanet olası ışıklar yanıp sönerken. Cidden. Kelimeler ağzımdan çıktığı anda. "Şaka yapıyor olmalısın. Bilmediğim süper gizli bir gücüm mü var?"

Jameson gülüyor ama hemen ayağa kalkıyor. "Kaldır kışını," der. "Ben mumları ve el fenerlerini hazırlayayım. Zaten titriyorsa, daha fazla dayanmaz."

"Siktir," diye tıslıyorum. Güç kaybetmekten nefret ediyorum. Aslında bunu daha önce hiç yaşamamıştım. Connecticut'taki evimizde jeneratörümüz var. Ama bu beni korkutuyor. Muhtemelen bu yüzden. "Peki ya sıcak ne olacak?"

"Doğru. "Evet. Gazla çalışan bir şöminemiz ve bir sürü battaniyemiz var."

Merdivenleri koşarak çıktım. En üst basamağa geldiğimde yine titriyorlardı. Daria'nın bana verdiği esrarlardan birini ve bir battaniye alıyorum, çünkü ihtiyacımız olacağını hissediyorum ve sonra aşağı iniyorum. Jameson mutfakta bulaşıkları yıkıyor, ben de battaniyeyi kanepenin üzerine bırakıp esrarı sehpanın üzerine atıyorum. Sonra birkaç mum yakıyorum. Bir ton almıştım, o yüzden biteceğini sanmıyorum.

Ayrıca, hava çoktan karardı ve elektrikler kesilirse, onları bulmaya çalışırken etrafta dolanmak istemiyorum. "Üstünü kapatmamı ister misin?"

Jameson başını omzunun üzerinden çevirip beni buluyor. "Bu gece ne kadar boku yedik?"

Omuz silkiyorum. "Sarhoş değilim ve muhtemelen biraz daha içeceğim. Bir ya da iki kadehten fazla içeceğimi sanmıyorum."

"Sen daha çok doğuruyorsan, ben de daha çok doğuruyorum."

Buna itiraz edemem. İkimize de ikişer parmak daha dolduruyorum ve tam mantarı şişeye geri iterken ışıklar tekrar titriyor, bir süreliğine sönüyor.

ve sonra geri gel. "Buna hazır ol, Lee. Geliyor." "Sorun yok.

Ben iyiyim."

İyi değilim. İyi olmaya yakın bile
değilim. "Gerginsin."

Lanet olası anlayışlı piç. "Evet. Gerginim. Ama gerçekten, yiyeceğimiz, el fenerimiz, mumlarımız, şöminemiz ve battaniyelerimiz var. İyi olacağız."

"Beni mi yoksa kendini mi ikna ediyorsun?"

"Dick," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve o gülüyor, suyu kapatıyor ve ellerini bir bulaşık beziyle siliyor. Jameson temiz bir çocuk. Tanrı'ya şükür. Öte yandan Cane? O kadar da değil. Bu öğleden sonra doğum gününü kutlamak için onu aradığımda odasını temizlediğimi söyledim. Bana sonsuz sevgi ve bağlılık sözü verdiğini söyledi ve ödeme olarak bana birden fazla orgazm yaşatmayı teklif etti, bu yüzden bunu sormadan yaptığım için o kadar da kızdığını sanmıyorum.

Jameson'ın arkadaşlarını severim. Onlar iyi adamlar. Yarın kıyamet kopacakmış ve bu bir kadını yataklarına almak için son şanslarıymış gibi flört etseler bile.

İki mum ve bir el feneri alarak sehpanın üzerine oturuyorum ve getirdiğim yorganın altına giriyorum. Jameson gazlı şömineyi yakıyor ve sonra gelip yanıma oturuyor.

"Mutlu Noeller, güzel Lee. Noel'i birlikte geçirebileceğim daha iyi bir insan düşünemiyorum."

Gülümsüyorum, kadehimi onun yaptığı gibi kaldırıyorum ve yumuşak tereyağlı burbondan bir yudum almadan önce tokuşturuyoruz. "Otelde olmadığımı memnunum. Bu çok daha iyi."

"Alabilir miyim?" diye soruyor, esrarı eline alıyor ve elimi havada sallayarak devam edebileceğini işaret ediyorum. Ucunu mumların alevine sokuyor ve yakmak için birkaç kez üflüyor. Işıklar tekrar titriyor ve bu sefer tekrar yanmıyor. "İyi misin?" diye soruyor, bir nefes çekiyor ve sonra bana uzatıyor.

"Ben iyiyim. Ama sanırım burada ateşin önünde uyuyacağız."

"Muhtemelen iyi bir fikir. Daha sonra battaniye getiririm. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Ne?" Gülüyorum, öksürüyorum ve ciğerlerimdeki dumandan biraz boğuluyorum.

"Beni duydun." Sırıttıyor, esrarı benden alıyor ve aynısını yapmam için bana geri vermeden önce bir nefes daha çekiyor.

Bir nefes daha çekiyorum ve işimin bittiğini söyleyerek el sallıyorum. Vızıltıyı severim ama gerçekten kafayı bulmayı sevmem. Sehpaya getirdiği bir tabağın üzerinde söndürüyor ve sonra bana dönüyor, yüzünü tamamen bana dönüyor, bardağı hala elinde. "Hadi ama. Başka ne yapmamız gerekiyor?"

Bir noktaya değindi.

"Gerçek." "Pısırtık."

"Hey." Ona bir tokat attım. "Benim seçimimi değerlendiremezsin."

"Kampüste çıplak dolaşmak ya da düşüncelerinizin herkesin okuyabilmesi için başınızın üzerinde bir baloncukta görünmesi arasında seçim yapmak zorunda kalsaydınız, hangisini seçerdiniz?"

Gülüyorum, kanepeye yaslanıyorum. "Çıplak. Düşüncelerim insanların okuması için nadiren uygundur. Doğruluk mu cesaret mi?"

"Gerçek."

"Pısırtık."

İçkisinden bir yudum alarak kıkırdıyor.

"Şimdiye kadar yaptığın en çılgınca cinsel şey neydi?"

"Üçlü seks," diyor tereddüt etmeden ve gözlerim açılıyor. "Maalesef sarhoştum ama ikinci sınıftayken bir partideydim ve son sınıftan iki kız bana asıldı. Beni boş bir yatak odasına götürdüler ve birbirleriyle öpüşmeye başladılar. Sonrası malum."

"Kulağa sıcak geliyor."

Başını sallıyor, gözlerinde hınzır bir parıltı var. Beni battaniyenin altında kıvrandıran bir parıltı. Burası karanlık ama rahatsız edici derecede değil. Sıcak

Mumların ve şöminenin ışıltısı üzerimizde dans ediyor ve görebilmek için yeterli ışık sağlıyor.

"Peki ya sen?"

Başımı salladım. "Bu oyun böyle oynanmıyor." "Bana uyum sağla."

Onun delici bakışlarından uzaklaşıp şöminenin alevlerine doğru dönüyorum. Gazlı olduğu için gerçek bir odun ateşinin çıkardığı o hoş çıtırtı ve patırtı yok. Bunda sadece hafif bir tıslama var ve alevler biraz cansız, ama hiç yoktan iyidir ve kolay bir dikkat dağıtma sağlar.

"Yüzün kızarıyor, Lyric. Bu karanlık odada bile bunu görebiliyorum."

Kendime rağmen gülüyorum. "Harika bir şey değil. Gerçekten paylaşacak o kadar eğlenceli bir şeyim yok."

"Anlat bana."

Dişlerimi dudağıma gömüyorum. Bu neden bu kadar zor? Doğru, sanki bilmiyorum. "New York'ta görüştüğüm bir adamla seks oyuncağı kullandım."

Sessiz ve ona bakmak için içimdeki cesaretin her zerresini harcıyorum. "Seks oyuncağıyla ne yaptın?" diye soruyor, gözlerim onu bulduğunda. İfadesinde saf bir sıcaklık var. Soluk mavi gözleri daha koyu. Daha seksi. Ona anlattıklarımın zevk alıyor ve şimdi buna eşlik edecek bir görsel istiyor.

"Kendimi onunla boşaltırken beni izledi."

Jameson gözlerini yavaşça kapatıyor, dudaklarını yalıyor ve sonra bir kez daha beni bulmak için açıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?" diye fısıldıyor, sesi artan gerilimle kalınlaşıyor. Bir yılanla hipnotik bir dans gibi. Tehlikeli. Yasak. Heyecan verici. Başka tarafa bakamıyorum. Tamamen büyülenmiş durumdayım. Göğsüm çırpınıyor. Midem kıvrılıyor. Tenim uğulduyor.

"Bunu sorma sırasının bende olduğunu sanıyordum?" Başını yavaşça sallar.

"Cesaret."

Sırıttıyor ve vücudunu benimkine yaklaştırıyor. Battaniye hâlâ bedenimi örtüyor, ayaklarım aramızdaki kanepeye dayanmış durumda. Eli dizimi buluyor ve battaniyenin içinden bile içime sızan sıcaklığı hissedebiliyorum. "İzin ver sözümü bozayım."

Şaşkın bir kıkırdama duyuldu. Oraya gittiğini düşünmemiştim. "Ne sözü?"

"Sınıftaki ilk gün sana yaptığım." Ne yapacağımı şaşırmış bir halde ona bakıyorum.

"Seni sikmek istemeyeceğimi söylediğim yer." Oh. *O* söz.

Dizlerini kanepeye bastırarak ayağa kalkıyor. "Hissettiğini biliyorum. Aramızdaki ilişkinin ne kadar iyi olacağını bildiğini biliyorum."

Başımı sallıyorum. Biliyorum. Ama buna boyun eğersek sonunun kötü olacağını da biliyorum. "Seninle öylece seks yapabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Seninle *sadece* seks yapmak istemiyorum." "Kastettiğim bu değildi."

Yaklaşıyor, dizlerimi battaniyenin altına seriyor ve aralarına giriyor. Kalbim göğsümden dört nala fırlıyor ve o uzanıp boynumun dibindeki nabza dokunuyor, gözleri o temas noktasında. Parmakları sıcak ve dokunuşu şimşek gibi hissettiriyor.

"Ne arıyorsun o zaman?" Bu sorudan nefret ediyorum. Kendi başına sunmaya istekli olmadığı bir şey istiyormuşum gibi hissettiriyor. "Bir ilişki mi?"

Bu konuda tereddüt ediyorum. Çünkü biliyorum ki, eğer buna başlarsak, geri dönüşü olmayacak. Bizim hakkımızda haklı. Elimizde bir şey var ve bu zamanla azalan türden bir şey değil. Büyüyen bir şey.

"Beş ay içinde Kaliforniya'ya gidiyorum." "Beş ay içinde New York'a gidiyorum."

Parmakları boynumdaki o noktadan yukarı doğru ilerliyor, köprücük kemiğimin üzerinde, enseme ve saçlarımın arasında kayıyor. Sıkıca tutuyor.

beni onunla yüzleşmeye zorluyor. Nefeslerim kısa düzensiz pantolonlarla geliyor. Zihnim aynı anda hem yüzüyor, hem boğuluyor, hem sersemliyor, hem de dehşete düşüyor. Aşırı yük altındayım.

"Rüyamda seni görüyorum," diyor, sözlerini içime fırlatıyor ve beni onları yutmaya zorluyor. "Seni öpmeyi. Sana dokunmayı. Seni becermek. Haftalardır başka bir kıza bakamadım. Muhtemelen daha uzun süredir. Seni o kadar çok istiyorum ki çıldırmak üzereyim. Ama hayatlarımız farklı yönere gidiyor. Peki, bu nasıl? Deniyoruz. Elimizden gelenin en iyisini yaparız, ama her seferinde bir gün alırız. Beklenti içine girmeyiz, gelecek hakkında konuşmayız ve nereye varacağımızı görürüz."

Evet, kırık bir kalple.

Ama bu ilişkiye gözlerim açık ve ciddi bir yere gitmeyeceğini bilerek girersem, kendimi ona gerçekten aşık olmaktan alıkoyabilir miyim? Bilmiyorum. Bilmiyorum. Evet dersem yalan söylemiş olurum. Ama siktir et. Onu denemeyecek ve öğrenemeyecek kadar çok istiyorum. Ve eğer incinirsem, bunun olacağını önceden bilmediğimi söyleyemem.

"Özel miyiz?"

"Başka bir erkeğin sana dokunma düşüncesi beni cinayete meyilli yapıyor, bu yüzden evet diyeceğim."

"Her seferinde bir
gün mü?" "Tek yolu
bu."

Ona bakıyorum. Şehvet sisini temizlemeye ve bu konuda mantıklı düşünmeye çalışırken onu özellikleriyle içime çekiyorum.

"Ne diyorsun?"

BÖLÜM 9

LIRIK

"EVET," DIYORUM, IKIMIZIN DE İSTEDİĞİ ŞEYİ VE EN GÜZELİNİ KABUL EDEREK Jameson'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor, berrak mavi gözleri turuncu alevlerin ve şehvetin titreşimine karşı ışıldıyor. "Birbirimizi herkes için mahvedeceğiz," diye uyarıyorum onu.

Dudakları dudaklarıma çarpmadan önce "Buna güveniyorum," diye homurdanıyor, vücudu beni kanepeye doğru itiyor ve üzerimi örtüyor. Bu öyle bir öpücük ki, emredici. Omurganızdan aşağıya doğru şarkı söyleyen, ayak parmaklarınızı kıvıran ve tam "vay canına, gerçekten öpüşebiliyor" diye düşünürken sizi inleten türden bir öpücük.

Ve sonra aklıma geldi.

Bu artık sıradan bir öpücük değil. Sözlerimi bir cesarete dönüştürdü. Bir meydan okumaya. Pislik aslında beni herkes için mahvetmeye çalışıyor. Ama bu oyunu iki kişi oynayabilir. Onu diğer kadınlardan ayırabilirim. Dünyasını alt üst edebilirim. Ve bu bittiğinde, şu andan itibaren her kızı benimle kıyaslayacak.

Her biri. Tek. Bir.

Bunun üzücü gerçekliği mi? Şimdiden gelecekteki her erkeği onunla kıyaslayacağımı söyleyebilirim ve hala sadece öpüşüyoruz. Bunu durdurabilirim. Ama zaten onun öpücüklerine çok bağımlıyım. Aslında, eğer beni öpmeyi bırakırsa, ölebilirim. Ağzımın içine doğru inliyor, saçlarımdaki eli beni istediği gibi ayarlarken birazcık çekiyor.

Parmaklarımı sırtında gezdirerek mırıldanıyorum.

"Bunun gitmesi gerek," diyor arkasına yaslanarak. Üzerimdeki battaniyeyi çekip yere atıyor ve sonra tekrar üzerime geliyor, vücut vücuda, boylu boyunca üzerime uzanıyor ve ağırlığının çoğunu başımın iki yanında kanepeye gömülmüş dirsekleriyle üzerimde tutuyor. "Benim," diyor ağzıma karşı, eliyle çenemi kavıyor.

Geri çekiliyor, gözleri gözlerime takılıyor, burunlarımız birbirine değiyor ve bu yoğunluk, bu ham, savunmasız tutku beni sersemletiyor.

"Benim," diyor yine, bu sefer bir talep. Uyulması gereken bir emir. Ben onunum. Sanırım sınıftaki o ilk andan beri onunum, o beni fark etmeden önce onu merdivenlerden çıkarken gördüğümünden beri. Onu, adet öncesi bir ergenin kalorileri yiyip bitirdiği gibi kadınları yiyip bitiren kibirli bir pislik olarak gördüğümde. Onu bu şekilde tanımlamakta haksız değilim. Bunu yapıyor. Ve şimdi ben onun bir sonraki kurbanıyım.

Günden güne'nin ne anlama geldiğini biliyorum: Ciddi değil.

Ama böylesi daha iyi. Ne benim ciddiyete yerim var ne de onun. Bu yüzden bunun ne kadar aptalca olduğuna dair çeşitli gerekçelerle kafamda patlayan milyonlarca küçük bombaya ses vermek yerine, "Benim" diyorum.

"Senin."

"Senin."

Ocaktaki ateşin gözlerinde hiçbir etkisi yok. Arkasına uzanıyor ve gömleğini başının üzerine çekiyor. Kollarının ve göğsünün kaslarını incelediğimi fark edince sırtıyor. Bu açıdan resmin tamamını göremiyorum ama lanet olsun, bu adam. Adonis'in yanına bile yaklaşamaz.

Arkasına yaslanarak beni oturtuyor ve sonra bluzumu çıkarıyor, her düğmeyi dikkatle açıyor. Acele etmiyor, en alttan başlayıp yukarı doğru ilerliyor. Ama göğüslerimi örten kumaşa ulaştığında beni kavıyor ve sertçe sıkıyor. "Bu gömleği beğendin mi?"

"Pardon?" Ellerinin üzerimde olmasından başka bir şeye anlam verebileceğimi sanmıyorum.

"Yap. Sen. Seviyor musun.

Bu. Gömleği?" "Oh. Şey sen-"

Kalan kapağı yırtıyor, sağa sola düğmeler atıyor. "Sana yenisini alırım," diyor yapmacık bir sırtışıla. Parçalanmış kumaşı yere atıyor ve sonra beni içine alıyor, sanki on dört yaşındaymış ve daha önce hiç göğüs görmemiş gibi sutyenle kaplı göğüslerime bakıyor. Sanki sanat ve şiirmişim gibi. Sanki duymaya ihtiyacı olduğunu hiç bilmediği bir şarkının sözleriymişim gibi. "Nefes al."

Başımı iki yana sallıyorum. "Yapamam," diyorum, hiperventilasyondan bir nefes uzakta olduğumu ancak şimdi fark ediyorum.

"Bunu yapmak istemiyor musun?"

"Bunu yapmayı hiçbir şeyi yapmak istemediğim kadar çok istiyorum." Daha doğru bir söz söylenemezdi.

Ağzı ateşli bir öpücükle benimkini buluyor, elleri artık bizi sadece dantellerin ayırdığı göğüslerime uzanıyor. Başparmakları, sutyenimin kumaşına karşı umutsuzca zorlanan meme uçlarımın üzerinde kayıyor. Başını aşağıya eğerek, ağzı işi devralıyor, dantelin arasından beni ısırtıyor, ısırtıyor ve emiyor, elleri arkadaki kopçaya ulaşana kadar kaburgalarımın üzerinde kayıyor ve kolaylıkla çıkarıyor.

Sütienim bir yerlere uçuyor ve sonra beni yutuyor, göğüslerimi ağzına ve ellerine alıyor, sanki etin her bir santimini tanıması gerekiyormuş gibi. Her öpücüğü, çimdiklemeyi, yalamayı ve ısırmayı vücudumun tepkisi için test ediyor. Parmakları amımı örten yumuşak taytın içine giriyor, beni parmaklıyor, içime sürüyor. "Çok ıslaksın. İki lanet katmandan bile ne kadar ıslak olduğunu hissediyorum. Sırılsıklamsın. Benim için damlıyorsun."

Ağzı muhtaç meme uçlarımdaki işkencesine devam ederken "Evet," diye haykırıyorum. "Taytını çıkar ve kendine dokun, Lyric."

Yüce Tanrım. Hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyorum. Böyle hissetmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Bu...yanıcı. Patlayıcı. Taytlarım kendilerini bir yerlerde buluyor. Bakacak kadar umursamıyorum. Bir elim tangamın dantelinin altından kayıyor. Serbest kalmak için o kadar çaresizim ki, parmaklarım vahşi bir ritim tutturuyor. Diğer elim hâlâ üzerini örten kalın kot tabakasının üzerinden onun sert aletini kavırıyor. "Lütfen," diye inliyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum. "Sana ihtiyacım var."

"Tanrım, mükemmelsin."

Gözlerimi açıyorum ve onu beni izlerken buluyorum, kotunun düğmesini açıyor, gözleri parmaklarımin bedenimin içindeki hareketine kilitlenmiş.

"Daha sert," diye emrediyor ve ben de itaat ediyorum. Çok yaklaştım. "Çok güzel kokuyorsun, Lee. Neredeyse tadını alabiliyorum."

"Tadıma bak," diye inliyorum, artık kim olduğumdan bile emin değilim. Hiç böyle yalvarmadım. Asla böyle taleplerde bulunmam. Ama beni bu kadar delirtmesine bayılıyorum. Sözleri ve arzusuyla beni sınıra ne kadar yaklaştırdığını.

Meme ucuma vurdu ve boşaldım. Yüksek sesle, sert ve çılgınca boşalıyorum. O kadar sert boşalıyorum ki gözlerimin arkasında yıldızların dans ettiğini görüyorum. Bir anda, ben daha ne olduğunu bile anlayamadan, beni sırtüstü yatırdı, külotum artık yoktu ve ağzı amımın üzerindeydi.

"Çok tatlı," diye fısıldıyor içime, bu ses beni kendimden geçiriyor. En sevdiği yiyeceklerden oluşan bir açık büfe sunulan aç bir adam gibi beni yiyor. "Bu," diyor, parmağı arka kapıma doğru kayarken, "benim de olacak."

Aman Tanrım. Gözlerim kafamın içinde yuvarlanıyor.

"Her deliğin, her santimin benim Lyric Rose. Ve beş ay sonra, ayrılmak zorunda kaldığımızda, sana yaptığım tüm yaramaz, kirli şeyleri düşünürken kendine dokunacaksın."

Klitorisimi emiyor ve işim bitiyor. Bu sefer çılgılık atıyorum, saçlarını çekiştiriyorum ve vücudumu döndürüyorum. Bu his çok fazla ve yine de...

kahretsin, orada

bunun ne olduğunu anlatacak kelime yok. Bulabildiğim en yakın kelime enkaz. Ağzı benimkini buluyor, dudakları sormadan alıyor. Sert siki aşırı hassas yerlerime sürtünüyor.

"Hazır mısın?"

"Evet," diye nefes alıyorum, bilinçli düşünce kalıplarını zar zor formüle edebiliyorum.

"Güzel," diyor içime girerken, sert ve derin, hareket ederken hiç tutsak almıyor, aklımızı ve zekamızı korumak için aramızda sadece bir prezervatif varken tenlerimiz birbirine çarpıyor. Parmaklarım saçlarını buluyor. Sırtını. Tırnaklarım onu işaretliyor. Onu damgalıyorum. O benim ve dünyanın bunu bilmesini istiyorum. Bu gece sırt üstü yattığında ve yarın duş aldığında bunu hissetmesini istiyorum. Onun kanını istiyorum. Etini istiyorum.

Ve hayatımı, kalbini sikeyim.

Ben de bunu istiyorum ve sonuç olarak gezegendeki en aptalca şeyi yapıyorum. Gözlerimi açıyorum. Beni becermesini izledim. Bana sahip olmasını izledim. Yüzünün hareket edişini, bükülüşünü, mutluluk içinde yücelişini izliyorum. Gözlerini açıp benimkileri bulmasını izliyorum. Bacaklarımı omuzlarına kadar kaldırıp içime daha da derin girdiğinde. Ben her şeyi izliyorum, o da beni izliyor.

Mest oldum. Yıldız ateşi ve dans eden gece yarısı.

Ve geldiğimizde, birlikte oluyoruz. Bunu hiç yaşamamıştım. İzleyen, öğrenen ve bekleyen bir adam.

"Bu sadece ilk seferimizdi," diyor bana karşı, ikimiz de ter içinde ve memnun, doygun gülümsemeler içindeyken.

Hiçbir kelime beni bu kadar korkutmamıştı.

"Senden asla vazgeçebileceğimi sanmıyorum." Hiçbir kelime beni bu kadar canlı hissettirmemişti. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

Hiçbir kelime beni bu kadar ağlatmamıştı.

Seni seveceğim, Jameson Woods. Ve sonra kalbim kırılacak.

İç çekiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, ona gömölüyorum. Kolları etrafımı sarıyor, beni çok yakınımnda tutuyor. O kadar yakın ki bir daha asla hareket etmek istemiyorum. O kadar yakın ki hayatımda hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

Bekle, diyorum kendime. *Ayrıl*, yalvarıyorum.

"Çok geç," diyor, elleri saçlarımda gezinirken. Bu sözleri yüksek sesle söyledim. Ama umursadığımı sanmıyorum, çünkü haklı olduğunu biliyorum. Artık çok geç. Çünkü ben onunum, o da benim ve artık geri dönüş yok. Kalıp atıldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 10

LIRIK

"BEYZBOL MAÇINDA NE YAPTIĞIMIZI BANA TEKRAR HATIRLATIR MISIN?"
CASS

diye soruyor, koyu renk gözleri kalabalığı eşit ölçüde eğlence ve tiksintiyle inceliyor. "Bu adamların üzerlerinde hiç tişört yok, Lyric. Ve karınları sarı ve kırmızıya boyanmış, üzerlerinde okulumuzun harfleri var." "Biliyorum."

Bağırın sıska birinci sınıf öğrencilerine bakarak gülüyorum.
ve diğer takımla dalga geçmek.

"Okulumuzun adını yanlış yazdıklarını biliyorlar mı?"

"Emin değilim," diye mırıldanıyorum, gazozumdan bir yudum alıp ağırlığımı diğer yanağıma veriyorum. Bu stadyum sıraları çok rahatsız. Muhtemelen bu yüzden çoğu insan ayakta duruyor. "Ama yine de eğlenceliler. İnsanların bir beyzbol maçı için bu kadar çıldırdığını kim bilebilirdi?"

"Ailen ne zaman geliyor?" "Bir saat
içinde havaalanına iniyorlar."

"Başka bilen var mı? Jameson dışında yani?"

Başımı salladım. Kimseye söylemedim. Daria'ya bile. Jameson'a da gizlilik yemini ettirdim, o da Travers'a ya da Cane'e bahsetmedi. Ailem Las Vegas'a giderken birkaç saatliğine burada duracak.

Vegas. Bu beni hala gülümsetiyor. Rock yıldızı babam, Country Müzik Akademisi Ödülleri'nde Yılın Şarkısı dalında aday gösterildi. Jeremy Straight için bir şarkı yazdı ve bu şarkı radyoda durmadan çalındı - en azından burada Tennessee'de.

Onları görmek ve kampüste gezdirmek için sabırsızlanıyorum. Buraya daha önce de gelmişlerdi ama beni buraya getirdiklerinde Eylül ayındaydı, o yüzden burayı şimdiki gibi bilmiyordum. Ve sonbaharda buranın güzel olduğunu düşünüyorsam, baharda düpedüz muhteşem oluyor. Ağaçların hepsi yeni yapraklar açıyor ve hava tomurcuklanan çiçeklerle tatlı ve güzel kokuyor. Güneş gökyüzünde yüksek ve parlak, sadece birkaç bulut onu ya da sıcaklığını engellemeye cesaret edemiyor. Yılın bu zamanında burası kuzeyden çok daha sıcak.

"Baban erkek arkadaşlarını döven tiplerden mi? Çünkü eğer öyleyse, bunu en ön sıradan izlemek isterdim. Bu boktan şovdan çok daha eğlenceli olurdu. Erkek arkadaşının yakalayıcı olduğunu anlıyorum ama neden izlemek zorundayız? Bizimle konuşacak falan değil ya. Gitsek muhtemelen haberi bile olmaz."

"Babam kesinlikle erkek arkadaşlarını dövecek türden biri değildir. Kötü reklam olur." Ona göz kırpıyorum. "Onu biraz sorguya çekecektir ama o kadar çok olacağını sanmıyorum. Jameson'ı benim kadar uzun zamandır tanıyor. Sen de benimle birlikte acı çekmek için buradasın çünkü iyi bir arkadaşsın ve geçen hafta Saylor'la yaşadığın saçmalık için bana borçlusun."

Nefes nefese kalıyor ve güneş gözlüğünün köprüsünü burnuna doğru itiyor. "Peki. Ama neden burada olmak zorundasın?"

"O istedi." Omuz silkiyorum, sodamdan bir yudum daha alıyorum. "Ve erkek arkadaşını beyzbol oynarken izlemek iyi kız arkadaşların yaptığı şeydir." Atıcı vurucuyu oyun dışı bıraktı ve devre sona erdi. Jameson ayağa kalkıyor, yüz korumasını çıkarıyor ve üniformasının koluyla alnındaki ter izini siliyor. Çok seksi görünüyor. Mesele üniforması bile değil, kabul etmek gerekir ki o da fena değil. Bu seksi ter

kızarmış yanaklar ve dağınık saçlar. Yeni seks yapmış gibi görünüyor, belki de onu görünce hissettiğim sersemlik duygusu bu yüzdendir.

Kalabalığı tarıyor, beni fark ediyor ve gülümseyerek bana el sallıyor. Ben de aynı şekilde kocaman gülümseyerek ona el sallıyorum. Şu anda içimdeki kelebeklerin sayısına bakarak birbirimizi görmeyeli günler olduğunu düşünebilirsiniz ama sadece birkaç saat oldu.

"Tanrım, siz ikiniz çok mide bulandırıcısınız." Öyle sayılırsınız. Bunu inkar bile edemem.

"Bu akşam hepimize yemek ısmarlamak için ısrar ettiğini söylemiş miydin?"

Cass bana bakıyor, kaşları saçlarının hizasında. "O sana aşık."

Başımı sallıyorum, bu sözlerin bana hissettirdiklerini görmezden gelmeye çalışıyorum, bakışlarım sahaya odaklanmış durumda.

"Evet. Öyle. Bu iş senin oynadığından çok daha ciddi."

"Ciddi bir şey değil," diye itiraz ediyorum, belki de seyirciyi düşününce söylemem gerekenden biraz daha sert bir şekilde, ama bu kahrolası gerçek. En azından kendimizi beslediğimiz gerçek bu. Ya da en azından ben kendime bunu yapıyorum. Bu hapi her gün yutuyorum. Sabah vitaminim oldu. Özellikle de birbirimizin yatağından ayrıldığımızda. Özellikle de kendimi sürekli onu düşünürken ve birlikte geçirdiğimiz saatleri mutlu bir hayatın iksiriymiş gibi dört gözle beklerken bulduğumda.

Noel'den bu yana aylar geçti ve tahmin ettiğim gibi ona çok aşık oldum. Çok. Çok. O kadar imkansız bir şekilde ki bunu durdurmak benim için imkansız. Dönemin sonuna doğru endişe verici bir hızla ilerliyor olsak ve bütün bir yaz ayrı kalsak bile. Zihnimin böyle yakıcı bölgelere kaymasına izin vermemeye çalışıyorum ama bu imkansız. Ben bir plancıyım. Her durumu elimden geldiğince iyi hesaplamayı severim. Ama bunu hesaplamak diye bir şey yok.

Çünkü günlük bir planımız var.

Aptalca bir günlük plan. Bunun dönüp dolaşıp başıma bela olacağını biliyordum ve kesinlikle oldu da. Her şey olduğum halde soğukkanlı ve rahat davranmak zorundayım. İçimdeki aptal, güvensiz kız bu konuyu açmaktan korkuyor. Ve bundan da en az takıntı haline getirmekten nefret ettiğim kadar nefret ediyorum çünkü ben aptal, özgüvensiz bir kız değilim. Değilim. Ama Jameson istemeden de olsa nörokimyamı değiştirdi ve her geçen gün -bu kelimelerden gerçekten nefret ediyorum- ağzımı kapalı tutmak için daha fazla bahane buluyorum.

Jameson'ın durumumuzu düşünüp düşünmediğini bile bilmiyorum. Çünkü bunun hakkında konuşmuyoruz. 'Seni seviyorum' ya da 'Senin için çıldırıyorum' ya da bunlara benzer şeyler söylemiyoruz. Birbirimizle anı yaşıyoruz ve ben bunu zamanın yüzde doksan altısında yapmaktan memnun olsam da, o sinir bozucu yüzde dört beni canlı canlı yiyor ve zaman zaman o çok daha büyük yüzde doksan altıyı gölgede bırakıyor.

"Lyric, kız arkadaşının ailesine yemek ısmarlamak isteyen her erkek aşkıktır," diyor inanarak. "Bunun hakkında konuşmadığımızı biliyorum ama gelecek ay sen California'ya, o da New York'a gittiğinde ne olacak?"

Bunu sorma şeklinden nefret ediyorum. Soru bile değil, ses tonundaki endişe içimi parçalıyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ayrıldığımızı varsayıyorum." "Ciddi misin? Bu senin için sorun değil mi?"

"Hayır. Bu hoşuma gitmiyor ama başka bir yol da göremiyorum. Sen görüyor musun?" Hiçbir cevabı olmadığını bilerek ona dik dik bakıyorum. Aynı benim gibi.

"Evet, aslında istiyorum," diye sırtıyor, vücudunu bana doğru itiyor ve çenesini tarlaya doğru uzatıyor.

Refleks olarak dönüp bakıyorum ve Jameson'ın vuruş sırası geldiğini görüyorum. Ama vurucu kutusuna yönelmeden önce olduğu yerde duruyor -tüm stadyum onu bekliyor- beni tekrar buluyor ve göz kırpmıyor. Ama bu flörtöz bir hareketten daha fazlasıydı. Kalbimi durduran şey gözlerindeki parıltı. Birkaç saniye daha beni izlemeye devam ettikten sonra

ve tüm vücudumun dopamin infüzyonuyla uğuldamasına neden olan tabaktaki sırası için hazırlanıyor.

"Birlikte kalın ve mesafeyi aşın. Üç yıldır bu okuldayım Lyric. Jameson Woods da bunca zamandır benimle birlikte. Sana ilk gün de söylediğim gibi, burası küçük bir okul. Neredeyse herkesi tanıyorsun ve tanımasan bile Jameson'ı tanıyorsun. Ya da *en* azından onu. O bir parti adamıydı. Kız öğrencilerin üçte ikisiyle yatan bir adamdı. Ta ki sen ortaya çıkana kadar. Sana aşık olduğunu istediğin kadar inkar edebilirsin, çünkü belki de ilişkinizin belirsizliğini zihinsel olarak bu şekilde atlatıyorsun, ama o sana tapıyor."

Sertçe yutkunuyorum, boğazım sanki üzerime kapanıyormuş gibi hissediyorum, içine yerleşmiş duygu kabarması başka bir şeye dönüşmekle tehdit ediyor.

Umut gibi bir şey.

"Bunu duymaya ihtiyacım vardı," diyorum, bunu itiraf ettiğim için kendimi biraz aptal hissederek.

"Biliyorum." Cass ön kolumu tutup beni sıkıyor. "Ama bunu bu yüzden söylemedim. Gerçek olduğu için söyledim. Onunla konuşmalısın Lyric. İkinizin bunu çözmesi gerek."

Başımı sallıyorum. O haklı. Haklı olduğunu biliyorum. "Büyük kız külodu."

"Evet. Ama bundan da öte, akıllı, güzel ve değerli bir kadın olduğunu hatırlamalısın. Sana sahip olduğu için şanslı olan o. Gitmene izin vermesi aptallık olur."

"Dur," diye gülerek ağlıyorum. Tanrım, bir beyzbol maçında ağlıyorum. Bundan daha acınası bir şey olabilir mi? Cass başını omzuma yaslıyor ve ikimiz de Jameson'ın tek bir odaklanma ve kararlılıkla atıcıyla yüzleşmesini izliyoruz. Kendimi kontrol altına aldıktan sonra "Teşekkür ederim," diyorum. "Seni gerçekten çok seviyorum."

"Biliyorum. Ben de seni gerçekten çok seviyorum." İçini çekti. "Bu kazanmak için, değil mi? Jameson şu anda bir vuruş yaparsa, onlar kazanır ve biz de gidebiliriz gibi mi?"

"Ha?" Skor tabelasına bakıyorum ve dokuzuncu devrenin sonunda olduğumuzdan eminim, sadece bir kişi dışarıda, ama bir koşucu üçüncü sırada ve skor berabere. "Oh. Kahretsın. Evet, muhtemelen ona tezahürat falan yapmalıyız."

"Hiçbir şeye bağırıyorum, Lyric. Bu sahip olduğum tüm havalı kız kurallarına aykırı."

Burnumu kıvırıyorum. "Biliyorum. Bağırduğım için kendimi ezik hissediyorum, *hadi Jameson*."

Sence yapmazsak fark eder mi?"

"Hayır, o-" Alüminyum sopası topa çarptığında yüksek bir çınlama sesi duyulur ve top görevdeki bir mermi gibi havada süzülür. Jameson tam gaz birinci kaleye doğru koşmaya başlar. "Aman Tanrım," diye bağırır Cass. "Yere yat. Yere yat!" Sanırım hala havada olan topa konuşuyor ve ben kahkahalarımı bastırmak için çok uğraşıyorum ama yine de içimden fışkırıyor. "Evet! Bu bir vuruş. Biz kazandık."

Şimdi histerik bir haldeyim, çünkü o da herkes gibi ayağa kalkmış, aşağı yukarı zıplıyor, üzerinde siyah bir şort ve "*sormam, söylerim*" yazan bir tişört var. Ben de ayağa kalkıyorum çünkü erkek arkadaşım az önce takımı ve okulumuz için maçı kazandı ve bu alkışlanacak türden bir an. Bunu yapmak aptalca hissettirse bile. Jameson saha kenarına geliyor ve tüm takım orada, neşeli gülümsemelerle aşağı yukarı zıplıyor ve etrafına doluşuyor, sonra da sanki Dünya Serisi'ni kazanmışlar gibi üzerine çullanırlar. Kazanmadılar. Sadece berbatlar, bu yüzden sanırım bir galibiyet büyük bir olay. Ama şu anda Jameson'a tanrılarıymış gibi davranıyorlar ki bu hoşuma gidiyor.

Göğsümde gurur kabarıyor. Adamım başardı. Maçı kazandı.

"Merak etme," diyorum dirseğimi Cass'in yanına dayayarak. "Çenemi kapalı tutacağım. Bu an sonsuza dek aramızda kalacak."

"Daha iyi." İkimiz de gülüyoruz ve sonra Jameson saha ile tribünler arasındaki kırmızı bölmenin dibinde, maçı yeni kazanmış bir adam gibi gülümsüyor ve yanına gelmem için bana el sallıyor.

"Bu benim işaretim."

"Git. Yarın sana yetişirim."

Eğilip Cass'in yanağına bir öpücük konduruyorum. "Benimle geldiğin için teşekkürler."

Bana göz kırptıyor. "Ne zaman istersen. Şimdi git."

Gidiyorum. Oturduğum yeri sahadan ayıran büyük beton basamaklardan neredeyse sekerek iniyorum. "Hey," diyorum duyma mesafesine geldiğimde. "Tebrikler. Bu harikaydı. Seninle çok gurur duyuyorum."

Ona ulaştığımda kollarını etrafıma doluyor, beni bariyerin izin verdiği kadar yakın ve sıkı tutuyor. "O vuruşu yaptığıma inanamıyorum," diyor kulağıma, sesi şaşkınlıkla karışık saf bir sevinçle çıkıyor. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım Lee." Geri çekilip yanaklarımı avuçluyor, yüzündeki bulut dokuz gülümsemesi yakın zamanda hiçbir yere gitmeyecek. "Sorun sensin. Sen benim iyi şans tılsımımsın."

"Öp onu," diye bağılıyor takım arkadaşlarından biri arkadan. Jameson ve ben gülüyoruz ama sonra tüm takım aksiyona dahil oluyor ve "Öp onu, öp onu!" diye tezahürat yapıyor.

Yüzüm kıpkırmızı oluyor ama Jameson daha sert gülüyor. "Kalabalığa istediklerini vermeliyim," diyor dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce, beni ayaklarımdan kaldırıp bariyerlerin üzerinden çekerek sahada kollarının arasında, yüzlerce -belki de binlerce- taraftarın önünde ağzını dudaklarıma bastırıyor.

Islıklar, tezahüratlar ve çığlıklarla ödüllendirildik, bu da ikimizin de birbirimize gülmemize neden oldu. Ama onu öpmeyi bırakacak kadar utanmıyorum. Onun bu kadar mutlu olmasını seviyorum. Parlamak için bu anı yaşamasını seviyorum. Bu bulaşıcı. Bulaşıcı. O kadar mükemmel ki onun için asla bitmesini istemiyorum.

Dili hızlı bir tat için ağzıma giriyor, geri çekilip alnını alnıma dayadığında ayaklarım yerden kesiliyor, nefes nefese ve hâlâ bir kulaktan diğerine sırtıyor. "*İşte* bu resmen hayatımın en iyi oyunuydu."

"Sadece oyun mu?" İnanamayarak sordum. "An değil mi?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "En güzel anlarımın hepsi sana ait."

Kes şunu, kalp. Kes şunu artık.

Bana yakıcı bir öpücük daha veriyor ve sonra beni yere bırakıyor, alnı benimkine düşüyor. *Söyle. Sakın söyleme. Söyle.*

"Duş almam lazım bebeğim. Ama beni bekler misin? Ailenle buluşmak için seninle gelmek istiyorum."

Seni seviyorum. Beni korkutacak kadar çok.

"Maçı kazanan adama nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Gözleri parlıyor ve dudakları bir kez daha dudaklarıma yapışıyor. "Burada olduğun için çok mutluyum. Sensiz tamamlanmış sayılmazdı."

"Bunu kaçırmazdım."

O samimi, ben şakacıyım ve bu an çok acı tatlı. Çok acı verici. Çok tehlikeli. "Tamam. Uzun sürmez." Beni tekrar öpüyor, burnunu burnuma sürtüyor ve sonra beni bırakıyor. Bu sırada kalabalığın çoğu dağılmış ve takım kulüp binasına, soyunma odasına ya da oraya her ne diyorlarsa oraya gitmişti. Jameson'ın gidişini izliyorum. Kendisini yedek kulübesine götürecek basamaklara ulaşmadan hemen önce bana dönüyor ve sadece... bana bakıyor.

Ama bu görünüm diğerlerinden çok farklı. Bu bakış her şey. Bu bakış beni sevdiğini söylüyor. Henüz kelimeleri söylememiş olsa bile. Bunun ne olduğunun farkında olmasa bile. Bu aşk. Bunu biliyorum ve ona tutunuyorum. Onu saklıyorum çünkü çok yakın bir gelecekte onu çıkarıp kalbimin yanına koymam gereken bir zaman gelebilir. Kendime söylemek için bilincimin ön saflarına itiyorum: Gördün mü, gerçektir.

Bu bakışı, sözlerini ve beni nasıl sevdiğini hatırlayamayacak kadar çok acı çektiğim bir zaman gelebilir. Eğilip içeri giriyor ve birkaç dakika daha burada durup buna tutunuyorum. *Beni seviyorsun, Jameson Woods. Umalım da aramızdaki mesafe pazarlık ettiğimizden çok daha fazla olduğunda ikimiz de bunu hatırlayabilelim.*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

JAMESON

"NE YAPACAĞIMI BILMIYORUM," DIYORUM YÜKSEK SESLE, SESİM KÜÇÜK VE KALIN,

yanardöner ve cansız.

"Evlen onunla," diyor Cane kuru bir sesle, gözleri bilgisayarında bir şeyler yazarken. Bu işi hallettik. Şirketimizi. Altmış milyonunu ve benim bir milyonumu bu şirkete yatırdı, Trav de ilk çocuğunun yanı sıra bir böbrek sözü verdi ve gidiyoruz. Harekete geçiyoruz. Şimdiden bir şeyler çeviriyoruz ve hâlâ o kadar genciz ki bu beni korkutuyor.

Babama söylemedim.

Henüz söylemeyi
düşünmüyorum.

Cane birkaç hafta sonra başlayacak stajıma devam etmemi, öğrenebildiğim kadar çok şey öğrenmemi ve gelecek yıl tam gaz devam etmemizi önerdi.

"Kapa çeneni," diyorum televizyondaki Braves maçına dalgın dalgın bakarken. Beyzbol sezonumuz dün çarpıcı bir mağlubiyetle sona erdi. Aslında o kadar da çarpıcı değildi. Berbat sayılırız ama yine de eğlenceli. Beyzbol oynamayı futboldan çok daha fazla seviyorum ama futbolda beyzboldan çok daha iyiyim. Anladım. Oyalanıyorum. Kendi zihnimde bile oyalanıyorum. Sanki şu anda spor hiç umurumda değilmiş gibi.

Birazdan bir parti için ayrılmamız gerekiyor. Lyric arkadaşlarıyla orada olacak. Noel'den beri birlikteyiz ve yapacağımızı söylediğimiz şeyi yaptık. Günden güne ilerliyoruz. Gelecek hakkında konuşmadık. Ama bu, durmadan düşünmediğim anlamına gelmiyor. O California'ya gidiyor. Ben New York'a gidiyorum. İkimizin de hiç vakti olmayacak ve ülkeler arası seyahat, bir hafta sonu ziyareti için o kadar da uygun değil.

Ve gerçekten, bu benim için yeterli olmazdı.

Travers'ın gözlerini yüzümün kenarında hissediyorum ama onunla yüzleşemiyorum. Asla teslim olmamalıydım. Ama lanet olsun. Nasıl vermem? Lyric için çıldırıyorum. Kanıma o kadar işlemiş ki. Beynime. Lanet olası özümde, artık kendim gibi kokmuyorum bile. Onunla karışmış ben gibi kokuyorum. Kaç kere duş aldığımın önemi yok.

Onu sikmeden duramıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum. Onunla geçirebileceğim her anı geçirmeden duramıyorum.

Duramıyorum!

Yeterince alamıyorum çünkü yeterince yok.

Tüm Noel tatilimizi yatakta geçirdik, sadece hava almak ve yemek yemek için çıktık. Ben bir hayvandım. Doyumsuz. Çiğ çiğ siktim ve tek düşünebildiğim bir dahaki sefere onunla birlikte olabilmektir. Ve o zamandan beri, ya o burada ya da ben onun evindeyim. Her gece. Çoğu gün onunla öğle yemeği yiyorum. Onunla sınıfa kadar yürüyorum, o da benimle sınıftan sonra buluşuyor.

Daha önce kimseyle böyle bir şey yaşamamıştım. Asla.

Bunun bir zorunluluk gibi hissettireceğine ikna olmuşum. Onunla bu kadar zaman geçirmek sıkıcı olacaktı. Ama öyle olmadı. Çünkü o sabah benim yatağımdan çıktığında, yatak boş ve soğuk geliyor. Ben de onunkini terk ettiğimde, spor salonuna, derse ya da gideceğim yere kadar kışımı sürüklüyorum. Tüm bu zamanı onunla geçiriyorum çünkü bunu *istiyorum*. Çünkü nasıl yapmayacağımı bilmiyorum.

Bu kadar mükemmel kusurlu olmak zorunda mı? Benim için kesinlikle doğru mu?

Sıradan bir kız olamaz mıydı?

"Ondan ayrıl," diyor Cane, masaları çevirerek.

"Asla olmayacak."

"Bu yazın nasıl geçeceğini düşünüyorsun? Dört ay arayla konuşuyorsunuz," diyor Travers, hiç de yardımcı olmayan bir şekilde.

Parmak uçlarım kot pantolonuma batıyor. Buna verecek bir cevabım yok. Çünkü ondan bu kadar uzun süre ayrı kalmayı düşünemiyorum. Boku yedim.

"O aşık, dostum," diyor Cane. "Bu saçmalıklar için artık çok geç." Yine sessiz kalıyorum. Ona aşık olamam. Bu mümkün bile değil.

Günlük bir planımız var. Birbirimize buna yakın hiçbir şey söylemedik. Evet, çok seks yapıyoruz ve birlikte çok zaman geçiriyoruz ama konuşmuyoruz ya da ciddiymişiz gibi davranmıyoruz. Ayrıca, aşk körler ve aptallar içindir. Ben ikisi de değilim. Bu, en azından birkaç kez Kaliforniya'ya gitmenin bir yolunu bulmayacağım anlamına gelmiyor.

Cane Trav'e bir esrar uzatıyor, iğrenç kokusu burnuma çarpıyor. Trav bir fırt çektikten sonra bana uzatıyor ve ben başımı hayır anlamında sallıyorum. "Bunun olacağını biliyordun. Neden bu kadar üzüldüğünü anlamıyorum."

Omuz silkiyorum, öne doğru eğilip sehpadan biramı alıyorum. Eski yerine koymadan önce yavaşça bir yudum alıyorum.

"Çünkü o bir Goldicks ve bizim Jamie de tam ona göre." Cane'e ters ters bakıyorum ve o gülüyor. "Doğru. Bana bir daha ona aşık olmadığını söyle. Kabul et dostum. O seni kısa ve kıvrıcık saçlı yakaladı."

"Kapa çeneni dangalak," diye tersliyor Trav onu, sonra bana dönüyor, cigara dudaklarından gevşekçe sarkıyor ve yavaşça kıvrılan bir duman yukarı doğru süzülüyor. "Ne zaman gidiyor?"

"Finallerden hemen sonra."

Cane sanki bir anlaşmaya aracılık ediyormuş gibi, "New York'ta stüdyoları var," diyor. Sanki bunu zaten düşünmemiştim. "Onun işi daha esnek olabilir

seninkinden daha fazla."

Biramı bitirip ayaklarımı sehpanın üzerine uzatıyorum. "Robert Snow New York'tan nefret eder. Los Angeles'ta kalıyor, o da oraya gidiyor. Yeni 5 albümünde yardımcı yapımcı olacak."

Gözleri büyür ve etkilenmiş bakışlar atarlar. Bu büyük bir olay. O büyük zaman. Ya da en azından öyle olacak. Ben kendimi büyük hissetmiyorum. Girişimcilik oynayan bir üniversite öğrencisi gibi hissediyorum. Sadece havalı ve teknolojik bir şey yapmak yerine, başkalarının parasıyla oynuyoruz. Parayı üçümüze emanet eder miydin? Hayır. Güvenmezsin. Yani evet, bunun istediğimiz gibi biteceğini düşünemiyorum. O benden kilometrelerce önde olacak ve ben o kadar geride olacağım ki, gözlerini kıssa bile beni göremeyecek.

"Özel bir jete erişimi var, değil mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Babasının yanında, Avrupa'da *Blind Tears* turneye çıkıyor."

"O zaman onu Eylül'de görürsün."

Evet. Eylül'de. Harika.

Ayağa kalkıyorum ve Cane dizüstü bilgisayarı kapatırken Trav sigarayı söndürüyor. Gitme vakti geldi.

Parti beyzbol oyuncularını için. Jonas Oswilder adında bir son sınıf öğrencisi olan takım kaptanımız, diğer birkaç son sınıf beyzbol oyuncusuyla birlikte kampüs dışında büyük bir evde yaşıyor. Bu yüzden, ağırlığının altında kırılacakmış gibi duran mutfak masasının üzerinde, elinde kırmızı plastik bir bardakla duruyor ve takımımızla ilgili saçma sapan şeyler bağıyor. Herkes alkışlıyor ve bağıyor.

Sarhoş atletler böyle yapar.

Ama rahatlayamıyorum. Partinin ruhuna ve havasına giremiyorum. Burada olmak umurumda değil. Lyric'le konuşup aklının nerede olduğunu görmeliyim. Bundan kaçıyorduk ama yollarımızı ayırmamıza sadece birkaç hafta kaldı, zamanı geldi.

Saat gece yarısını vuruyor ve ben milyonuncu kez ön kapıya döndüğümde o içeri giriyor. Nihayet. Gülümsüyor, organize kaosu ve sarhoş kargaşasını mizah duygusuyla karşılıyor.

Oda arkadaşısı Daria, Cass'in koluna sıkıca yapışmış. İkisinin ne olduğundan tam olarak emin değilim ama bir şey olduğunu biliyorum. Lyric öyle bir elbise giyiyor ki, sikim anında kotumun içinde kalınlaşıyor. Kısa. Sıcak pembe. Düşük kesim. Geçen ay kestirdiği sarı saçları omuzlarının tepesine kadar inmiş. Dudakları elbisesiyle uyumlu, gözleri parlak ve berrak.

O benim fantezimin hayata geçmiş hali olabilir. Islak rüyamın kişileşmiş hali.

Gece yarısı sihrim.

Çocuklarla dolu açık odaya bakıyor ve ben de onu izliyorum, beni bulacağı anı bekliyorum. Ama bir şekilde bulamıyor. Sadece partinin içine doğru yürüyor, benim gittiğim yönün tersine gidiyor. Ona seslenmedim. Kızım için daha iyi bir fikrim var.

Ve evet, az önce ona kızım dedim. Çünkü bu noktada, ilmikten ciddi bir şekilde sallanabilirim. Yarattığım oyunla işim bitti. İkimizin de oynamakta pek iyi olmadığı bir oyunla. Mutfaktaki gürültülü sahneden uzaklaşıp yatak odalarına doğru gizlice ilerliyorum. Hangisinin boş olduğunu biliyorum çünkü kimse Oswilder'ın odasına girmeye cesaret edemiyor. Ama o kadar sarhoş ve meşgul ki, öğreneceğinden bile şüpheliyim.

Kapıyı açıyorum ve içerisinin karanlık ve sessiz olduğundan emin oluyorum. Kolonyaya bulanmış ter kokusunu görmezden gelerek bekliyorum, kapı kısmen aralık, böylece görebiliyorum. Çok uzun sürmedi. Cass gülerken Daria'yla bir şeyler konuştuğunu duyuyorum. O çılgın kahkahayı nerede olsa tanırım. Sarı saçları sallanarak yanımdan geçti. Uzanıp kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekerek karanlık odaya sokuyorum. Arkadaşlarına göz kırpyorum, yüz ifadeleri şaşkınlıktan korkuya ve eğlenceye doğru değişiyor.

Lyric çığlık atıyor ama ben onun itiraz çığlıklarını yakıcı bir öpücükle bastırıyorum. Elleri her tarafa yayılmadan önce yetişmesi bir saniye bile sürmedi.

Saçlarımı karıştırıyor, tişörtümü yukarı çekiyor, böylece ellerini karın kaslarımda gezdirebiliyor. Dizlerimin üzerine çökmeden önce dokunuşunun altında esneyerek ona doğru bastırıyorum.

"Bu elbiseyi benimle alay etmek için mi giyiyorsun?"

Başını sallıyor, başı duvara yaslanmış, çenesi kalkık, ağzı sessiz bir iniltiyle açık. Tanrım, çok seksi. Eteğinin kısa kenarını santim santim yukarı kaldırıyorum, kalçalarının pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum.

"Tanrım, uyumlu külotlar, Lee. Benimle alay etmeye çalışıyorsun."

Yüzümü amını örten ince, sıcak pembe satenin içine gömüyorum. Dudaklarından kaçmasına engel olamadığı uzun bir inilti çıkarıyor. Onu susturmazsam Lyric'in sesi yükseliyor ama şu anda tüm partinin ona ne kadar iyi hissettirmek üzere olduğumu bilmesi umurumda değil. Derin nefes alarak, kumaşın üzerinden onu ısıırıyorum. Sırılsıklam oldu. Benim için hazır olması sadece saniyeler sürer.

"Bu benim," diye içine nefes veriyorum ve o inliyor, kalçaları titremeye başladı bile ve ben onunla daha başlamadım bile. "Başka kimsenin değil."

"Mmmm."

"Söyle bana, Lee. Benim olduğunu söyle. Bunun devam etmesini istediğini söyle." Çenesi göğsüne düşüyor ve gözlerimle buluşuyor, yüzüm hala ikimizin de istediği yerde, ama sanırım dikkatini dağıtmayı başardım. "Sömestr bittiğinde bunun da bitmesini istemiyorum."

Kapının aralığından içeri sızan ışığa karşı gözleri parlıyor. "Ama-"

"Umurumda değil. Bok gibi olacağını biliyorum. Seni göremeyeceğimi ve seninle çok az konuşacağımı biliyorum. Tüm bunları biliyorum ama başka biriyle olmanı istemiyorum."

"Aynı sözü vermeye istekli misin? Başka kadın olmadan dört ay arayla mı?"

Başımı sallıyorum, burnumu külotunda aşağı yukarı gezdiriyorum.

"Bu çok aptalca. Sonunda kavga edeceğiz. Sonunda kıskanacağız ve ikimizin de sağlayamayacağı şeyler isteyeceğiz."

Ayağa kalkıyorum çünkü bu tür bir konuşma yüz yüze yapılmalı. Yanaklarını avuçluyorum ve bakışlarını tutuyorum. Ağzımı açıyorum ama kelimeleri çıkaramıyorum. Söyleyemiyorum. Felç oldum. Çünkü o anda, onun gözlerinin içine bakarken, yalanlarımın ne kadar uzadığını fark ediyorum. Bu kadını gerçekten seviyorum. Daha önce kimsenin kimseyi sevmediği kadar. Ama ona söyleyemiyorum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunu söyleyemiyorum. Nedenini bile bilmiyorum. Kelimeleri zorlamaya çalıştıkça, daha da imkansız hale geliyor.

"Gördün mü?" diyor, sessizliğimi tamamen yanlış anlayarak. "Senden beklentilerim var ve bunları yerine getirmezsен senden nefret etmek istemiyorum."

Başımı sallıyorum ama yine de sessiz kalıyorum. *Konuş, lanet olsun.* Neden ona söyleyemiyorum ki? Ama nedenini biliyorum. Çünkü ona o parçamı verirsem, bu iş bittiğinde ben de onunla birlikte biteceğim. Nasıl başarılı olabiliriz? Sadece dört aydan bahsediyoruz, ama sonsuzluk gibi geliyor ve bu sadece bu yaz. Ya mezun olduktan ve o kalıcı olarak Los Angeles'a taşındıktan ve ben kalıcı olarak New York'a taşındıktan sonraki yaz?

Sonra ne olacak?

"Beklentim yok," diyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

Gözleri parlıyor ve yanlış bir şey söylediğimi biliyorum. Bunu biliyorum. Başka kadınlar radarımda bile görünmezken başka kadınları becerme özgürlüğümü istediğimi belirttim.

"Yani, bu bitiyor mu?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı onunkilere bastırıyorum. "Asla," diye nefes alıyorum ona karşı, ona olan ihtiyacımdan bir daha şüphe duymaması için onu öpüyorum. "Bunu yürütebiliriz, Lee. Sadece zamanımız konusunda beklentilerimiz olmayacak. Konuşabildiğimiz zaman konuşacağız. Zamanlama uygun olursa birbirimizi göreceğiz. Ve Eylül'de tekrar bir araya geleceğiz."

"Bir dahaki sefere bu noktaya gelene

kadar." "Bir yıl içinde çok şey olabilir,
bebeğim."

"Öp beni, Jameson. Çünkü sana yapmayacağıma söz verdiğim şeyleri düşünmekten çok yoruldum. Ben bir plancıyım. Her zaman bir durumun kontrolünü elinde tutması gereken bir kızım ve bu durum üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Bu beni öldürüyor. Bunu bu kadar çok düşünmekten nefret ediyorum. Hayalimdeki iş beni bekliyor olsa da bu dört ayın birbirinden ayrı geçmesini istemiyorum. Ama ilgilendiğim tüm işler Kaliforniya'da ve ben-"

Onu bir öpücükle susturuyorum. Onu öpüyorum ki anladığımı bilsin. Ondan hayalleriyle benim aramda bir seçim yapmasını istemediğimi. Tıpkı onun da benden hayallerim yerine onu seçmemi istemediği gibi. Biz çok genciz. Daha hayatımızın başındayız. Şimdi hayallerimizden saparsak, geri dönüş yolunu bulabilir miyiz bilmiyoruz. Dünya çok çılgın. Ama ciddiydim. Bir yıl içinde çok şey olabilir. Bu gece onu bedenimle rahatlatacağım. Suskun kalbimle.

Ağzını öpüyorum ve ruhunu kendi ruhumla dolduruyorum. Bir bütün oluyoruz ve ilk kez -kaptanımın odasındaki beyzbol partisinde- onunla sevişiyorum. Ona ağzımla söyleyemediklerimi bedenimle söylüyorum. Tutup tutamayacağımı merak ettiğim sözler veriyorum. Sanırım bu yüzden zamandan bu kadar nefret ediyorum. Orosu boyun eğmiyor. Onu geri saramıyorum. Gerçekten istediğinizde onu hızlandıramaz ya da yavaşlatamazsınız. Seni ele geçirmeye çalışan aşılmaz bir güç.

Lyric bitirdiğimizde bana sıkıca tutunuyor, ikimiz de zor nefes alıyoruz. Yaz için bir plan yapmış olabiliriz ama aramızdaki her şey hâlâ huzursuz hissettiriyor. Titrek. Sanki ikimiz de her şeyimizi karşımızdakine teslim etmemize rağmen, hâlâ her şeyi geride tutuyormuşuz gibi.

"Dört ay, Lee. Önemli bir şey değil. Sadece bir anlık bir şey."

Gözleri benimkileri buluyor ve usulca gülümsüyor, eli yanağımda ve saçlarımda geziniyor. Bunu yapmasına bayılıyorum ve gözlerimi yeniden açmadan önce otomatik olarak kapatıyorum.

"Hemen döneceğiz."

Başımı sallıyorum. Ama içimden, o zaman neye benzeyeceğimizi merak ediyorum.

BÖLÜM 12

LIRIK

MAYIS'IN ON IKISI İLE EYLÜL'ÜN BEŞİ ARASINDA YÜZ

ve on dört gün. Bu yüz on dört gün içinde Jameson'ı toplam dört kez gördüm. Yüz on dört günde dört gün. Çok fazla da konuşmadık. Yani, konuştuk ama istediğim kadar değil. Her gün değil, hatta iki günde bir. Bazen hiç konuşmadan üç, hatta dört gün geçiriyorduk.

Bu yaz zor geçti. Tahmin edildiği gibi, çok kavga ettik. Sinirlenmemeye çalıştım. Yollarımızı ayırmadan önce konuştuğumuz gibi ondan ya da zamanından taleplerde bulunmamaya çalıştım. Ama Tanrım, bu çok zordu. Çünkü birine deli gibi aşık olduğunuzda, tek istediğiniz onun sizin alanınızda olmasıdır. Fiziksel olarak yanınızda. Ve bu gerçekleşemediğinde, Facetime ve telefon görüşmeleri gibi şeylerle yetinirsiniz. Hatta mesajlar bile, gerçi bunlar benim listemde son sıralarda yer alıyor.

Jameson birlikte çalıştığım gruplardan birindeki adamlardan hoşlanmıyordu. Uzun çalışma saatlerinden ve babamın Malibu'daki evinde tek başıma yaşamamdan hoşlanmadı. Robert Snow ile olan ilişkimden hiç hoşlanmadı.

Tersine, uzun çalışma saatlerinden nefret ederdim. Cane ve Travers ile kulüplere gitmesi beni deli ediyordu. Ofisinin arka planında ne zaman bir kadın sesi duysam içim cız ederdi, çünkü ona baktıklarında benim gördüklerimin aynısını gördüklerini bilirdim.

Birbirimizi o dört günden daha uzun süre görmek için planlar yapmıştık elbette. O beni iki kez iptal etti. Ben de bir kez iptal ettim. Birlikte geçirdiğimiz o dört gün 4 Temmuz'a denk geliyordu.

Meşgul olduğunu anlıyordum. Babasının şirketinde uzun saatler çalışıyor ve kalan boş zamanlarında Cane ve Travers'la birlikte yeni bir girişim kurmaya çalışıyordu. Yani evet. Çok fazla zamanı yoktu. Saat farkı da yardımcı olmuyordu, çünkü ilk uyandığında New York saatiyle sabah altıda aramak istiyordu - Kaliforniya saatiyle sabah üçte. Ben yedide uyandığımda o çoktan iş gününe başlamış oluyordu. Geceleri de bizim için pek iyi değildi.

Ne yaptığını ve kiminle yaptığını düşünmemeye çalıştım. Ona güveniyordum. Bana doğrudan söylemese bile beni çok önemseydiğini biliyordum ve bazı karanlık anlarda buna tutundum. Ama dürüst olmak gerekirse, ilişkimizin durumu hakkında fazla düşüneyecek kadar meşguldüm. Günde on iki, bazen on dört saat çalışarak iki farklı albüm üzerinde çalışıyordum. İkisi de birbirinden çok farklıydı. Biri Imagine Dragons ve Kings of Leon karışımı, daha ağır bir rock sound'una sahip alternatif bir grup içindi. Diğeri ise daha çok hip-hop sound'una sahip bir kadın solist içindi ve bu albüm yayınlandığında kulüpleri aydınlatacak olan gerçekten harika hip hop ritimleri içeren birkaç parça ekleyebildik. Yumuşak sesi, ağır tekno ritimleriyle birleşince gerçekten albümün ruhunu hissettirdi.

Aslında Tennessee'ye gitmek için Los Angeles'tan ayrılmak istemiyordum. Orayı seviyorum. Orada yaptığım işi seviyorum. Müzik üretmeyi ve sanatçılarla çalışmayı seviyorum ve Jameson'la birlikte olmak dışında okula geri dönmek gibi bir arzum yok. Aslında Robert kalmamı önerdi. Bir okula ihtiyacım olmadığını söyledi.

Eğitim. Bu dünyada, bu sektörde başarılı olmak için gereken tüm araçlara zaten sahip olduğumu ve çalışarak zamanımı boşa harcadığımı söylüyor. Bir yanım, çok karanlık bir yanım, onunla aynı fikirde.

Diplomaya gerçekten ihtiya ım yok. Zaten müzik derslerimden pek bir şey kazanmıyorum.

Ama Jameson burada ve eğer geri dönmezsem, o zaman aslında bizden vazgeçmiş olurum. Gelecek yaz bu kararı vermek zorunda kalmayacağımızdan değil. Ama şimdi bunu kaldıramam. şimdi ve o zaman arasında bu kadar çok şey değişebilecekken olmaz.

Kampüste yürüyorum, yurduma gidiyorum. Hala kamp steyim. Çoğunlukla gerçekten uygun olduğu için. Yine Daria ile aynı odayı paylaşıyorum; Cass ortak banyolu bir yurttta yaşamaktansa ölmeyi tercih edeceğini söyledi. Onu anlıyorum ama sadece dört kızla paylaşıyoruz. O kadar da kötü değil.

Yaz sonu havası tatlı ve ılık, güneş yeni batmaya başlıyor, gökyüzünü pembe, mor, turuncu ve altının muhteşem tonlarıyla aydınlatıyor. Jameson bu sabah bana bir mesaj göndererek uçağının saat 10'a kadar inmeyeceğini ve kampüse arabayla bir saat mesafede olduğunu bildirdi. Hayal kırıklığına mı uğradın? Tabii ki. Bu, bize yatırım yapan tek kişinin ben olup olmadığımı merak etmeme neden olan saçmalık yığına eklenecek başka bir şey. Yani, ne oluyor lan? Yarın derslerimiz başlamadan önce birkaç saatliğine yanımda olmak için erken bir uçuş ayarlayamadı mı?

 çimi çekiyorum, güzel, kabarık, çok renkli bulutlara bakıyorum ve adamı takıntı haline getirmemeye çalışıyorum.

"Hey Lyric," diye sesleniyor sağımdan bir ses ve irkilerek arkamı dönüp Matt'le yüz yüze geliyorum. "Sana rastlamak güzeldi. Yazın nasıl geçti?" Beklediğimden biraz daha yakın, uzun boylu ve çocuksu gamzelerini tüm gücüyle ortaya çıkaran geniş bir g l msemeyle karşımda duruyor.

" iydi. Meşguld m. Ya sen?"

Mümkünse o gülümseme büyür. "Harika, aslında. New York'taydım, Broadway dışı bir gösteri üzerinde çalışıyordum."

"Harika," dedim. "Kulağa harika geliyor."

"Evet," diye coşkuyla başını sallıyor. "Çok büyük bir başarıydı. Yıldızlardan biri olarak, bu sayede çok fazla ün kazandığımı hissediyorum. Hatta bazı menajerler ve diğer ilgili taraflar bana yaklaştı. Gösteriyi izlediler ve beni açık mikrofon gecelerinde dinlediler."

"Güzel. Görünüşe göre işler senin için yoluna girmeye başlıyor."

Yaklaşıyor ve ben geri adım atmamak için kendimi zor tutuyorum. Jameson ve ben bir araya geldikten sonra Matt biraz geri çekildi. Sayılır. Ses konusunda onunla çalışmam için beni zorlamaya devam etti. Bunun ne olduğunu biliyorum. Aptal ya da saf değilim. Neyin peşinde olduğunu biliyorum.

"Bu konuda benimle çalışmanı istiyorum. Yeteneklerimizi birleştirerek harika bir şey yapabileceğimizi biliyorum."

Doğru. Birine, onunla çalışmak ya da sizin adınıza ticaret yapmakla pek ilgilenmediğinizi nasıl söylersiniz? "Bu konuda sana yardımcı olacak en iyi kişi olduğumdan emin değilim Matt. Eminim ilgili tarafların seninle çalışmayı tercih edeceği çok daha yetenekli başka yapımcılar da vardır."

Beni okuyormuş gibi sırtıyor, ama gerçekten okuduğunu sanmıyorum. Aslında, o yapmacık sırtışı sanki kafama bir bomba atmaya çalışacakmış gibi hissettiriyor. "Bu Jameson'la mı ilgili? Benimle çalışmandan hoşlanmaması hakkında mı? Çünkü ikinizin artık görüşmediğini duydum."

Bir şeyleri olmadan önce bilmekten nefret ediyorum. Asla benim lehime sonuçlanmıyor. Ve Matt gerçekten de sorunlu ilişkiye dikkat çekmenin yardımımı almanın yolu olduğuna inanıyor mu? "Sana bunu kimin söylediğinden emin değilim.

."

"Saylor yaptı," diye hemen araya giriyor, onun adını duyunca midem bulanıyor. "Jameson'la New York'ta olduğunu bilmiyor muydun?" Bu kadar memnun görünmek zorunda mı? Saylor'ın bu yaz New York'ta olduğunu bilmiyordum. Bu

Jameson ve benim çok sık kullandığımız bir isim değil. "Bana ikinizin ilişkisinin bittiğini söylediğini anlattı. Aralarında ne olduğundan emin değilim ama
-."

"Aralarında hiçbir şey olmadı," diyor Jameson'ın gür ve öfkeli sesi akşamın alacakaranlığında çınlıyor. Elinin belime dolandığını hissediyorum. Henüz geri adım atmamış olan Matt'le burun buruna gelecek şekilde bana doğru yerleşirken, vücudunun sıcaklığının harap olmuş, güvensiz ruhuma nüfuz ettiğini hissediyorum. "Açıkçası Saylor kemikli kışından konuşuyordu çünkü Lyric ve ben hâlâ birlikteyiz ve bu durum değişmeyecek Matt. O yüzden yeteneksiz, fırsatçı halini alıp siktirip gitmeye ne dersin?" Yer değiştiriyor, soluk mavi gözlerinde hayranlığa yakın bir şeyle bana bakıyor. "Lee ve benim konuşacak çok şeyimiz var."

Matt geri adım atar ama bunu yaparken sertçe güler. "Senin yerinde olsam ona güvenmezdim, Lyric. Saylor bana yaz boyunca onun sikini ağzına aldığı zamanları ve kulüpte gece geç saatlere kadar seks yaptıklarını anlattı."

Pislik. Neden? Neden bunu yapmak zorunda? Neden insanlar doğaları gereği başkalarına karşı bu kadar kaba olma ihtiyacı hissediyor? Cidden anlamıyorum.

Jameson elini belimden çekip yumruklarını parmak eklemleri bembeyaz olana dek sıkıyor ve Matt'e doğru bir adım atıyor. "İki saniyen var. Ben daha iri ve uzunum ve dövüşmek pek bana göre olmasa da o sırık gibi kıcını yere serip kanlar içindeyken üzerine tükürmekten çekinmeyeceğim."

Lanet olsun.

"Bir."

Matt ona bakar, değerli gururunu korumaya çalışır, ama içten içe rakipsiz olduğunu bilmesi gerekir. Jameson'ın on santim ve on beş kilo kası vardı. Jameson'la göz temasını sürdürürken geriye doğru yürümeye başlar. On adım kadar uzaklaştığında ve tam dönüp gitmeden önce bana yeniden odaklanıyor ve gülümsüyor. "Görüşürüz, Lyric. Ne dediğimi unutma."

Bununla birlikte, gitti. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak hızlı adımlarla uzaklaştı. Jameson bana döndü ve bir kalp atışı kadar kısa bir sürede kollarındaydım. Sadece sarılmakla kalmıyor, ayaklarım yerden birkaç santim sarkana kadar kaldırıyor.

"O bir yalancı," diyor kesin bir dille. Sözleri açık ve net, onu dinlemem için yalvarırken gözlerinden samimiyet ve çaresizlik akıyor. Ona inanmam için. "Tanrı üzerine yemin ederim, Lee. Yalan söylediğine dair her şeyin üzerine yemin ederim. Saylor bütün yaz Cane'in aletini ağzına aldı." Başımı hafifçe sallayarak ona göz kırpıyorum. Beni daha yukarı kaldırıyor, bacaklarımı beline doluyor ve kollarımı boynuna doluyor, ta ki göz göze gelene ve birbirimizden birkaç santim uzaklaşana kadar. "Saylor bu yaz New York'taydı. Sana bundan bahsetmedim çünkü onun için endişelenmeni istemedim. Birbiriniz hakkında ne hissettiğinizi biliyorum. Benimle denedi, tamam mı? Denedi. Muhtemelen sana söylemeliydim ama sen Kaliforniya'daydın ve zaten zar zor konuşuyorduk. Bir hiç uğruna kavga etmek istemedim. Onu hemen başından savdım ve bir daha denemedi. Onu istemiyordum, Lee. Sadece seni istiyordum. Cane'e yapıştı çünkü bildiğin gibi onun parası var. Neyse ki annesi ona doğuştan bir servet avcısı alarmı yerleştirmişti ve Cane onunla, istediği sıklıkta onu emmesine izin vermekten başka pek bir şey yapmadı. Onu sikmedi bile."

"Tamam," dedim, ona inanıyordum ama yine de bu durumdan pek memnun değildim.

Konuşma sonrasında gerçekleşmeliydi. Ya da hiç. Ya da Cane'le olan ilişkisinin detaylarını bana anlatması. Bu biraz TMI gibi geliyor ama bundan bahsetmeyeceğim. Ama gerçekten, Jameson Cane ve Travers'la yeterince samimi olduğumu biliyor ki bunlar doğrulanabilir gerçekler olabilir. Ve arkadaşlarından onun için bana yalan söylemelerini isteyeceğini hiç sanmıyorum.

"Bu 'tamam' bana inanıyor musun anlamında mı?" diye soruyor temkinli bir şekilde, gözleri benimkiler arasında gidip geliyor.

Başımı salladım. "Evet. Sana inanıyorum. Aldatmayacağını biliyorum."

"Tanrıya şükür." Kocaman bir rahatlama nefesi üfledi. "Çünkü seni o kadar çok özledim ki." Dudakları benimkileri buluyor, sadece ona ait olanı geri alıyor. "Benimle eve gel. Konuşmamız gerektiğini biliyorum. İşlerin yolunda gitmediğini biliyorum. Ama seni özledim ve geçen bahar kaldığımız yerden devam etmek istiyorum."

Geri çekiliyorum ve gözleriyle buluşuyorum. *Seni seviyorum*, diye düşünüyorum. Bu kelimeleri ilk kez düşünmüyorum. Hatta o bedenimin içindeyken sessizce ağzımdan bile çıkmadı. Ama onları yüksek sesle söylemeye cesaret edemedim. Ve bunun nedeni ilk önce onun söylememiş olması da değil. Çünkü biliyorum ki bir kez onlara teslim olduğumda, onları ele geçirmelerine ve dokumuzun bir parçası olmalarına izin verdiğimde, ilişkimiz değişecek. Artık kendimizi tutamayacağız.

Bunu onunla istiyorum. Sanırım onu sonsuza dek istiyorum. Onu istememeyi, sevmemeyi hayal bile edemiyorum. Ama bu yaz beni yaralamış olabilir. En kötü korkularım gerçekleşmiş olabilir. Bir parçam buradan gitmek için çılgılık atıyor. Bu okulu ve bu hayatı bırakıp Kaliforniya'ya dönmek için. Kendimi kaçınılmaz kalp ağrısından kurtarmak için. Ama kendimi buna zorlayamıyorum.

Bütün yaz sanki bir parçam eksikmiş gibi hissettim ve içgüdüsel olarak o parçanın Jameson olduğunu biliyordum.

Hayatınıza girmeden önce size gerçekten yaşamadığınızı hissettiren bir adamdan nasıl uzaklaşırsınız? Sanki tüm yaptığınız, gerçekte ne kadar iyi olabileceğinden habersiz bir şekilde hareket etmiş gibi. Kendimi tamamlanmış hissediyorum. Beni tamamladığını ya da bütünleştirdiğini bile söyleyemeyeceğim, çünkü onsuz da öyle olduğuma inanmak istiyorum. Ama o beni tamamen farklı bir varoluş düzlemine yükseltiyor ve artık tadına baktığım için başka bir tat istemiyorum.

Onunla eve gitmek istiyorum. Bana teklif ettiği her şeye evet demek istiyorum. Ama bunun yerine, "Bunu şimdi durdurmalı mıyız?" diye soruyorum.

Beni ayaklarımın üzerine yatırıyor, elimi eline alıp göğsünün üzerine koyuyor. "Bunu hissediyor musun?" diye soruyor, kırılğan elimi göğsüne bastırarak.

Göğsünün güçlü kasları, kalbi altımda gümbür gümbür atıyor. "Şu anda kalbimin nasıl attığını hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, kalbini örten elime bakıyorum, boğazım duygularla dolup taşıyor ve onu temizlemek zorunda kalıyorum.

"Bu ritim seni kaybetme
korkusudur." Tanrım. Nefes
alamıyorum.

"Bu ritim sadece seninle hissettiğim bir şey. Senin için çıldırıyorum, Lyric."

Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ama düşmelerine izin veremiyorum. O söyleyene kadar olmaz. O noktaya gelene kadar onun için ağlamayacağım ve biliyorum, lanet olsun biliyorum, buna devam etmeyecek.

Çünkü o da bu çizgiyi görüyor ve bana göstermesine, ifade etmesine rağmen, bazılarının inandırmaya çalıştığı kadar basit olmayan o üç kelimeyi söylemiyor.

Eli göğsümün üzerine geliyor, kalbime bastırıyor, diğer eli çenemin altını kavırıyor ve yüzümü onunkine doğru zorluyor. "Artık durabileceğimi sanmıyorum. Ne dediğini biliyorum. Anlıyorum. Bunu ben de hissettim. İmkânsızlığımızı. Ama senin benim ilk gerçek kız arkadaşım olmanın bir nedeni olduğunu biliyorum. Seni bırakmak istemememin bir nedeni olduğunu biliyorum." Duraklıyor. Derin bir nefes alır. "Günden güne mi?" diye soruyor, beni dikkatle izliyor, cevabımı ölçüyor.

"Ya günden güne yapamazsam?"

Sanki bunu söyleyeceğimi biliyormuş gibi sırttı. "O zaman bir plan yapmak için çok ayımız var."

Kaos göğsümde dans ediyor, yavaşça yanan bir sıcaklıkla kanıma sızıyor. İşte o anda Jameson Woods'un benim sonum olacağını anlıyorum. Sadece bu sonun kurtuluş mu yoksa yıkım mı olacağını anlayamıyorum.

BÖLÜM 13

JAMESON

TELEFONUM BİR SIS DÜDÜĞÜ GİBİ ÇALIYOR VE BENİ AĞIR UYKUMDAN UYANDIRIYOR. uyku. İnliyorum, ona vurmak için dönüyorum, ancak bunun benim alarmım olmadığını fark ediyorum. Lyric yanımda inliyor, yastığına doğru duymadığım ama tahmin edebildiğim bir şeyler söylüyor. Parmağımı kaydırarak telefona cevap veriyorum, tek gözümü açıp arayanı kontrol ediyorum. Sadece numaralar var ve tanıdık olduğunu bilsem de puslu halimle çıkaramıyorum. "Alo?" diyorum. Sesim kum ve kış gibi geliyor ve tadıyor, hem de iyi türden değil.

"Jamie?"

Dik oturuyorum, telefonumu kulağımdan çekip saati kontrol etmeden önce öfkeyle gözlerimi ovuşturuyorum. 3:42. Ne oluyor be? "Dianne?"

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor üvey annem, sesi depremle karışık bir panik içinde.

"Sorun ne? Ne oldu?" Lyric'in yanımda oturduğunu hissediyorum, eli omzumda, ama onu tanımak ya da sessiz sorusuna cevap vermek için dönemiyorum.

"Uyanmıyor. Banyoda bir gürültü duydum ve sesin nereden geldiğine bakmak için kalktığımda babanı yerde kanlar içinde buldum.

kafasının yanından çıkıyor."

Tanrım! Hay sikeyim!

"911'i aradın mı?"

Telefona doğru bir hava akımı üflüyor. "Hayır... Ben..." Ve sonra beyni resmen kapanmış ve tüm yüksek mantık ve sağduyu gitmiş gibi sessizliğe gömülüyor. "Neden uyanmıyor?"

"Telefonu kapat ve 911'i ara," diye bağıriyorum, dehşet ve çaresizlik içinde, akıl sağlığımın son kırıntısını da kaybederek. Lyric kolumu öyle sıkı kavriyor ki başım otomatik olarak ona doğru dönüyor. Telefonda olduğunu fark ediyorum.

"Evet, bir ambulansa ihtiyacımız var. Başını çarptıktan sonra bilinci yerinde olmayan bir adam var. Karısı onu ayıltamıyor."

Ona bakıyorum, babamın adresini telefondaki operatöre aktarırken onu dinliyorum. Operatörün ona söylediklerini tekrarlarlarken gözlerini bana kilitliyor. Yerel Greenwich merkeziyle bağlantıya geçeceklerini ve hemen yardım göndereceklerini söylüyor.

"Jamie," diye bağıriyor üvey annem ve dikkatimi çekmeye çalıştığını fark ediyorum.

"Lyric 911'i aradı, Dianne. Yoldalarmış. Onlar gelene kadar benimle telefonda kal. Onu nereye götürdüklerini söylemeni istiyorum."

"Tamam," diye hıçkırıyor, telefona doğru giderek daha çok ağlıyor. "Bununla başa çıkamam. Güçlü olan o. Ben değilim. Ben bunun için biçilmiş kaftan değilim." Ağlamaya devam ediyor ve benim onu teselli edecek kelimelerim yok. Şu anda hiçbir şey için söyleyecek sözüm yok.

Işıklar yanıyor ve Lyric kalkmış, odamda dolaşıyor. Gözlerim mekanik olarak onu takip ediyor. Bir çanta hazırlıyor. İçine çoraplarımı, boxer'larımı, tişörtlerimi ve kot pantolonlarımı atıyor. Sonra saç fırçamı ve deodorantımı koyuyor, sonra da fermuarını çekiyor.

"Çantamı almak için yatakhane döniyorum. Yolda havayolu şirketini arayacağım, ancak önümüzdeki birkaç saat içinde buradan New York'a bir uçuş yoksa

York, babamı arayacağım ve jeti bizim için buraya getirecek."

Biz. O da benimle geliyor. Lyric bilinci kapalı olan babam için 911'i aradı. Lyric az önce bana bir çanta hazırladı. Lyric eşyalarını topluyor ve benim için havayollarını arıyor.

"Kalk, Jameson. Git duş al ya da giyin. Kendini topla ve yirmi dakika içinde döneceğim." Arkasını döndü ve gitti. Onun gidişini izliyorum, kalbim çok dolu ve aklım çok kayıp.

Kalktım. Talimatlarına uyuyorum ama duş alamıyorum çünkü akıl sağlığının sınırında olan Dianne hâlâ benimle telefonda konuşuyor. Üzerime bir tişört, kot pantolon ve kapüşonlu sweatshirt geçiriyorum. Sağlık görevlileri ve polisin gelişini ve Dianne'in babama ne olduğunu açıklamaya çalışmasını dinliyorum.

Babam yerde baygın yatıyor, kafasından kan akıyor.

"Greenwich hastanesine gidiyor Jamie," diyor, babam üzerinde çalışmalarını uzun uzun dinledikten sonra.

"Geliyorum. Ona geleceğimi söyle."

Telefon kapandı. Beni duyup duymadığını bile bilmiyorum ama kapatma sesini duyuyorum. İhtiyacım olacağını düşündüğüm her şeyi topluyorum, dizüstü bilgisayarım, birkaç ders kitabı, defterler, lanet kalemler. Hepsini postacı çantama tıktırıyorum, Lyric'in benim için hazırladığı bavulu alıyorum ve sonra yatak odamın kapısından uçarak çıkıyorum, merdivenlerden aşağıya kadar tepiniyorum. Cane ve Travers'i uyandırmayı düşündüm ama vazgeçtim. Onlara sonra mesaj atarım. Soracakları sorulara cevap veremem.

Ön kapıyı açıyorum, serin bir sonbahar esintisi yüzüme çarpıyor.

Lyric henüz Jeep'imle dönmedi ve beklemek yapmak istediğim son şeyken beklemek zorunda kalıyorum. Babamı en son yaklaşık iki ay önce okula döndüğüm gün görmüştüm. Uçuşumdan önce beni öğle yemeğine götürdü ve yaz boyunca gösterdiğim sıkı çalışmadan dolayı benimle gurur duyduğunu söyledi. Bana ilk kez böyle bir övgüde bulunuyordu. 'Aferin', 'devam et' ya da sırt sıvazlama gibi şeylerden daha fazlasıydı.

Bu gerçektir. Bu gerçektir ve kendimi iki yüzlü bir pislik gibi hissetmeme neden oldu. Ona Cane, Travers ve benim üzerinde çalıştığımız şirketten bahsettim ve ilk şoku atlattıktan sonra bana kendi şirketinin bir gün benim şirketim olacağını hatırlattı. Ve o zaman gerçekten ellerim dolu olacaktı. Manhattan'ın merkezindeki o küçük lokantada yediğim o öğle yemeği benim en mutlu anlarımdan biriydi. Çünkü havaalanına giderken takside babamın beni oğlundan daha fazlası olarak gördüğü ilk an olduğunu fark ettim. Beni bir erkek olarak gördü.

Gurur duyduğu bir adam.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, boğazım o kadar kalın ki zorlukla nefes alabiliyorum ya da yutkunabiliyorum.

İyi olmak zorunda.

Farların bana doğru geldiğini görüyorum. Birkaç blok ötedeki trafik ışıklarında durdular ve arabamdakinin Lyric olduğunu biliyorum. Arabama bakıp rölantide çalışmasını izliyorum, sabırla ışığın değişmesini bekliyorum çünkü Lyric gecenin bir yarısı bile olsa kırmızı ışıkta geçecek türden bir kız değil.

Geçen yaz hakkında hiç konuşmadık. Bir kere bile. İlk döndüğümüz ve ona Saylor'dan ve onu ne kadar özlediğimden bahsettiğim o gün bile. Hiç soru sormadı. Bundan sonra bize ne olacağı hakkında hiçbir şey söylemedi, bunun şimdiden onu zorlamaya başladığını bilsem de.

Bu Noel'de birinci yıl dönümümüz olacak, ancak bu süre arasında sanki milyonlarca ömür geçmiş gibi hissediyorum. Onunlayken aylar çok hızlı geçiyor, değilken ise çok yavaş. Zaman, dostum. Zamandan nefret ediyorum. Ama Lyric'i seviyorum ve kendimi onsuz hayal edemeyeceğim bir noktadayım. Benim geleceğim New York'ta ve biliyorum ki eninde sonunda o da kendini oraya götürebilir.

Ve eğer bu yaz bir şeyi kanıtladıysa, o da bu işi başarabileceğimizi kanıtladı. Dört ay ayrı kalmak bizi etkilemedi. Eskisi kadar güçlüyüz.

Geçen bahar ayrıldığımızda. Belki daha fazla. Kesinlikle daha fazla çünkü onun benim dünyam olmadığı fikrinden vazgeçtim. Çok genç olma ve sadece eğlenmek isteme bahaneleri sadece bunlar. Bahaneler. Hem de saçma sapan bahaneler. Ben eğlendim. Bir sürü kadınla yattım. Hiçbiri Lyric'le aynı odada durduğumda hissettiklerimin onda birini bile hissettirmedi.

Işık hala değişmedi, ama bıkmış ya da sabırsızlanmış olmalı, çünkü kırmızıda geçip birkaç blok ilerledikten sonra ön merdivenlerde oturduğum yere yanaşıyor. Ayağa kalkıyorum, bavulumu sözsüzce bagaja atıyorum ve şoför kapısına yaklaştığımda başını sallıyor ve camdan bana etrafından dolaşmam için bağılıyor. Onunla tartışacak gücüm yok, o yüzden dediğini yapıyorum ve arabaya bindiğimde, tamamen dönmeden önce bir saniyeliğine bana dönüyor, arka pencereden dışarı bakıyor ve yola çıkıyor. "Ben sürüyorum," diyor sanki onunla kavga etmem için hazırlanıyor. "Aklında yeterince şey var. Sabah altıda JFK'ye bir uçuş ayarladım ve babamın şoförü bizi havaalanından alıp hastaneye götürecektir."

"Seni seviyorum," diyorum ve kafasını bana doğru çeviriyor, gözleri kocaman açılmış ve sanki bu sözlerin benden gelmesini hiç beklemediymiş gibi irkilmiş. Bu kendimi bir çeşit pislik gibi hissetmeme neden oluyor, çünkü bu sözleri benden aylar önce duymayı hak etmişti. "Bunun için en kötü an olduğunu biliyorum ve bunu sana ne kadar çok sevdiğimi gösterecek romantik bir şekilde yapmadığımı da biliyorum ama artık içimde tutamıyorum. Seni seviyorum, Lyric Rose. Sen başıma gelen en güzel şeysin ve yaşadığım sürece, önümde bir dünya ve ömür boyu sürecektir deneyimler varken, bu asla değişmeyecek."

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor, yola odaklanmış bir şekilde ön camdan dışarı bakıyor. Ağlayan biri değil. Aşırı duygusallaşıp kendini kaybeden kızlardan değil. Bunun yerine arabayı boş yolun kenarına çekip park ediyor ve bana dönüyor. "Ben de seni seviyorum. Seni çok uzun zamandır seviyorum. Hatta o kadar uzun zamandır ki, artık

Seni sevmediğimi hiç hatırlamıyorum. Jameson Woods, benimle kalabilirsin."

Yüzünü ellerimin arasına alıp onu öpüyorum. Dilim ağzına giriyor ve onun tadına bakıyorum. Ona tapıyorum. Onu yutuyorum. Eğer bu kadar acelemiz olmasaydı ve dünya başıma yıkılmasaydı, ona, onunla sıkışıp kalma tehdidinin tutmaya niyetli olduğum bir söz olduğunu gösterirdim. "Bu sabah her şeyi hallettiğin için teşekkür ederim. Sana en çok ihtiyaç duyduğum anda benimle ilgilendiğin için teşekkür ederim."

Bana gülümsüyor, dudaklarımı tekrar öpüyor. O da bir şey söylemiyor. Bütün bunları ona teşekkür etmem için yapmadı. Tüm bunları yaptı çünkü o böyle bir insan. Gözlerini öpüyorum. Burnundan. Yanaklarını, alnını ve son olarak dudaklarını. İsteksizce ayrılıyor ve o arabayı tekrar vitesa takıyor, sonra karanlığa doğru hızla gidiyoruz.

"Dönüş uçuşu için rezervasyon yaptınız mı?"

"Hayır," diyor başını hafifçe sallayarak. "Babanın etrafında bu kadar belirsizlik varken nasıl yapabileceğimi bilemedim. John, babamın şoförü, aynı zamanda koruması ve pilotu. Onu aradığımda, ne zaman ihtiyacımız olursa bizi geri uçuracağını söyledi. Uçağın birkaç hafta için herhangi bir programı yok."

"Daha önce hiç özel uçağa binmedim."

Lyric sırtıyor, yüzü onu bir tür güzel bilimkurgu perisi gibi gösteren mavi bir parıltıyla aydınlanmış. "Oldukça radikal. En azından babamın uçağı öyle. Aslında Robert'inkinden daha çok seviyorum. Büyük bir oturma alanı, yemek odası, ofis ve arkada bir yatak odası var."

"Rock yıldızı olmak fena değil," diye düşünüyorum çünkü Lyric babası hakkında çok fazla konuşmayı sevmese de benimle konuşuyor. Bana onun kariyerinden bahsetti. Üzerinde çalıştığı albümden ve birkaç şarkının prodüktörlüğünü yapmasına nasıl izin verdiğinden. Bence bu onun hayalinin gerçekleşmesi olabilir. Çoğu kişinin bilmediğı bir dünyada büyüdü ve sadece

hayal etme lüksüne sahip. Ama bu onun hayatı ve onunla tanışsaydınız bunu asla bilemezsiniz.

Rock yıldızının kızı diye bağırıyor.

Yine de geçen yıl sırtına yaptırdığı dövme oldukça fena.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra "Bir şarkı yazdım," diyor, sözleri fısıltılı bir itiraf gibi çıkıyor.

"Bir şarkı mı?" Papağan gibi ötüyorum. Başkalarının eserleriyle oynadığını biliyordum ama yazdığından haberim yoktu.

"Evet," diyor, hızla bana dönüyor ve sonra karanlık otoyola geri dönüyor.

"Ne tür bir şarkı?" Başka bir şey söylemeyince zorluyorum.

"Sonic Youth'un Lumineers'la buluşması gibi bir şey, tabii bu tarz bir sound'a alışabilirseniz. Bunun için gerçekten kelimelerim yok. Sadece notalar."

Gülümsüyorum, uzanıp elini tutuyorum. Tanrım, bu kız. Göğsüm o kadar sıkışıyor ki, uzanıp o noktayı ovmak için çok güçlü bir dürtü duyuyorum. Tam da yapabileceği her şeyi gördüğümü düşündüğüm anda. Zihinsel olarak başımı sallıyorum. Lyric'in sınırı yok. Yapamayacağı hiçbir şey yok. "Benim için mırıldanır mısın?"

Gülüyor, sesi neşeli ve o telefonu aldığımdan beri midemde hissettiğim ağırlık biraz daha hafıflemiş gibi. "Hayır. Kesinlikle olmaz. Ama uçağa bindiğimizde senin için çalarım. Bilgisayarında var."

"Benimle gelmene çok sevindim. Doğru olmayan bir şeyler var. Sadece düşüp kafasını çarpmasından daha fazlası var."

Lyric'in kaşları saç çizgisine çarptı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü sağlık görevlileri onun üzerinde çalışırken onları duydum. Geride kalan tek ailem o. Büyükbabam ve büyükannem yok. Babam da benim gibi tek çocuktu. Annemin tanıdığı bir babası hiç olmadı ve hem annesi hem de kız kardeşi meme kanserinden öldü."

"Cidden mi?" diye soluk soluğa kalıyor, bir eliyle ağzını kapatıyor, gözleri acıyla doluyor. "Hiçbir fikrim yoktu. Aralarında genetik bir bağ olmalı."

Başımı salladım. "Evet. Bunun için düzenli testler yapılmadan önce öldü, ama bunun o olduğunu biliyorum. Her halükarda, sorun babamda.

Dianne benim ailemden değil." Lyric elimi sıktı. "Aile her zaman içine doğduğun şey değildir.

Ben varım. Cane ve Travers var. Bu dünyada yalnız değilsin Jameson. Bazen öyle hissettiğini biliyorum. İçindeki karanlığı görüyorum ama değilsin. Yakın bile değilsin. Hiçbir bilgim olmayan bir durum hakkında saçma sapan klişeler ya da teselli sözleri söylemeyeceğim. Baban iyi olacak, ama eğer korkunç bir nedenden dolayı iyi olmazsa, o zaman bunu atlatacağız. Birlikte."

"Seni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıdım, Lee. Altı yaşımızdan beri." Başımı salladım. "Seni hep gördüm. Her zaman seni izledim ve gizlice seni arzuladım. Okuldaki her lanet olası çocuk gibi. Ama seni tanıımıyordum. Gerçekten tanıımıyordum." Orta konsola doğru eğildim ve yüzümü boynuna gömdüm. "Okul değiştirdiğine çok sevindim."

Parmakları yukarı kayıyor, saçlarımı kesiyor ve beni kendisine doğru tutuyor. "Ben de öyle. 'Bir ömür boyu bekledim, zamanımı çok aptalca harcadım. Ama şimdi seni buldum, birlikte tarih yazacağız'," diye alıntı yapıyor. "Foreigner hiçbir zaman favori grubum olmadı ama bu dizeler hep aklımda kaldı. Sanırım belki de biz buyuz."

"Umarım öyledir, bebeğim. Ben de öyle umuyorum."

BÖLÜM 14

LIRIK

İNDİĞİMİZDE, BABAMIN ŞOFÖRÜ BİZİ BEKLIYORDU. BEN

Onu küçüklüğümden beri tanıyorum, bu yüzden beni büyük bir ayı kucaklamasıyla sardığında - çünkü adam bir ayı büyüklüğünde - Jameson o telefon görüşmesini yaptığından beri tuttuğum nefesi serbest bırakıyorum.

Jameson çok yorgun. Uçakta onu uyutmaya çalıştım ama uyuyamadı. Sanırım bana biraz kızgındı. Birinci sınıf bilet almıştım, çünkü yan yana bir tek o kalmıştı. Yanında ben olmadan rastgele bir orta koltukta oturmasına izin veremezdim. Yine de rahatlık güzeldi ve parmaklarımı saçlarında gezdirip onu uyutmaya çalışırken neredeyse kucağıma uzanmasına izin veriyordu. Şarkımı dinledi ve dinledikten sonra, sahip olduğumu düşünmediğim bir dehayı överken beni çılgınca öptü, ardından yolculuğun geri kalanında sessizliğe gömüldü.

John'u dostça bir tokalaşmayla selamlıyor ve ardından hızla babamın büyük Mercedes sedanına yönlendiriliyoruz. Bir uçağı olmasının yanı sıra, babamın bir araba cephaneliği de var. Ayrıca gezegendeki en cömert adamlardan biridir. Babamla buluştuğumuzda ondan bir sürü mesaj aldım.

landed ve ben uçak modunu kapattık, nasıl olduğumuzu sordular, bize uyumamız için ev, yemek ve ihtiyaç duyabileceğimiz her şeyi teklif ettiler.

Babam Jameson'la çocukluğunda pek çok kez karşılaşmış ama annemle birlikte Tennessee'ye geldiklerinde ona aşık olmuşlar. Babamla yemek faturasını kimin ödeyeceği konusunda beş dakikadan fazla kavga etmiş olsalar bile. Jameson kazandı. Kızlarının çıktığı herkesten yavaş yavaş hoşlanan aşırı sahiplenici babam, erkek arkadaşımı birliğimizin bir parçası olarak kabul etti. Bu da Jameson'ın ihtiyacı olan her şeyde ailemin yardıma hazır olduğu anlamına geliyor.

Herkes işe gittikten sonra bile durmayan New York trafiğinde otururken, Jameson son durumu öğrenmek için hastaneyi arıyor. Dianne'i aramadığını fark ediyorum ve bunun aralarındaki zayıf ilişkiden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını merak ediyorum. Doktor ya da hemşire ona her ne söylüyorsa dinlerken elini tutuyorum ve söyledikleri her ne ise fiziksel olarak canını yakıyormuş gibi gözlerini kapattığında ona yaklaşıyorum.

"Kalp krizi geçirdi," diye şaşkınca nefes alıyor telefon görüşmesini bitirdiğinde. "Şu anda yoğun bakımda. Kalbindeki pıhtıyı eriten bir ilaç verdiler ve yarın anjiyoplasti yapmayı planlıyorlar."

"Pıhtıyı erittiler." Gülümsüyorum ve o da başını sallıyor. "Kulağa umut verici geliyor."

Başka bir şey söylemiyor. Hastaneye geldiğimizde ve John onun elini sıkıp başsağlığı dilediğinde bile. Yukarı çıkarılıyoruz ve yoğun bakım ünitesinin koridorunda yürürken -burada sevdiğimiz biri olmasaydı bile ziyaret etmek için korkunç bir yer olurdu- ve odasına girerken, duygularımı tutmak için elimden geleni yapıyorum. Jameson elimi o kadar sıkı sıkıyor ki parmaklarımdaki kanın çekildiğini hissedebiliyorum.

Parmaklarım, bembeyaz kesilmiş, gözleri kocaman açılmış, yüz ifadesi şok ve dehşet karışımı olan Jameson'la eşleşiyor. Babası uyuyor, gözleri kapalı, ama böylesine güçlü bir adama göre küçük ve uysal görünüyor. Siyah saçları

-Jameson'ınkiyle aynı tonda. Darmadağınık. Sağ şakağında büyük, dikişli bir yara var. Kollarından ve göğsünden çıkan tüpler ve kablolar, vücuduna

ilaç ve sıvı damlatan makinelere bağlı. A

Monitörde yeşil rakamlar yanıp sönüyor, küçük ekranda çeşitli dalgalı çizgiler dans ediyor. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama iyi olduğunu umuyorum.

"Baba," diye fısıldıyor Jameson, sesi yıllardır kullanmamış gibi kısık. Babası gözlerini açmıyor ve Jameson titremeye başlıyor. Sertçe yutkunuyorum, kendimi tutmam için yalvarıyorum.

"Siz Bay Wood'un oğlu Jameson olmalısınız?" diyor arkamızdan bir ses ve ikimiz de dönüp açık mavi önlük giymiş genç, güzel bir kadınla karşılaşıyoruz. "Ben Doktor Landy."

"Tanıştığımıza memnun oldum." Jameson onun elini sıkar. "Bu benim kız arkadaşım Lyric Rose."

Tüm dikkatini Jameson'a vermeden önce beni selamlıyor. "Konuşabilmemiz için benimle biraz dışarı gelebilir misin?"

"Uh..." Jameson tereddüt ediyor, belli ki babasının yanından ayrılmak istemiyor. "Ben kalırım," diye teklif ediyorum.

Doktoru koridora kadar takip etmeden önce bana anlayışlı bir şekilde sırtıyor ve başını sallıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Nereye gideceğimi ya da nasıl hareket edeceğimi. Bu fikrin saçma olduğunu bilsem bile, herhangi bir yanlış adımın meşhur fişe takılmak gibi olacağından korkuyorum. Bu sadece odanın ve durumun ezici doğasından kaynaklanıyor.

Yatağının yanında boş bir koltuk var ve Jameson'ın üvey annesinin burada olmadığını sonradan fark ederek yavaşça içine kayıyorum. Çekingen bir şekilde uzanıp elimi Bay Woods'un elinin üstüne koyuyorum. Sonra gülümsüyorum, çünkü onun adının da benim Jameson'ım gibi Jameson olduğunu bilmeme rağmen, ondan sadece Bay Woods diye bahsedildiğini duymuştum.

Dokunduğumda gözleri yavaşça açılıyor ve Jameson'ın ona ne kadar benzediğini fark ediyorum. Aynı soluk mavi gözler. Aynı siyah saçlar. Yontulmuş yakışıklı yüz hatları. "Sen benim oğlum değilsin," diyor usulca, sesi ciddi ve zayıf.

"Hayır," diyorum öne doğru eğilerek. "Jameson koridorda doktorla konuşuyor. Ben-"

"Lyric. Evet, senin hakkında her şeyi biliyorum." Bunun üzerine biraz kızardım ve normalde kolay kızaran biri değilimdir. "Sen oğlumun kız arkadaşısın."

"Evet," diyorum, her ne kadar bunu bir soru olarak yöneltmemiş olsa da. Bay Woods'un her şeyi bildiği ve gördüğü izlenimine kapılıyorum.

"Sonunda seninle tanışabildiğim için çok mutluyum, Lyric. Seni daha önce kasabada ya da okulda Jamie ile gördüğüme eminim. Ama hiç resmi olarak tanıştırılmamıştık. Oğlumu çok mutlu ediyorsun."

Gülümsüyorum. Buna engel olamıyorum. Bu vahim durumun ortasında bile, babasının söylediği bir şey beni baş döndürücü baloncuklarla dolduruyor. "Ben de Bay Woods. İnanılmaz bir oğlunuz var."

"Bana Jameson diyebilirsin. Ama bu çok kafa karıştırıcı olursa, ona böyle seslendiğinizi bildiğim için, bana Jamie, oğluma da Jameson diyebilirsiniz."

Gülümserim. Biraz gülüyorum. "Nasıl hissediyorsun, Jamie?"

"Kalp krizi geçirip kafamı çarpmışım gibi." Kaşlarımı çatıyorum ve o da uzanıp onu tutan elini buz gibi diğer eliyle kapatıyor. "İkinizin de gelmesine sevindim ama gerçekten arkanızı dönüp eve gitmelisiniz. İkinizin de okulu var."

"İyileşene kadar bunun olacağını sanmıyorum."

"Oğlum sana sahip olduğu için minnettarım, Lyric. Seni çok iyi tanımıyorum. En azından henüz değil ama bana Jameson'ın annesi Lily'yi hatırlatıyorsun. Senin onu sevmek şeklin ve onun seni sevmek şekli. Bu yaşlı adamı çok mutlu ediyor."

Ve ağlıyorum. Büyük, şişman çirkin gözyaşları. Onları durduramıyorum. Kıyıya vuran bir tsunami gibi yanaklarımdan aşağı yuvarlanıyorlar. Kendimi çok aptal hissediyorum ve çok utanıyorum ama Tanrım... nasıl ağlamayabilirim ki?

"Kız arkadaşımı ağlatmak için ne söyledin, ihtiyar?" Jameson içeri giriyor, sesi şakacı ve gözleri parlak. Ona ihtiyar demesine bayıldım. Özellikle de babası kendisine aynı şekilde hitap ettikten sonra.

"Buraya gel," diyor babası.

Hâlâ musluk gibi akan gözlerimi öfkeyle siliyorum. Jameson yüzümün

yan tarafını öpüyor ve ben koltuktan kalkmaya çalışırken beni durduruyor.

benim yerime oturabilir. Onun yerine kendini sandalyenin koluna, babasına daha yakın bir yere bırakıyor. Benim yaptığım gibi ona dokunmuyor. Orada öylece oturuyor, az önce paylaştıkları neşeli ana rağmen kaskatı ve tedirgin. "Ben iyiyim Jamie. İyi olacağım. Bana her an ölecekmişim gibi bakmayı kes."

Jameson başını sallar, gözlerini devirir ve nefesinin altından bir şeyler homurdanır.

"Konuşmamız gerek," diyor babası ve ben de ayağa kalkıyorum. Yalnız kalmaya ihtiyaçları var.

"Ben eve gidip duş alacağım," diyorum Jamie'den Jameson'a geçerek. Kahretsin, bu gerçekten kafa karıştırıcı olacak. Özellikle de babası ve diğer herkes Jameson'a Jamie dediği için. "Birazdan yiyecek bir şeylerle dönerim."

Jameson -benim Jameson'ım- bana dönüyor ve başını sallıyor. "Tamam. Teşekkürler bebeğim." Eğiliyor ve babasının önünde dudaklarımı öpüyor. Bir yetişkinin önünde bir çocuğu hiç böyle öpmemiştim ve yeniden renklendiğimi hissediyorum. Jameson tepkime gülüyor ve ben de babasıyla vedalaşıp oradan uzaklaşıyorum. John'u aramaya zahmet etmiyorum. Bizi daha yeni bırakmıştı ve ben de onu gecenin bir yarısı uyandırıp bizi JFK'den almasını sağlamıştım, onun yerine eve Uber'le dönüyorum, ailemi görmek için sabırsızlanıyorum.

Ailemin evinin kapısında arabadan iniyorum. Şoför kenara çekiliyor ve ben şifreyi giriyorum, büyük siyah demir kapılar benim için açılıyor. Daha garaj yolundan evin önüne varmadan ön kapı pat diye açılıyor ve Melody uçarak dışarı çıkıyor. Histerik bir şekilde gülüyor, neredeyse aynı anda hem zıplıyor hem de dörtmala koşuyor, ta ki kolları bana dolanıncaya kadar ve yukarı aşağı zıplıyor, kıkırdıyor ve kulağıma çığlık atıyor.

"Seni lanet sürtük," diyor. "Neden beni aramadın?"

Geri çekiliyorum, gülümsemem onunki kadar görkemli. "Peki bunu ne zaman yapmam gerekiyordu?"

İç geçiriyor, hevesinin bir kısmı kaçıyor. "Bilmiyorum. Sanırım yapacak çok işin vardı. O nasıl?"

"Üçüncü Jameson mı yoksa Küçük Jameson mı?"

Bana bakıyor, çamurlu yeşil gözleri kısılıyor. "İkisi de, sürtük vagon." Tanrım, kız kardeşimi özlemişim.

"Dayanıyorlar ve dayanıyorlar. Konuşabilsinler ve baş başa vakit geçirebilsinler diye ayrıldım. Seni, annemi ve babamı ziyaret ettikten sonra geri döneceğim."

"Sana bunu göstersem çok mu kötü bir insan olurum?" diye soruyor, zarif, manikürlü elini bana doğru uzatıyor, böylece dördüncü parmağında belirgin bir şekilde sergilenen, bir savaş gemisini batırabilecekmiş gibi görünen devasa zümrüt kesim pırlantayı görebiliyorum.

"Aman Tanrım!" Çığlık atıyorum, kollarımı tekrar ona doluyorum ve sadece çok yakın kız kardeşlerin ya da arkadaşların yapabildiği o zıplama, kıkırdama şeyini yapıyoruz. "Seni amcık. Ne zaman nişanlandın?"

"Aslında bu sabah. İnanabiliyor musun?" diye geri çekiliyor ve mutluluk gözyaşlarını siliyor. Benim de gözyaşlarım akıyor. "Çok çılgınca bir şeydi. José'nin bana hazırladığı bu özenli kahvaltıya uyandım. Yani, çöreklerle kadar her şey ev yapıymıydı. Tam bir ısırik almıştım ki, dizlerinin üzerine çöktü."

"Boğuldun, değil mi?"

Bir kahkaha patlatıyor, başını geriye atıyor falan. "Evet! Yaptım. Kesinlikle yaptım. Ama neyse ki kendimi çabuk kontrol ettim, çünkü bu torunlara anlatılacak bir hikaye değil. Evet dedim tabii ki." Parmaklarını oynatıyor ve devasa elmas bana tekrar parlıyor.

"Senin adına çok mutluyum. Dügün ne zaman? Ve baş nedime olarak beni hangi iğrenç elbiseyi giymeye zorlayacaksın?" Sözlerimin arkasındaki tehdidi anladığından emin olmak için onu işaret ediyorum. Başka hiçbir unvan işe yaramayacak.

"Sen seçebilirsin. Toz mavisi veya parlak sarı gibi çılgın bir renk seçtiğinde seninle tartışmayacağım bile. Ve düşünüyorum da

Gelecek yaz bir ara." Bana bir kaşını kaldırıyor ve ben o bakışı biliyorum.

"Sanki düğününü kaçıracaktım gibi. Bana ne zaman izin verirsen o zaman alırım.

için. Jameson'ı getirebilir miyim?" Soruyorum ve sonra duraklıyorum, ilişkimiz hakkında çok fazla varsayımda bulunduğumu fark ediyorum. Bu sabah 'seni seviyorum' dediğimizi biliyorum. Ciddi olduğumuzu ve ikimizin de bu işin yürümesini istediğimizi biliyorum. Ama yine de kafamın arkasındaki o ses sormaya devam ediyor, nasıl olabilir? Robert'a New York'tan bile bahsettim ama o bunu duymak bile istemiyor. Oradaki ofis çok küçük ve hiç stüdyo yok. En azından tam bir plak prodüksiyonu için uygun değil. California onun ana üssü.

Başka stüdyolar aradım, telefonlar ettim ve e-postalar gönderdim, ancak şu ana kadar başka bir şey çıkmadı.

"Tabii ki yapabilirsin. Ama..."

Başımı sallıyorum ve soruyu anında kapatıyorum. O konuya girmek istemiyorum. Onunla olan ilişkimdeki saatin sürekli işlemesini takıntı haline getirmekten yoruldum.

"İçeri gelin. Annem, babam ve José bizi bekliyorlar. Kendi anımı yaşamama izin verdiler ama bunu seninle de paylaşmak için can attıklarını biliyorum."

Melody ve ben kol kola ailemin evine doğru yürüyorduk. Melody konuşmadan duramıyor. Ağzı dakikada bir mil hareket ediyor. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim ve bu da beni çok mutlu ediyor. Kız kardeşimin yeni nişanlısı José'ye hemen sarılıyorum. Uzun boylu, ince yapılı, koyu kahverengi saçlı, koyu kahverengi gözlü ve muhteşem bronz tenli bir adam. José'nin babası aslen Kübalı. Buraya beyzbol oynamak için gelmiş ve karısıyla tanışıp çocuk sahibi olduktan sonra bir daha geri dönmemiş.

"Lyric, aşkım," diyor babam kocaman bir gülümsemeyle. "Seni çok özledik." Beni dövmeli kollarıyla sarıyor ve başımın tepesini öpüyor. Sarı saçları onu son gördüğümde olduğundan daha kısa ve sanırım böyle daha çok hoşuma gidiyor. Ona yakışıyor. Annem diğer yanımıza geliyor, bana aynı şiddetle sarılıyor.

"Oğlun nasıl?" diye soruyor kulağıma. "Onun için çok endişeleniyoruz. İkisi hakkında da" diye ekliyor.

Beni serbest bırakıyorlar, elimi tutup güneşlenme odasına geri götürüyorlar. Bu evi seviyorum. Çok büyük olabilir ama her zaman samimi ve rahat hissettirmiştir. Her zaman evim gibi hissettirdi. Annem de sarışın, iri yeşil gözleri ve kalbinizi durdurabilecek bir gülümsemesi var. Babamla benim yaşımdayken tanışmış. Babamın bir gösterisinden sonra karşılaşmışlar. Annem bir arkadaşıyla kulise gitmiş ve ikisi konuşmaya başlamışlar, hepsi bu.

Bir yıl sonra evlendiler ve ondan iki yıl sonra da Mel doğdu. Annem hayatını bizi yetiştirmeye adadı ve bunu çok iyi yaptı. Böyle bir aileye sahip olduğum için ne kadar şanslı olduğumu biliyorum. Bu derece sevilmenin ve önemsenmenin ne demek olduğunu. Sahip olduklarımızın ne kadar özel ve nadir olduğunu.

Jameson'ın babasıyla olan her şeyi ve Jameson'ımın bunu nasıl karşıladığını anlatıyorum. Beni pür dikkat dinliyorlar, elimi tutuyorlar ve en az benim kadar üzgün görünüyorlar.

"Burada seninle kalabilir," diyor annem ve onay için babama bakıyor. O da sanki her şey tamammış gibi başını sallıyor. "Üvey annesiyle babasının evinde kalmak zorunda değil. O senin ve bu onu bizim yapar."

"Teşekkür ederim," diyorum, bugün milyonuncu kez tıkanıyormuş gibi hissederek. Birkaç dakika daha konuşuyoruz, çoğunlukla Melody ve José'nin düğün planları hakkında ve sonra Jameson'a dönebilmek için düşünmek üzere izin istiyorum. İçimde uzun birkaç gün olacağına dair bir his var.

BÖLÜM 15

JAMESON

BABAM BANA "GELDİĞİNE SEVİNDİM AMA ARTIK G İ D E B İ L İ R S İ N " DEDİ.

Lyric odadan çıktığı an. Elimle alnımı ovuşturuyorum, sözleri beni bu kadar sinirlendirirken sakın kalmaya çalışıyorum. Babam bu hastane yatağında yaklaşık on yaş daha yaşlı görünüyor. Zayıf ve hastalıklı bir solgunluğu var. Bu kalp krizini, bu hastane yatağını ve vücudundan çıkan boku bir tür hadım edici saldırı olarak gördüğünü biliyorum. Sanki hasta olmak dünyanın sömürmek için beklediği bir tür zayıflıkmış gibi.

"Yarın ameliyat olacaksın. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Ameliyat olacağım ve iyi olacağım. Kaçırdığın dersler var."

Hızla ayağa kalkıp avluya bakan pencereye doğru yürüyorum, çünkü babamın yanından ayrılmazsam onu boğazlayacağım ve sanırım kalp krizi geçirmiş bir adamı dövmek kötü bir davranış olarak kabul ediliyor. "Kalıyorum," diyorum kararlı bir şekilde, pencereden dışarı bakarak. Ona neden bu kadar kızgın olduğumu bilmiyorum. Belki de hayatını alkol içerek, her öğünde kırmızı et yiyerek ve puro içerek geçirdiği içindir. Belki de sabahın köründe yataktan fırlamamı takdir etmediğini düşündüğüm içindir.

ve onun için koşarak buraya geldim. Belki de şu anda kendimi çocuk gibi hissettiğim ve onun babam olmasını istediğim içindir. Koşullar göz önüne alındığında bu haksızlık olsa bile.

Ama şu anda kaldırabileceğim son şey, hayatım boyunca boğazıma tıktığı sert, sert sevgi rutini.

"O özel biri," diyor ve ben Lyric'ten bahsettiğini anlıyorum.

Başımı sallıyorum, hâlâ pencereden dışarıya bakıyorum. "Evet. Öyle."

"Umarım ikiniz için de işler yolunda gider. İkiniz de büyük kariyerler isterken bu o kadar kolay değil. Annen hiçbir zaman çalışmayı sevmeydi. Liderliği bana bırakmaktan hep mutlu oldu. Senin kızın öyle olduğunu sanmıyorum."

"Hayır. Değil."

"Bu işin yürümesini istiyorsan öğrenmesi gerekecek."

Kapa çeneni, baba. Kapa şu lanet çeneni!

"Bu ülkede boşanma oranının bu kadar yüksek olmasının nedeni bu. Kadınlar her şeye sahip olmak istiyor. Büyük kariyerler ve mükemmel bir ev hayatı. Ama erkekler bundan daha basittir. Her şeye sahip olamayacağımızı biliriz ve kadınlarımızın bu boşluğu doldurmasını bekleriz. Bunu yapmadıklarında, çünkü kendi işleriyle ailelerine bakamayacak kadar meşgul olduklarında, işte o zaman çiftler ayrılıyor."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve onunla yüz yüze geliyorum. "Bu saçmalığa gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

"Hayır," diyor yorgun bir sırtışla. "Hayır. Sadece ona ne kadar bağlı olduğunu görmek için kontrol ediyordum. İhtiyacı olduğunda ona destek olup olmayacağını görmek için."

Gölüyorum. Biraz histerik. şu anda bu adamın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Ellerim saçlarımın arasında geziniyor, uçlarını çekiştiriyor. İçimde artan baskıyı hafifletmeye yardımcı olmuyor. Baskı. Tek derdim bu. Okul. Spor. Babamın beklentileri. Cane ve Travers ile yeni şirket girişimi. "Lyric hakkında konuşmak istemiyorum. Senin hakkında konuşmak istiyorum."

"Bu bir kalp krizi, Jamie. Kimse taşaklarımı kesmiyor. Birkaç gün içinde buradan çıkacağım ve önümüzdeki hafta sonuna kadar işimin başına döneceğim."

Babama bakıyorum, anlayıp anlamayacağını merak ediyorum. Hiç sanmıyorum. Bence inatçılığı o kadar derinlere işlemiş ki, bu noktada onun ötesini görmek mümkün değil. Öyleyse neden onunla savaşılmaya çalışıyorum? Zaten kaybetmişken neden kazanabileceğimi hissediyorum? Ve böyle olduğu için ona zayıflık gösteremiyorum. Lyric öyle olmadığını belirtmiş olsa da ona sahip olduğum tek şeyin o olduğunu söyleyemiyorum. Yine de durum farklı ve onun bunu anladığını biliyorum. Babama onun için korktuğumu söyleyemem. Yaşam tarzını değiştirmezse, bir sonraki seferin olacağını ve bir sonraki seferin bu kadar iyi bitmeyebileceğini.

Babama duygularımı ifade etmekte kendimi rahat hissetmiyorum ve bu da en az bu durum kadar canımı acıtıyor.

Ama insanların birbirleriyle yapamayacağı bazı konuşmalar vardır. Bazı kelimeler asla söylenemez ve sonunda gururunuz yerine dilinizi ve ruhunuzun bir parçasını yutarsınız.

Arkamı dönüyorum, artık ona bakamıyorum. "Sen kazandın baba," diyorum. "Sen hep kazanırsın." Sanırım bir parçam öldü. Ama ironik bir şekilde, bu artık sahip olmak istediğim bir parçam değil. Annem öldüğünden beri tutunduğum korkmuş küçük çocuk. Artık babamdan korkmadığımı fark ettim. Artık onun onayına ve övgüsüne ihtiyacım yok. Kendi şirketime sahibim. Beni seven güzel bir kız arkadaşım var. Sekiz ay içinde, aşağı yukarı, bir diplomam olacak.

Belki o zaman biraz nefes alabilirim. Biraz kıpırdayacak yer ve manevra alanı bulurum. Göğsümde sürekli bir ağırlık varmış gibi hissetmeyeceğim. Her zaman babam gibi olmak istemiş olabilirim ve bir parçam hala bir dereceye kadar öyle olmayı umuyor, ancak onun asla olamayacağından çok daha fazla farkındayım. Hepimizin zayıf yönleri olduğunu kabul etmek bizi daha güçlü kılar ve bu onun asla yüzleşemediği basit bir gerçek.

"Güzel. Şimdi git şu kızın bul. Yorgunum ve dinlenmeye ihtiyacım var.

Şehirden ayrılmadan önce tekrar gelin ve beni görün."

"Buraya gelmek için yatağımdan fırladığımı biliyor muydun? Burada bile olmayan Dianne, sabah dörde çeyrek kala beni aradı. Hiç tereddüt etmedim. Bir çanta hazırladım ve Lyric'le birlikte havaalanına bir saat sürdükten sonra uçağa bindim. Şimdi de buradayım. Ve sen beni kapı dışarı ediyorsun." Alnımı cama dayadım ve şu anda daha güçlü olmayı diledim. Keşke bunu söylemek bu kadar zor olmasaydı. Elimi serin cam bölmeye vurarak kendimi düzeltiyorum. Arkamı dönüp yatağına doğru yürüdüm, sonra da sandalyeye çöktüm. "Siktir git, baba." Patlamam karşısında gözleri açılıyor ve ben bunu küçük bir zafer olarak kabul ediyorum. "Benden kurtulmaya çalıştığın için siktir git. Lyric ve ben kalıyoruz. Çeneni kapayacak ve yardımımızı kabul edeceksin. Hazır olduğumuzda ve babamın ölmeyeceğinden emin olduğumda gideceğiz."

Bana bakıyor ve sonra gülümsüyor. "İşlerin nasıl gidiyor?" Göğsümde bir kıkırdama patladı. Lanet olsun bu adama. Rahatsız sandalyeye geri çöküyorum, sinirli bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yüzümü aşağı yukarı ovalıyorum. Sonra bir nefes veriyorum ve ona işimle ilgili olan biten her şeyi anlatıyorum. Konuşuyoruz. Ben çoğunlukla konuşuyorum, o da dinliyor. Tam uyumaya başladığında, Dianne sanki bütün gün yokmuş gibi içeri giriyor. Sanki kocası kalp krizi geçirmemiş ve yoğun bakımda değilmiş gibi. Kaltak kuaförden yeni gelmiş gibi görünüyor. Ayağa kalkıp odadan çıkıyorum, ona başımı sallamaktan başka bir şey yapmıyorum, uzun zamandır olmadığım kadar tatmin olmuş hissediyorum. En azından babam söz konusu olduğunda.

Lyric koridorda ayakta duruyor, ayağını duvara yaslamış, gözleri telefonunda, dudaklarının kenarından yumuşak bir gülümseme yayılıyor. "Ne zamandır orada dikiliyorsun?"

Başını kaldırıyor ve beni görünce omuz silkiyor. "Bölmek istemedim."

"Dim sum yemek için şehre gitmeye ne dersin?" "Vejetaryen olmaya istekli misin?"

Kahretsin. Onun lanet bir vejetaryen olduğunu nasıl unutabilirim?

"Karidesli kızarmış pilav sipariş edebilir miyim?"

Başını sallıyor, duvarı itiyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. "Gerçekten iyi bir yer biliyorum," diyor, ellerini göğsümde ve boynumda gezdiriyor, çenemi öpüyor.

"O zaman gidelim. Açlıktan

ölüyorum." "O nasıl?"

"Aynı. O her zaman aynı olacak ve sanırım bunu kabul etmek zorundayım."

Başını sallıyor. Yanağımlı öpüyor. Burnunu ensemdede gezdiriyor. Yoğun bakımın ortasında beni çılgına çeviriyor.

"Kız kardeşim nişanlandı."

"Öyle mi?" Gülümseyerek soruyorum ve o yine başını sallıyor, gülümsemesi benimkinin iki katı.

"Evet. Ailem onu ve José'yi kutlama yemeğine götürüyor. Bizi de davet ettiler ama muhtemelen kendi işimizi yapacağımızı söyledim." Bana göz kırpmıyor, gülümsemesi tamamen başka bir şeye dönüşüyor.

"O güzel kafanın içinde dolaşan fikirlerin varmış gibi görünüyorsun."

"Seni uyarmalıyım," diyor, ayak parmaklarının ucuna uzanıp kulağıma fısıldıyor, "hepsi kirli."

"Benimle gel o zaman."

Ellerini boynumdan çekip parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Hemşirelere beni aramalarını söyleyerek onu hastaneden çıkarıyorum. Babamın evine döndük ve garajına girip eski arabamı buldum. Üniversiteye gittiğimde bana cipimi almış, orada bir arabaya ihtiyacım olduğunu ama Tennessee'den Connecticut'a gidip gelmemi istemediğini söylemişti. İtiraz etmedim. Ne de olsa yeni bir Jeep'ti.

Ama benim eski arabam aslında eski. 1969 model bir Ford Mustang. Büyükbabamın arabasıydı. Çok havalı. Bana teklif edildiğinde aldım ve yıllar içinde yavaş yavaş restore ettim. Siyah renkte, pürüzsüz, siyah deri koltukları var. Bu arabada klima yok ama Connecticut'ta Kasım ayının sonları olduğu için kesinlikle ihtiyacımız yok ve ısıtma sistemi gayet iyi çalışıyor.

"Arabayı sen kullanmıyorsun, burası şehir," diyerek arabayı inceliyor, ellerini gösterge panelinde ve koltuklarda gezdiriyor.

"Siktir et dim sum'u. Seni bir şeyler atıştırmak için yiyeceğim ve sonra da akşam yemeği için bir yere götüreceğim."

Motoru yüksek ve güçlü bir kükremeyeyle çalıştırdığımda bana bakıyor, gerçekten çalıştığı için heyecanlanıyor. Koltuklarımız beygir gücüyle titreşiyor, damarlarımda bir yaşam dalgası yayılıyor.

"Emin misin?"

Gülüyorum, elini tutuyorum. "Eminim bebeğim. Hayat çok kısa ve babamla pek çok şey hakkında konuştuk. Yarın erken kalkacağız ve bütün gün hastanede olacağız ama bu gece bizim için."

Lyric bunun üzerine gülümsüyor ve onun için sakladığım şeye razı oluyor. Onu nereye götürdüğümü sormuyor. Umursadığından şüpheliyim. O sadece benimle olmak istiyor, ben de onunla olmak istiyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bizi okyanus kıyısındaki تنها bir bölgeye götürdüm. Sahilin bu kısmı yat kulübüne ait ama babam da üye. Aslında üye olmak için bir yata ihtiyacınız yok, ki bir yatı olmadığı için bu onun için iyi bir şey. Ama burada kimsenin bizi rahatsız etmeyeceğini biliyorum. Nadiren devriye gezilir, özellikle de sezonun bu son zamanlarında.

Arabamı park ediyorum, farları kapatıyorum, eski radyoda bir istasyon buluyorum ve sonra Lyric'i kucağıma çekiyorum. Gülümsüyor, eğilip beni öperken gözleri benimkilere kilitleniyor. Dilim ağzını istila ediyor, ellerim kıcını kavrayıp sıkıyor. İnliyor, kot pantolonumun kotuna karşı zaten zorlanan acı verici derecede sert horozuma sallanıyor.

"Arka koltuğa geç ve pantolonunu ve gömleğini çıkar," diye emrediyorum.

O kadar hızlı bir şekilde bank koltuğuna doğru koşuyor ki, eğer bu kadar tahrik olmasaydım gülerdim. Dikiz aynasından onu izliyorum, gözlerimiz cama kilitlenmiş, o bluzunu başının üzerinden çekerken ve elleri karnının pürüzsüz, öğretilmiş genişliğinden aşağı kayarak gözlerimin menziline kadar dudaklarımı yalarken.

Başımın arkasına uzanıyorum ve kot pantolonumu çıkarmadan önce kendi gömleğimi başımın üzerinden çekiyorum, bunu yaparken cebimden birkaç prezervatif çıkarıyorum. Boxer külotumun içinden sikimi okşuyorum, zaten o kadar tahrik olmuşum ki dayanamıyorum. Lyric'i boşaltacağım. Onu o kadar sert ve gürültülü boşaltacağım ki camlar zangırdalayacak. Radyoda acayip bir Blind Tears şarkısı çalıyor ve ikimiz de gülüyoruz. Ama güzel bir şarkı, o yüzden değiştirmiyorum. Hoparlörlerimden babasının sesi gelse bile.

"Keşke sana ne yapmak üzere olduğumu bilseydi," diyorum ve derin bir nefes aldığını duyuyorum.

Ben de onun yaptığı gibi bölmenin üzerinden tırmanıyorum ve ikimiz de küçük arka koltukta sıkışıyoruz. Bunun için en iyi yer burası değil ama babasının evine vardığımızda ona dokunmayacağım. Ona ve babasına çok fazla saygı duyuyorum.

Lavanta rengi bir tanga ve ona uygun bir sütyen giymiş ve sarı saçları koltuklarımın üzerine yayılmış. Göz kamaştırıcı. O kadar güzel ki göğsüm kabarıyor. "Seni seviyorum," diyorum ona, külotunu yavaşça kalçalarından aşağı sıyrırken gözlerini izliyorum. "Seni o kadar çok seviyorum ki."

Parmaklarım kaygan, sıcak amcığı boyunca kayarken gözlerini yarıya kadar açmadan önce kapatıyor. Bir parmağımı ve ardından diğerini daracık amının içine soktuğumda inliyor. Üçüncü bir parmak eklediğimde ve başparmağım klitorisini bulduğunda bana karşı gıcırdayarak kıvranıyor. Gnoktasını içeriden ovuyorum ve sonra yüzüm düşüyor - arabanın kısıtlamaları göz önüne alındığında garip bir açıyla da olsa - ve sonra onu öpüyorum. Onu tekrar öpüyorum, inlemelerine bayılıyorum. Bu onun tipik inlemesi değil. Yavaş, uzun ve alçak.

"Daha fazlasını mı istiyorsun, Lyric?"

"Evet," diye nefes alıyor. "Lütfen."

Yalvarmasına bayılıyorum. Pek sık olmaz. Sadece yaralandığında, muhtaç olduğunda. "Bacaklarını benim için daha geniş aç, bebeğim. Her yerini göreyim."

Daha da yüksek sesle inliyor, itaat ederken başı pencereye doğru düşüyor. Parmaklarımı amından çekiyorum ve protesto için homurdanıyor, bu da beni kıkırdatıyor. Dudaklarım devralıyor, klitorisini ağzıma alıyor, ıslak parmağım kıcının sıkı tomurcuğuna ulaşana kadar açıklığı boyunca kayıyor.

"Oh," diye haykırıyor, yüzüme doğru daha da eğilerek. "Jameson," diye nefes alıyor. "I..."

"Şşşt. Çok fazla gelirse, dururum."

Başını sallıyor ama onu konfor alanının ötesine ittiğimi söyleyebilirim. Bu konuda iyiyim. Aslında, bunu seviyorum. Ağzım tatlı işkencesine devam ederken, hala onun uyarılmasıyla ıslak olan parmağım biraz içeri kayıyor. Elleri saçlarımı buluyor, çekiştiriyor ve beni bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Böyle olduğunda, çılgına döndüğünde, vereceğimi bildiği kafayı ararken artık kendini tutamadığında beni çıldırtıyor.

Parmağım daha derine giriyor ve onu daha sert emerek geri çıkarmaya başladığımda boşalıyor, eski Mustang'imin arka koltuğunda milyonlarca küçük parçaya ayrılıyor. İster inanın ister inanmayın, buraya hiç kız sokmamıştım. Bu her zaman pişmanlık duyduğum bir şeydi, ama şimdi, sadece o olduğu için mutluyum. Her zaman en değerli eşyalarımın birinin bir parçası olacağı için mutluyum.

"Tanrım," diyor sonunda aşağı inmeye başladığında. Lyric boşalırken pek konuşkan değildir. İsim takan ya da küfür eden kızlardan değildir. Sadece inliyor, sızlanıyor, iç çekiyor ve çığlık atıyor. "Bu..." Doğru kelimeleri bulamıyormuş gibi başını sallıyor.

Dudaklarını öpüyorum, parmağım kıcından ayrılıyor. Sikimin oraya girmesi için sabırsızlanıyorum ama bu gece bunun için uygun bir gece değil. "Hazır mısın?" Bir eli yüzümü kavıyor, beni daha sert öpüyor. Diğer eli sikimi kavıyor ve girişine doğru yönlendiriyor. "Kontrol manyağı."

Dudaklarıma karşı gülümsüyor. "Bunu asla unutma."

"Asla," diyorum içine kayarken. Yani. Lanet olsun. İyi. Ona pompalıyorum ve bunun daha önce hissettiğim her şeyden daha iyi olmasının nedeninin ilk kez eversiz giriyor olmam olduğunu anlamam birkaç dakikamı alıyor. "Bebeğim," diye nefes alıyorum, gözlerim neredeyse başımın arkasında. "Prezervatif takmıyorum."

"Bir milyon yıldır hap kullanıyorum Jameson," diyor gergin sesine küçük bir kahkaha katarak. "Bunu biliyorsun. Bence ikimiz de güvendeyiz, bu yüzden prezervatifleri bırakabiliriz."

Cehenneme kadar

yolun var. "Emin

misin?" "Hiç

şüphesiz."

"Tanrıya şükür, çünkü artık seni bu şekilde elde ettiğime göre, geri dönüşü yok."

Hareket edebileceğimiz alanın kısıtlı olduğu düşünülürse, elimden geldiğince ona vuruyorum. Ama yine de saydırıyorum. Onunla sevişirken beynini dağıtıyorum ve vücudunun benimkinin etrafında titremeye başladığını hissettiğimde, artık kendimi tutamıyorum ve boşalıyorum, salıverilmemi kükreyerek yapıyorum. Daha önce hiç gelmediğim kadar yüksek sesle ve sert.

Terli alnım onunkine değişiyor, yeterince hava alamıyorum. Sanırım neredeyse bayılıyordum. Lyric kıkırdıyor ve az önce bunu yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. "Yaşlandığımızda bu arabada sevişeceğimize söz ver," diyor şaka yollu, sözleri hafif ve hava dolu ama kurşun gibi içime işliyor.

"Söz veriyorum," diyorum, umarım bu sözü tutabilirim. Onun söz konusu olduğu durumlarda bu konuda pek iyi bir sicilim yok.

BÖLÜM 16

LIRIK

"SANA NE SÖYLEDİĞİMİ DUYUYOR MUSUN, LYRIC?" ROBERT SNOW BİR bu sabah biraz hiper. Tennessee saatiyle sabahın sekiz buçuğu, Kaliforniya saatiyle ise sadece altı buçuk olduğunu düşünürsek, kahveyi biraz yavaş içmesi gerektiğini söyleyebilirim, çünkü sesi buraya kadar koşup beni sarsacakmış gibi geliyor.

"Seni duyuyorum, Robert." Gülümsüyorum. Robert çok sinirli olsa da, bunun için çok iyi bir nedeni var. "Sadece ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Evet diyeceksin. Başka bir seçenek yok. Cyber's Law özellikle seni istedi. Geçen yaz yaptığın albümleri duymuşlar ve beni aradılar."

Kampüste bu dönem aldığım birkaç dersten birine doğru yürüyorum. Görünüşe göre NYU'da aşırıya kaçmışım. Mezun olmak için sadece dokuz krediye ihtiyacım var ve bir şekilde danışmanımı ve müzik öğretmenlerimden birini Robert ve babamla bir albüm üzerinde çalıştığım için bana kredi vermeye ikna ettim. Cidden. Buna inanabiliyor musun?

Okulda bir ayımız daha kaldı. Bir ay. Sonra mezun olacağız. Ve şimdi Robert o kağıt parçasını karıştırmaya çalışıyor, çünkü Siber Yasası

-Listeleri ve dünyayı kasıp kavuran İngiliz alternatif rock grubu benden bir sonraki albümlerinin yapımcılığını üstlenmemi istedi. Aralık ayında bir dünya turnesini tamamladılar, birkaç ay ara verdiler ve şimdi üç numaralı albüme başlamaya hazırlar. Son yapımcılarıyla fikir ayrılığı yaşadılar ve genç, yetenekli ve dikte etmek yerine işbirliği yapacak birini arıyorlar.

Görünüşe göre, o benim.

Ancak her zaman bir engel vardır ve o engel de hemen başlamak istemeleridir.

Gelecek hafta gibi.

Dürüst olmak gerekirse, öğretmenlerimle çalışabileceğimi düşünüyorum. Almak zorunda olduğum diğer iki dersten de As alıyorum ve içimden bir ses finale gelip başarılı olabileceğimi söylüyor. Beni süründüren şey bu değil ve bunu hepimiz biliyoruz.

"Jameson'la konuşmam gerek," diyorum ve birazdan ne olacağını bildiğim için sinirleniyorum.

"*Jameson'la* konuşmam gerek de ne demek?!" Evet. Bu ikisi birbirlerinden pek hoşlanmıyor. "O senin erkek arkadaşın, bakıcın değil. Bu hayatının şansı. Bu, kendi lanet olası biletini yazma yeteneği. Hangi pislik sana hayır diyebilir ki? Bu seni büyük paralar kazanan tam zamanlı bir yapımcı yapacak. Lyric, seni sevdiğimi biliyorsun. Ailem gibisin. Seni kendi çocuklarımdan daha çok seviyorum. O yüzden lütfen evet de. Bu sözleşmeyi kabul et. Bu albümü yap. Bu senin hayalin, tatlım."

Kendimi sınıfımın bulunduğu iş binasının hemen dışındaki bir banka bırakıyorum. İster inanın ister inanmayın, Jameson ve benim bu dönem birlikte bir dersimiz var. Henüz derse gelmedi ve ben buna minnettarım. Erken saatte beyzbol antrenmanı varmış ve geç kalıyormuş gibi görünüyor. İyi oldu. Bunu çözmem gerek. "New York'ta yapmayacaklar mı?" Tırnaklarımı çiğneyerek soruyorum.

daha önce hiç çiğnemedim. İşte tüm bunlar yüzünden bu kadar berbat durumdayım. Şu anda ne kadar çelişkili, parçalanmış, heyecanlı ve hastayım.

"Hayır," diyor yavaşça, sessizce, bu onun yapacağı bir şey değil. "Sordum. Gerçekten istedim ama Los Angeles'ta bir ev kiraladılar ve albümü orada yapmak istiyorlar."

Başımı sallıyorum. Bunu zaten anlamıştım. Çok az sanatçı albümlerinin tamamını New York'ta kaydeder, tabii orali değilse ya da orada yaşayacak yerleri yoksa. Stüdyo daireler güzel ama bu adamların alışık olduğu şeyler değil ve albümlerin bitmesi aylar alıyor. Kim olduğunuz umurumda değil, hiç kimse bir otelde ya da size ait olmayan bir dairede o kadar uzun süre yaşamaktan hoşlanmaz.

"Tamam. Gün sonuna kadar size haber veririm."

"Lyric," diye iç geçiriyor telefonda, ama bu teslim olmuş bir iç çekiş. Mutlu olmadığını ama anladığını söyleyen türden bir iç çekiş. "Eğer seni seviyorsa, bunu senin için isterdi. Bilmiyorum, belki önümüzdeki bir yıl içinde New York'la ilgili bir şeyler düşünebiliriz. Seni burada seviyorum. Sanatçılar seni burada seviyor. Ama senin mutlu olmanı ve şirketimde kalmanı istiyorum, o yüzden bunun üzerinde çalışacağız."

Gülümsüyorum. Hem de kocaman gülümsüyorum. Çünkü evet, bir yıl uzun bir süre gibi geliyor ama bu aynı zamanda tünelin ucundaki ışık gibi de görünüyor. New York'ta yaşamayı gerçekten sevmesem bile. Oradaydım, denedim, ama Jameson'la farklı olacaktı.

"Teşekkür ederim, Robert. Seni seviyorum. Ve çocuklarını kötüleme, onlar sadece yanlış anlaşılmışlar."

Gülüyor ve ben onu elleri zayıf kalçalarının üzerinde başını sallarken hayal edebiliyorum. Robert, *Wall Street'teki* Michael Douglas'a o kadar benziyor ki, bu şaşırtıcı. Lanet takım elbiseleri bile öyle. Yanında eksik olan tek şey seksenlerin o müthiş devasa cep telefonu. "Şımarık" demek daha doğru olur ama bu benim hatam, o yüzden yanlış anlaşılmış diyelim. Eminim psikiyatristleri buna *bayılırdı*." Tekrar gülüyor ve sonra "Beni Kaliforniya saatiyle beşten önce arasan iyi olur. Akşam yemeğim var."

"Söz veriyorum. Peki ya

Robert?" "Evet?"

"Teşekkürler. Her şey için."

"Tamamdır, evlat. Sonra görüşürüz."

Telefon bağlantısını kesiyor ve ben de telefonu kucağıma bırakıp, içinde olmam gereken binaya bakıyorum. Robert bunun benim hayalim olduğunu söylerken yalan söylemiyordu. Bu o an. Pek çok insanın başına gelmediğini ya da geldiğinde farkına varmadığını düşündüğüm an. Çılgılık atıp bir yabancıya koşmak ve sizi çimdiklemesi için yalvarmak istediğiniz an çünkü her şey gerçek olamayacak kadar güzel geliyor.

Ama Jameson benim de hayalim ve aramıza mesafe koymaya hazır değilim.

Geleceğini bilsem bile.

Babasının kalp krizinden sonra işler değişti. Aralarında. Aramızda. Bütün haftayı Connecticut'ta geçirdik. Babasının ameliyatı yapıldı ve her şey çok iyi gitti ama Jameson babasıyla daha fazla konuşmak istediği için kaldı, ben de onunla ve ailemle birlikte olmak istediğim için kaldım.

Birkaç hafta sonra Şükran Günü için geri döndük. Sonra Noel'de de. Babası artık farklı bir adam. En azından Jameson'a karşı. Diyetini ya da yaşam tarzını pek değiştirmede. Ama Jameson'ı her iki şirketi de üstlenmeye ikna etti - Jameson ve arkadaşlarının üzerinde çalıştığı şirket ve babasınıninki. Bu onu şimdiden zorluyor ve daha mezun bile olmadı.

Melody altı hafta içinde Miami'de evleniyor. Orası José'nin ailesinin geldiği yer, babasının Küba'dan Amerika'ya geldiğinde yerleştiği yer. Onun kültürünü birleştirmek istedi ve ailem de buna yüzde yüz destek verdi. José babası gibi beyzbol oynamıyor. En azından profesyonel olarak. O bir muhasebeci. Ne kadar da sevimli değil mi? O adamı seviyorum ve Melody'yi çok mutlu ediyor. Peki, bu düğün? Düğün olacak.

deli olmak. Eğer bu sözleşmeyi kabul edersem, bunun için birkaç günlüğüne dışarı çıkmam gerekecek.

"Neden sınıfta değil de dışarıda oturuyorsun?" Jameson başımda dikilerek sordu. Yaklaştığını bile görmedim. Düşüncelerimde ne kadar kaybolmuşum. Genelde onu görmeden önce hissederim. Şaka değil. Ensemdeki lanet olası tüyler diken diken oluyor ve midemde bir hışırtı kopuyor. Bu delilik ama yine de seviyorum.

Tam arkasındaki güneşe karşı gözlerimi kısarak yukarı bakıyorum. "Telefondan yeni çıktım."

Yanıma oturuyor ve kötü bir haber alacağımdan korkuyormuş gibi elimi tutuyor. "Her şey yolunda mı?"

Ona bakmak için döndüm. Güzel mavi gözlerine bakıyorum. Özelliklerini tek tek özömsüyorum. Göğsümü mümkün olan en iyi şekilde acıtıyor. Aşkın böyle hissettirdiğini gerçekten bilmiyordum. Yani, okuyorsun. Filmlerde izliyorsunuz. Büyürken tecrübe ettim. Ama bu kadar sürükleyici olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tüketen. Asla sorgulamamam ya da meydan okumamam gerektiğini düşündüğüm şeyleri sorgulamamı ve meydan okumamı sağladı.

Geleceğim gibi.

"Evet," diyorum gergin bir nefes verirken. *Seni kaybetmek istemiyorum ve kaybedeceğimden korkuyorum.* "Cyber's Law benden bir sonraki albümlerinin prodüktörlüğünü yapmamı istedi."

Jameson'ın gözleri yuvalarından fırladı. "Vay anasını," diye soluk soluğa bağılıyor ve beni kollarıyla öyle sıkı sarıyor ki nefes almakta zorlanıyorum. "Bu inanılmaz, bebeğim. Senin adına çok mutluyum."

"Gelecek hafta başlamamı istiyorlar. California'da."

Hemen geri çekiliyor, gözleri benimkiler arasında gidip gelirken ne okumaya çalıştığını bile bilmiyorum. "Gelecek hafta mı?" Başımı sallıyorum. "Peki ya okul?"

Omuz silkiyorum. "İki dersimden A alıyorum. Eminim bir şeyler ayarlayabilirim ve diğer dersim bağımsız bir müzik çalışması. Sanırım

bu beni krediler için koruyacaktır."

"Yani... bunu sen mi yapıyorsun?" Bana bakıyor, ifadesi okunmuyor. Keşke bana bu konuda ne hissettiğine dair bir işaret verse. Ne düşündüğünü.

"Robert'a önce seninle konuşmam gerektiğini söyledim."

Jameson o kadar ani bir şekilde ayağa kalkıyor ki ben de harekete geçiyorum. Geri dönüp bana doğru yürümeden önce yürüyor ve bir kez daha tepemde dikiliyor. Elleri saçlarında geziniyor ve zor nefes alıyor. Ne yapacağını ya da söyleyeceğini bilmiyor gibi görünüyor. Ben de onunla aynı durumdayım çünkü iş konusunda ne kadar sevinçli olsam da bu durum canımı *acıttıyor*.

"Gitmelisin," diyor ve bu sözler üzerine gözlerim doluyor.

Ağlamak istemiyorum. Ağlamaktan nefret ediyorum. Jameson'ı bu sözleri için seviyorum ve bu sözleri için ona kızgınım. Hiç mantıklı değil.

"Bu geri çevrilemeyecek kadar büyük."

Yüzüm elime düşüyor ve yutkunup koklarken ve her şeyi içimde tutmaya çalışırken omuzlarım titremeye başlıyor. Jameson önümde yere düşüyor, dizleri çimenlerin üzerinde, elleri kalçalarımın, nefesi ellerimde dolaşıyor.

"Bana bak, Lyric."

Yapamıyorum. Bir saniyeye ihtiyacım var, bu yüzden başımı sallıyorum ve o da gülüyor, ellerimi yüzümden çekiyor ve çenemi gözleriyle buluşmaya zorluyor.

"Benim yüzümden mi üzgünsün?"

Başımı sallıyorum. Henüz konuşamam, yoksa son soğukkanlılığımı da kaybedeceğimi biliyorum. "Bu işe başladığımızda, aramızın pek iyi olmayacağını biliyordum.

Ama sana seni sevdiğimi söylediğim an, seni uzaktan seveceğim bir zamanın geleceğini biliyordum."

Bir hıçkırık barajı aşıyor, koruyucu bariyerimi patlatıyor. Şimdi gözyaşlarım geliyor ve onları durduramıyorum. Birbiri ardına düşüyorlar, yüzümden aşağı akıyor ve çenemden damlıyorlar.

"Finaller için geri gelecek misin?" Başımı salladım. En azından öyle umuyorum.

"Hâlâ Melody'nin düğününe gidiyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum, yutkunuyorum ve çoktan kızarmış, şişmiş ve sulu rimelle kaplı olduğuna şüphe olmayan gözlerimi siliyorum. "Elbette öyleyim."

"Bunu başaracağız."

"Geçen yaz olmadı," diyorum ve sonra pişman oluyorum. O neredeyse bir yıl önceydi. Başka bir ilişki daha önceydi. Ama tek düşündüğüm bu. Elimde değil. Kaliforniya'ya gitmeyi her düşündüğümde, onu dört ay boyunca sadece bir kez gördüğümü düşünüyorum. Ve onunla haftada sadece birkaç kez konuştum. Gerçi geçen yazın bir zaman sınırı vardı. Dört aydı. Bu süresiz. Evet, Robert New York'a gitmeye çalışacağını söylüyor ama bu gerçekten ne anlama geliyor? Bu ayrılığın geçici olmaktan çıkıp kalıcı hale gelmesinden ve bunu durduracak zamanı bile bulamamaktan korkuyorum.

"Biliyorum," diyor, sesi temkinli. "Ve sana yalan söylemeyeceğim ve o zaman olduğundan daha zor olmayacağını söylemeyeceğim. Gerçekten de öyle olabilir."

"Robert bana önümüzdeki yıl içinde beni New York'a götürmeye çalışacağını söyledi." Jameson gülümsüyor, yanağımı avuçluyor ve başparmağını aşağı yukarı ovuşturuyor, Kalan gözyaşlarını da fırçalayarak. "O zamana kadar idare edebiliriz, değil mi?" Kimi daha çok ikna etmeye çalıştığını anlayamıyorum, beni mi yoksa kendini mi?

"Bundan emin misin?"

Jameson eğiliyor, alnını benimkine koymadan önce beni usulca öpüyor. "Evet. Bu sana yapmamanı söyleyebileceğim bir şey değil Lee. Bu benim haddime değil, ama bir pislik gibi davranıp ayağımı yere vursam bile beni asla affetmezsin. Mutlu olmanı istiyorum bebeğim. Bu albümü yapmanı istiyorum çünkü onu sallayacağını biliyorum. Seninle gurur duyuyorum, Lyric. Bunun olacağını biliyorduk. Sadece beklediğimizden daha erken

oldu."

Başımı sallıyorum. Hayatım aynı anda hem parçalanıyor hem de bir araya geliyor gibi hissederken neden başımı salladığımı hakkında hiçbir fikrim yok.

Seni kaybetmek istemiyorum. Kaybetmekten çok korkuyorum.

Jameson'ı daha önce hiç öpmediğim gibi öptüm. Tam burada, kampüsümüzün ortasındaki işletme binasının önündeki bankta. Onu tüm gücümle öpüyorum, çünkü kafamın arkasında bir yerlerde, görmezden gelmeye devam ettiğim karanlık, gizli bir yerde, bu bir başlangıç yerine bir son gibi geliyor. Bu bir veda gibi geliyor.

Birbirimizi seviyoruz ve bunu başarabiliriz. Birbirimizi seviyoruz ve dayanabiliriz.

New York'a gideceğim. Onunla birlikte olmanın bir yolunu bulacağım. Bir yıl. Bir yıl yapabiliriz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

LIRIK

GÖZLERİM KAPALI, BAŞIM ÖNE EĞİK, GÖĞSÜM

Mikserin kenarına. Parmaklarım henüz hareket etmiyor. Benden herhangi bir ayarlama yapmadan bu şarkıyı çalmalarını istiyorum. Albüme eklemekte ısrar ettikleri ve yaklaşık yüzde yetmişi üretilmiş olan şarkıyı dinlediğimde, onun için ne yapmamız gerektiği konusunda daha iyi bir fikre sahip olacağım.

"Bu çok zor, Lyric." Baş vokalist Harry şarkıyı tanıtırken böyle demişti. Sertlik için zamanımız yok. Yaklaşık beş aydır bu albüm üzerinde çalışıyoruz. Beş ay. Normalde bu kadar uzun sürmez. Genelde bir grubun kayıtları iki ya da üç ay gibi bir sürede biter, sonra benim albümü bitirip piyasaya çıkarmam bir ay kadar sürer.

Ama bu adamlar bir şeyleri değiştirmeyi seviyor. Hem de çok. Şimdiden iki şarkıyı -tamamen kaydedilmiş iki şarkıyı- hurdaya çıkardılar ve yerine tonlarca çalışma gerektiren iki şarkı daha koydular. Şimdi de bu yeni şarkı. Harry'nin de günde iki saat kadar yazmak ve meditasyon yapmak için 'sessiz zaman' ayırması gerekiyor.

Son yapımcılarıyla neden yaratıcı farklılıklar yaşadıklarını anlamaya başlıyorum. Belki de önce onu aramalıydım.

Çünkü Cyber's Law çok yetenekli ama aynı zamanda bu acemiği çok strese sokuyorlar. Özellikle de Robert bana aklındaki ilk Aralık ıkış tarihini hatırlatmaya devam ederken. Eylül'deyiz. O kadar iddialı ki kusmak istemeden düşünemiyorum bile.

Ama beni iyi bir günümde yakaladılar. Muhtemelen her şeye evet demeye hazır olduğum bir günde. İşte bu kadar mutlu ve heyecanlıyım. Jameson'ın Los Angeles saatiyle 10:30'da inmesi planlanıyor. Sabırsızlanıyorum. Onu görmeyeli çok uzun zaman oldu. O kadar. Lanet olsun. Uzun zaman. Ve gerçekten, ayrı geçirdiğimiz bu son beş ay berbattı. Geçen yazdan çok daha kötü.

Çalışma saatlerim milyon kat daha kötü ve bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Çünkü Harry kendi deyimiyle 'zihinsel uykusunu' çekerken, ben de solo albümü üzerinde başka bir sanatçıyla çalışıyorum. Genç bir kız. On yedi yaşında. Ve daha önce hiç solo albüm yapmamış - kendi başına yola çıkmadan önce genç bir kız grubunun parçasıymış. Ailesi harika ve çok destekleyici ama bu kızın çok fazla yardıma ihtiyacı var.

İşte bu kadar. Bu benim ykm ve çok kapsamlı. Öyle olmadığını söyleyip yalan bile söylemeyeceğim.

Jameson'ın yükü benimkinden çok farklı değil. Psikotik saatler alışıyor. Cane ve Travers ile işleri iyi gidiyor. Bazı müşteriler ediniyorlar ve biraz nakit akışı sağlamaya başlıyorlar. Ama aynı zamanda babasının finans şirketinde bir oyuncu haline geldi. Sanırım babası onu başa geçmesi için yetiştiriyor. En azından, babası söylemese de Jameson'ın izlenimi bu yönde. Yani bu onun için iki tam zamanlı iş demek.

Ve geçen yıl olduğu gibi, konuşmadığımızda ya da seyahatlerimi iptal ettiğinde sinirlenmemeye çalışıyorum. Bunun içimi kemirmesine, bir yara gibi iltihaplanmasına izin vermemeye çalışıyorum. Ama yle. Her zaman aklımın bir köşesinde. 'Biliyordum', 'daha iyilerini hak ediyorum' ve en sevdiğim 'biraz daha abalayamaz mı'.

Her şeyi geride tutuyorum. Kapıyı açıp nefes almasına izin vermediğim sürece yayılamayan bir ateş gibi.

Konuştığımız zaman, bunu kavga ederek geçirmek istemiyorum. Bu yüzden çok fazla yutkunuyorum. Hem de çok. Çünkü gerçekten o kadar çabaladığını hissetmiyorum. Sanki benden pes etmemi ve ona gitmemi bekliyor. Ya da her zaman ilk arayan ve mesaj atan kişi olmamı. New York'a üç kez gittim. Ayrı kaldığımız beş ay boyunca onu tam olarak bu kadar gördüm. Benimle çok şey kaçırdı.

Kız kardeşimin düğünü gibi. Piç herif düğünü kaçırdı. İş yüzünden Miami'ye uçmak için son dakikaya kadar bekledi ve sonra kuzeydoğudan gelen büyük bir yağmur fırtınası oldu ve uçuşu iptal edildi. Ve diğer beş seferde de yapacak çok işi olduğu için benim uçuşumu iptal etti.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok. Bu gece geliyor, geleceğine söz verdi ve onu görmek için sabırsızlanıyorum. Birlikte olmadığımızda bir parçam bedenime bağlı değilmiş gibi hissediyorum. Ona ihtiyacım var. Onu özlüyorum. Gerçekten bu kadar basit.

Stüdyonun ana bölümüne açılan kapı arkamdan açılıp kapanıyor. Bu anı bölme ihtiyacı hisseden kişiye aldırış etmiyorum. Callum akorların sonuncusunu tıngırdatıyor, bir Do akoruyla bitiriyor ve bunu çıkardığı için kendini Tanrı gibi hissediyor.

"Eee?" Harry sesleniyor, en son ve muhtemelen en iyilerini hemen övmediğimde biraz sabırsızlanıyor.

"İyi," diyorum, teneke kutularımı çıkarıp mikrofona konuşarak. "Dediğin gibi biraz kaba ama bence bununla çok şey yapabiliriz. Baş gitar akustik olmalı, elektro değil. Destek elektro olabilir ama sadece akustik sesi tamamlamak için. Bence nakarat sırasında davullar yüksek şapkalı zillere çok ağırlık veriyor. Bu dikkat dağıtıcı. Vokallerle dönüşümlü olmak yerine onlarla uyum içinde olan düşük ve sabit bir ritim hissediyorum. Bas da bu noktada olmalı."

Harry başını sallıyor. Diğer çocuklar birbirleriyle konuşurken başlarını sallıyorlar ama kulaklıklarımı çıkardığım için onları duyamıyorum. Aslında onları geri takmalıydım ama şu anda zihinsel olarak kontrolden çıkmış durumdayım.

Kulaklıklardan birini sağ kulağıma takıp dinliyorum ve Harry, "Tamam. O zaman biraz oynarız." *Harika. Tam da teslim tarihinin bu kadar gerisinde duymaya ihtiyacım olan şey.*

"Hey," diyor arkamdan bir ses. Yetenekli bir prodüksiyon asistanı ve en yakın arkadaşlarımdan biri haline gelen Ethan'ı bulmak için sandalyemde dönüyorum. "Nasıl gidiyor?"

Doğruluyorum, ses kabinine bakmak için başımı omzumun üzerinden geriye atıyorum ve mikrofonun benim tarafımdan kapalı olduğundan emin oluyorum. "Gidiyor," diyorum yüzümü ona dönerek. "Tam bir karmaşa. Bu yeni şarkıyı bir araya getirmek bir ömür sürecek."

"Şey, canım," diyor, elini omzuma koyarak, başka birinden gelse patronluk taslayacak bir şekilde, "bunu anlayabilecek biri varsa, o da sensin. Bu gece Cassia ve benimle suşi, kokteyl ve erkek avına var mısınız?" İtiraz etmek için ağzımı açtığımda elini kaldırıyor. "Biliyorum, biliyorum, senin için erkek avı yok."

Cassia mezun olduktan kısa bir süre sonra buraya taşındı. UCLA'da hukuk okuyor ve onu Ethan'la tanıştırdığımda ikisi anında en iyi arkadaş oldular, bu da üçümüzü en iyi arkadaş yapıyor. Cass'in burada olmasını seviyorum. Çok yardımcı oldu ve Ethan da küçük ikilimize çok hoş bir katkı sağladı.

"Kötü bir gün mü?" Ben soruyorum.

"Bazen içki içebilmek için kötü günleri iple çekiyorum. Ve bunun ne anlama geldiğini çok derinlemesine düşünmeyi reddediyorum."

Başımı sallayarak gülüyorum. Siktiğimin Ethan'ı. "Yapamam," diyorum yüzümde kocaman bir sırıtma belirirken. "Jameson bu gece geliyor."

"Pfft," diye alay ediyor Ethan gözlerini dramatik bir şekilde devirerek, kollarını kaslı göğsünün üzerinde kavuşturarak. Yemin ederim, adam burada olmadığı zamanlarda spor salonunda yaşıyor. "Buna gördüğüm zaman inanırım. Ama eğer bir mucize olursa, şeker adam

gelirse, yarın akşam onunla kokteyl içmeyi umuyorum. Onunla tanışmam gerek."

"Deneyebiliriz," diyorum gözlerimde hınzır bir parıltı ve buna uygun muzip bir sırıtışla.

"Oh lütfen. Kimse ara vermeden o kadar saat boyunca sevişemez. Bir saat ara verebilirsin."

"Bir saat," diye söz veriyorum ve o gülüyor.

Ses kabininin camına vuran bir ses beni geri çekiyor. "İngiliz istilanız sizi bekliyor. Bu iş iki ay daha sürmeden işe dönsen iyi olur. Bana ihtiyacın olursa stüdyo sekizdeyim."

"Hoşça kal bebeğim," diyorum ve bana bir parmak işareti yapıyor ve arkasından kapıyı hızla çarparak gidiyor. Geri dönüyorum, teneke kutularımı tekrar takıyorum ve benim için tekrar çalarken dinliyorum, önerdiğim bazı değişikliklere uyum sağlıyorum. Daha parçalarını ayrı ayrı yerleştirmelerine bile gelmedim. Bu adamlar sonsuza kadar sürer. İçimi çekiyorum, bulanık gözlerimi ovuşturuyorum. Uzun zamandır uyumamıştım ve Jameson'ın gelişiyle bu durum daha da iyiye gitmeyecek.

Ama bu beni gülümsetiyor. Öğleden sonranın geri kalanını ve bu adamların bana verdiği baş ağrısını atlatmamı sağlıyor. Saat altı buçukta günü sonlandırıyoruz. Biraz ilerleme kaydettik ama sanırım bu noktada hepimizin yaratıcılığı tükendi. Jameson'ın uçağı New York saatiyle altı buçukta kalkacaktı ve babamın Los Angeles'tan nefret ettiği için bana verdiği Malibu'daki eve girerken telefonum onun numarasıyla çaldığında kalp atışlarım hızlanıyor.

"Alo?" Şu anda merkezden uçuyor olması gerektiğinden, bu çağrının ne olabileceğinden emin olamadığım için tereddütle cevap veriyorum.

"Benim," diyor temkinli bir şekilde, sanki bu aramanın beni uçuruma sürükleyeceğini biliyormuş gibi. Gözlerimi bir saniyeliğine kapatıp tekrar açıyorum, anahtarlarımı girişteki masaya doğru fırlatıyorum, ardından çantamı alıyorum ve büyük odanın önünden geçip uzun

koridordan mutfağa. Buzdolabımı açtım, bir şişe su çıkardım, kapağını açtım ve hepsini içtim. O zavallı iki kelimelik cümleden sonra piç başka bir şey söylemedi.

Korkak.

"Dur tahmin edeyim, gelmiyorsun."

"Sadece iyi bir hafta sonu değil."

Boş plastik şişeyi odanın öbür ucuna fırlatıyorum, duvardan sekip gürültülü bir patlama ya da duvarda bir çatlak oluşturmamasından nefret ediyorum.

"Denedim, tamam mı? Sen bana kızmadan önce, denedim."

"Saçmalık," ben durduramadan ağzımdan döküldü. Hiç bu kadar kızgın olduğumu sanmıyorum. Ve incinmiş. Kesinlikle incindim. Ve Tanrım, o kadar hayal kırıklığına uğradım ki. "Denemedin. Eğer deneseydin, kalkış saatinden saatler sonra beni aramak yerine o lanet olası uçakta olurdun. Bilet bile aldın mı Jameson?"

Sessiz ve bu yüzden mutfağımdaki adanın etrafında volta atıyor, elimi pürüzsüz mermerde gezdiriyor ve yumruğumu içine sokmanın nasıl bir his olacağını merak ediyorum. Bu acıdan daha fazla acıtır mıydı? Nedense bundan şüpheliyim.

"Sana ne diyeceğimi bilemiyorum Lee. İki tam zamanlı işle uğraşıyorum. Bu hafta sonu girişimimiz için çok önemli. Hamptons'a gitmem ve bizi kırmızı yerine kara geçirebilecek potansiyel bir müşteriyle buluşmam gerekiyor."

"Cane ve Travers bunu siz olmadan halledemez mi?"

"Hayır, yapamazlar," diye tersliyor ve neden sinirlendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Ya da belki sadece savunmaya geçiyordur. Her iki durumda da umurumda değil. Onun bahanelerini istemiyorum. Gerçekten istemiyorum.

"Bu ne yapar? Beş kez mi iptal ettin? Altı mı? Senin için bu kadar mı önemsizim? Önceliğin bu kadar mı düşük?" Kelimeler dudaklarımdan dökülürken, kendimi durmaksızın volta atmayı bırakmış, gözlerimi boşluğa dikmiş halde buluyorum. Bu doğru. Ben onun için öncelikli değilim. Öyle olsaydım, birazcık denerdi.

biraz. "Bunu sen bitiriyorsun," diyorum, o sarsıcı farkındalık üzerime çığ gibi düşüyor.

İç çekiyor ve bu iç çekiş beni yere düşürüyor, sırtım bir dolaba dayanıyor. "Yapmak istediğim bu değil," diyor ama bu yaptığı şeyin bu olmadığı anlamına gelmiyor. Bu işi bitiriyor ve bunu telefonda yapıyor. "Seni seviyorum. Seni çok seviyorum ama artık bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Tüm bu farklı toplanlarla nasıl hokkabazlık yapacağımı ve kazanacağımı."

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?" Soruyorum çünkü bilmek zorundayım.

"Hayır," diyor ses tonunda keskin bir öfkeyle hızla. "Kesinlikle olmaz. Uyumak için bile vaktim yok, Lee. En son ne zaman izin yaptığımı hatırlamıyorum. Bunu nasıl sorarsın?"

"Çünkü bunu anlamıyorum," diye yarı bağıriyorum.

"Sana yanımda ihtiyacım var ve sen oradasın. *Hala*. Ve bu yakın zamanda değişecek gibi görünmüyor. Öyle mi?" diye suçluyor. "Sen gittin. Kaliforniya'da bir iş seçtin ve ben de bunu destekledim. Seni ve hayallerini destekliyorum ama ya ben? Benim senden istediklerim ne olacak?"

"Sana söyledim, bir yıl."

"Doğru. Ve sonra iki olacak. Beş aydan fazla oldu ve sen bana buraya taşınmaktan bahsetmedin bile. Sen de benim kadar meşgulsün. Buraya sadece birkaç kez geldin. Neredeyse hiç aramıyorsun. Facetime yapmayı bile beceremiyoruz. Bilmiyorum, Lee. Bana ne yapacağımı söyle. Çünkü artık cidden bilmiyorum."

"Yani, bunu bitiriyor musun?" Tekrar soruyorum. "Bizden öylece vaz mı geçiyorsun?"

"Hayır," diyor, sesi giderek telaşlanıyor. "Ama seni hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum. Bu beni içten içe yiyor. Telefonlarını açmadığımda ya da sana saatlerce mesaj atmadığımda seni incittiğimi bilmekten nefret ediyorum. Seni her gün görememekten nefret ediyorum, geceleri ya da sabahları sadece birkaç dakikalığına bile olsa. Yeterli zaman olmadığı için seni tekrar tekrar iptal etmekten nefret ediyorum."

ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçup yine de işlerimi halledabiliyorum. Gerçek bir ilişkiyle uzaktan yakından alakası olmayan bu ilişkiden nefret ediyorum."

"Ben de bundan nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum, dizlerimi göğsüme çekip bir kolumu dizlerime dolayarak kendimi olabildiğince küçük ve açıkta bırakmamaya çalışıyorum.

"Biliyorum bebeğim. Sadece bu işte benden daha iyisin. Stresle daha iyi savaşıyorsun. Sen saf ışıksın, parlaksın, güzelsin ve birliktesin. Ben bunun tam tersiyim. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Sanki yüzmeyi unutmuşum ve okyanusun ortasında sıkışıp kalmışım gibi."

"Yani, iki iş yapmak yerine bir iş seçin."

"Yapamam," diye sertçe ısıyor, temposu bir anda değişiyor. Bu konuşmayı daha önce de yapmıştık. "Babamı ya da şirketini terk edemem. Ondan çok şey alıyorum. Çok şey öğreniyorum. Bana ihtiyacı var ve bu hoşuma gidiyor. Onun ve kurduğu şirket için önemli olmak hoşuma gidiyor. Ama Cane ve Trav'i de bırakamam. Bana ihtiyaçları var ve büyüttüğümüz şeyi seviyorum. Bunu izlemek ve bir parçası olmak inanılmaz."

"Bu kadar, değil mi? Benim üzerimde çalış."

"Bunu senin söylemen hiç adil değil ama haklısın. İşimiz bizim ana odağımız ve bu yolda bir yerlerde birbirimizi gözden kaçırdık. İlişkimizi."

"Kaybetmedim," diye fısıldıyorum, sesim gözyaşları ve kalp kırıklığıyla ağırlaşıyor. "Seni gözden kaybetmedim. Elbette çok çalışıyorum ama seni her gün aramaya çalışıyorum. Boş bir dakikam olduğunda sana mesajlar gönderiyorum. Üretim programımın aylarca gerisinde olsam bile seni ziyarete geliyorum. Görüşünü kaybeden sensin Jameson. Ama dürüst olmak gerekirse, artık çaba gösterecek kadar önemseddiğini sanmıyorum."

"Bu doğru değil. Sana çok değer veriyorum. Sen benim hayatımın aşkıydın. Evlenmek ve hayatımı birlikte geçirmek istediğim kadınsın. Ama şu anda benden istediğin şeyi sana veremem. Veremem. Denedim ve tek yaptığım seni hayal kırıklığına uğratmak."

O zaman bunu neden yapıyorsun?

Sessizliğe gömülüyorum, bir sonraki adımda ne söyleyeceğimden emin değilim. Bir sonraki soru dizisini soramıyorum. Cevaplarını dinleyemiyorum.

"Sanırım bir molaya ihtiyacım var bebeğim. Küçük bir geri adım. Kaliforniya'ya gitmeye çalışmanın ek baskısı olmadan her şeyimi çözmek için biraz zamana." *Benimle birlikte olmanın ek baskısı olmadan, gerçekten söylediğin şey bu.* "Yine de konuşacağız. Birbirimizin hayatının bir parçası olmaya devam edeceğiz. Sadece şu an olduğumuz gibi değil. Sonsuza kadar değil. Birkaç ay içinde, sen buraya taşındığında ya da benim için işler yavaşladığında, tekrar deneyeceğiz. Bu iş bitmedi. Ya da belki birlikte kalırsak ve işler yavaşlarsa. Bilemiyorum."

Bunun asla gerçekleşmeyeceğini bilerek başımı sallıyorum. Bunun bir duraklama değil, bir son olduğunu bilerek. Eğer gerçekten farklı bir şey düşünüyorsa kendini kandırdığını bilerek. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Hep korktuğum şey buydu. İş binasının dışındaki bankta oturup dehşet içinde gözyaşı dökmeme neden olan şey buydu. Bana sonsuza kadar söz verdi. Ona lanet bir yalancı olduğunu söylemek istiyorum ama kelimeler kifayetsiz kalıyor.

"Seni tamamen kaybedemem," dedi ve ben öldüm. Sözleri beni öldürdü. Ya da belki de o tek kelimeydi. Tamamen. Yani benim çoğumu kaybetmeyi *kaldırabilir*. Ya da neredeyse iki yıldır birlikte olduğu kızla telefonda ilişkisini bitiren bir pislik olmak istemiyor. Jameson sürekli iyi adamdır. Güvenilir, güvenilir olan. Herkes için her şey olmaya çalışan kişi. Ve ben onun için tüm bunları parçalayan kadını.

"Seni kısmen tutamam," diyorum ona, beni tamamen terk etmeden önce son gücümü toplayarak. "Seni sevdiğim, hayatında olmaya çalıştığım ve seninle birlikte olmadığım bir oyunu oynayamam. O yüzden kararı senin vermen gerek Jameson. O kişi sen olmalısın çünkü ben olamam."

"Keşke bunun benim için nasıl bir şey olduğunu anlayabilseydin."

"Biliyorum. Sorun da bu zaten. Hayatında neler olup bittiğini anlıyorum. İşini de. Senin için çok fazla ve buraya gelmek ya da

benimle konuşmak için zaman bulmak sadece günlük baskını artırıyor. Sadece bir erkek ol ve bana gerçeği söyle. Bana ne istediğini söyle."

İşler zorlaştığında pes etmem, düşünürüm ama söylemem. İstemediği halde benimle birlikte olması için ona yalvaracak değilim. O bu kadar açık bir şekilde bitirmek isterken.

"Bu sadece bir ara, Lee. Sonsuza kadar değil."

Aramayı sonlandırıyorum. Artık duyamıyorum. Başka bir şey söylediğini duyamıyorum. Elveda gibi. Bunu duyarsam kesin ölürüm. Geri aramıyor bile. Ne beş dakika ne de on dakika sonra. Hareket etmedim. Mutfağımın zemininde oturmuş, telefonuma bakıyor, isminin yanması için yalvarıyordum. Telefonumun kilidini açıyorum, numarayı bulana kadar ilerliyorum ve sonra tuşluyorum. O açmadan önce toplam iki kez çalıyor. "Buraya gelmeni istiyorum. Cass'i de getir."

Ethan boğazını temizler ve sonra "Yoldayız" der. Ethan güvenilir biri. Cass de öyle. İhtiyacım olduğunda yanımdalar. Jameson'ın tek yapması gereken gelmekti. Yirmi dört saatliğine bile olsa. Anlıyorum, ideal değil ve bu muhtemelen kaçınılmazdı, ama yine de. Bunu kaldıramam.

"Teşekkür ederim."

Aramayı kesiyorum, telefonumu yere bırakıyorum ve tamamen dağılıyorum. Siktir git, hayat. Siktir git, mesafe ve zaman. Siktir git aşk. Senden nefret ediyorum. Her bir parçandan nefret ediyorum. Sana üzerimde güç verdiğim için pişmanım.

Bunun üzerine başımı salladım. Böyle acı verdiğinde harika bir şeyden pişmanlık duymak kolaydır. Acı ve özlem sizi ikiye bölüyormuş gibi hissettirdiğinde. Kalbinizi bir yıkım topuyla parçalara ayırmadan önce vücudunuzun geri kalanından ayırmak. Geriye bakıp sahip olduğunuz mükemmellikten nefret etmek kolaydır. Eski varlığından nefret etmek çünkü şu an hissettiğiniz en kötü şey olabilir. Yürütmeye çalıştığım bu son beş ay için pişman mıyım? Hayır. Çünkü umut beni ayakta tutuyordu ama artık umut yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

JAMESON

BAŞIM DAIREMIN AÇIK TUĞLA DUVARINA ÇARPIYOR.

İçime işleyen aşındırıcı, amansız, sivri uçlar acı dolu düşüncelerimi yatıştırmak için hiçbir şey yapmıyor. Her şeyden nefret ediyorum. Cidden nefret ediyorum. Bu abartı bile değil.

"Sözleşmeyi bitirdim," diyor Travers mutfak masamda oturduğu yerden, bilgisayarında bir şeyler yazarken. "Gözden geçirmesi için avukatımıza gönderdim, ama bence iyi."

"Harika," diye kestirip atıyorum.

"Neden bu konuda daha heyecanlı olmadığını anlamıyorum," diyor Cane, bir raket topunu duvarımdan fırlatıp yakaladıktan sonra hareketi tekrarlıyor. Thwap. Yakala. Thwap. Yakala. "İşte o an geldi dostum. Peşinde olduğumuz an. Resmen kış tekmelediğimizi kabul ettiğimiz an."

Cevap vermiyorum. Mutlu olmalıyım. Lanet olası ayın üzerinde olmalıydım. Babam bugün beni şirketinin kıdemli ortağı yaptı. Ayrıca altı ay içinde emekli olmayı planladığını ve geçiş sürecinin bir parçası olarak şirketini benimkiyle birleştirmek istediğini söyledi. Emekli olduğunda, beni halefi olarak atayacak. Tercümesi? Babamın tüm müşterileri

zaten sahip olduklarımıza ek olarak bizim olacak. Yani, net değeri milyarları bulan halka açık bir şirket olacağız.

Şirketin adını her ikisini de yansıtacak şekilde değiştirmeye bile açıktı. Ama kazandığımı hissetmek yerine tek düşünebildiğim nasıl kaybettiğim.

Biraz bunaldığım için kızı nasıl fırlatıp attığımı. Bana kızdığı için ona nasıl kızdığımı. Beni daha iyi anlamadığı ve sadece küçük bir geri adım atmayı kabul ettiği için. Bitirmiyordum. Gerçekten bitirmiyordum. Bu istediğim son şeydi. Ama o tam olarak böyle anladı.

Ve gerçekten, onu suçlayamam. Kulağa öyle geldiğini biliyorum. Ama ben sadece... kahretsin, yapacak başka bir şey düşünemiyordum. Tek yaptığım onu incitmekti ve bu da sürekli içime saplanan bir bıçak gibiydi. Daha önce olduğu gibi beklentilerimizin ve zaman taleplerimizin olmadığı bir yere geri dönersem, belki o zaman üstesinden gelebileceğimizi düşündüm. Belki bu kadar zor olmazdı.

Gün be gün. Tek istediğim buydu. Ona söylediğim bu değil miydi? Gerçekten telefonu ne zaman kapattığını hatırlayamadım. Çok kızgındım. İnatçı bir şekilde gururluydum. Çok aptaldım.

"Hemen Kaliforniya'ya uç," diyor Cane, sesi kayıtsız ve umursamaz, sanki söylediği sözlerin bildiğinden daha derinlere ulaşan sonuçları yokmuş gibi. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök ve sürünerek ona geri dön. Ondan ayrıldığın için aptal olduğunu söyle, ondan af dile ve lanet hayatına devam et. Ciddiyim. Son altı aydır suratı asık, enkaz gibi bir adamsın. Bunu izlemek zorlaşıyor."

Trav gözlerini ekrandan ayırmadan, "Geri çekil," diyor.

"Hayır," diyor Cane, topu yakalıyor ve Travers'a bu konuşmayı daha önce bir iki kez yaptıklarını düşündüren bir şekilde hançer gibi bakarken topu tutuyor. "Birinin sonunda bunu söylemesi gerekiyor."

"Evet, ama bunu yaparken clamgina olmana gerek yok."

"Clamgina mı?"

"Evet," diyor Trav, sandalyesinde dönüp kocaman bir sırıtışla Cane'e bakarak. Beni gülümsetmeye çalışıyor. Beni neşelendirmeye çalışıyor. Çok az şey biliyor

karanlık tünelimde hiç ışık yok. Eğer bu depresyon ya da kendinden nefret etmekse

-ya da her ikisinin bir kombinasyonu gibi hissediyorlarsa, o zaman gidip kendilerini de becerebilirler.

Cane topu tekrar duvarıma fırlatmadan önce, "Bu çok fena, kardeşim," diyor. Thwap. Yakala. Thwap. Yakala.

Travers omuzlarını silkiyor. "Tam olarak böyle davranıyorsan elimden bir şey gelmez." Sonra bana döndü. "Ama adamın haklı olduğu bir nokta var. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar uzun süre dayanmış olmana şaşırdım."

"Artık beni istemiyor."

Bana gözlerini deviriyor. "Doğru ya. Çünkü birdenbire sana olan aşkını kaybetti."

"Numarasını değiştirmiş." Ellerime bakıyorum, birbirlerine bakışlarını izleyemiyorum. Lyric numarasını değiştirdi. Birkaç ay sonra ona mesaj attım ama cevap vermedi ve aradığımda, benim gibi sık kafalılara takıntılı oldukları kızın numarasını değiştirdiğini bildiren o otomatik kayıt şeyini aldım. Ulaşmaya çalıştığınız kişi artık sizinle bir şey yapmak istemiyor.

"Yani korkak gibi davranıp onu yiyecek misin? Sana kızgındı. Haklı olarak, ekleyebilirim."

Ters ters bakmaya bile zahmet etmedim. O haklı.

"Kaliforniya'ya git. Bugün Cuma ve yarın çalışmak zorunda değilsin. Bir kez olsun. Sadece git."

Bu düşünce son altı aydır her gün beynimde yaşamıyor değil. Ve gerçekten, bu noktada, kaybedecek neyim var ki? "Pekâlâ. Siktir et. Ben gidiyorum. Ben çantamı hazırlarken sen de bana bir uçak bileti ayarla," diyorum hâlâ bilgisayar başında olan Travers'a.

"Tamamdır patron. Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bize borçlusun."

Onları kapatıyorum ve çantamı hazırlamak için yatak odama koşuyorum. Saat henüz geç değil, akşam 10 uçağına yetişebilirim. On dakika bile geçmeden kapıdan uçuyorum. Havaalanına giderken sabırsız ve huzursuzdum.

Havaalanına gittiğimde ve özellikle de uçuş saatim yakın olduğu için güvende beklemek zorunda kaldığımda bu durum daha da artıyor.

Ama tam da son biniş çağrısı yapılırken yetiştim. Orta koltuk olmadığı için rahatlamış bir şekilde koridor koltuğuma oturuyorum ve uzun uçuş için yerleşiyorum. Lyric'i tekrar denedim. Bu numaranın önceki sahibinin numarayı değiştirdiğini bildiren aynı kaydı alıyorum. İç çekiyorum, küçük ve rahatsız koltuğuma yaslanıyorum.

Lanet olsun, Lee. En azından nerede yaşadığını biliyorum.

Değişmediğini biliyorum. Babasının Malibu'daki evini asla terk etmez. Orayı çok seviyor. Ve ben onu hiç görmedim. Bir kere bile. Ne zaman onu görmek için uçmam gerekse, iptal ettim. İşimi, her şeyimi onun önüne koydum. O bana destek oldu. Beni sevmeye ve desteklemeye devam etti. Peki ben ona bu koşulsuz sevginin karşılığını ödemek için ne yaptım? Ona bir molaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Midemde iğrenç bir pişmanlık düğümü oluşuyor. Ne piçmişim. Ona attığım bokları yutmaya devam edeceğini düşünmek ne kadar küstahçaydı. Ben onun yanında değilken o hep benim yanımda olacaktı. Numarasını değiştirdiği için onu suçlamıyorum. Beni hayatından çıkardığı için onu suçlamıyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, bunca zaman sonra, altı lanet ay sonra beni görmek istemiyorsa, bunun için de onu suçlamayacağım.

Bu kadar değerli birine karşı nasıl bu kadar duygusuz olabildim?

O anda anladım ki gerçekten de çuvallamış olabilirim. Bu daha önce düşünmeme izin verdiğim bir şey değildi. Birbirimize geri dönmenin yolunu bulacağımıza hep inandım ama şimdi bu uçakta kalbim ellerimde otururken, acaba çok mu geç kaldım diye düşünüyorum.

Kulaklıklarımı takıp yapımcılığını üstlendiği yeni Cyber's Law albümünü dinledikten sonra bir şekilde uçakta uyuyakalmayı başardım. Altı hafta boyunca bir numarada kaldı ve on iki haftadır da ilk onda yer alıyor. Albüm bir numaraya çıktığında inanılmaz gururlanmıştım. Ve **onu** tebrik etmek için aradığımda, **onun dünyanın** en iyi şarkıcısı olduğunu düşündüğümü söyledim.

inanılmaz bir kadındı, işte o zaman numarasını değiştirdiğini öğrendim.

Kaliforniya saatiyle sabah bir civarında iniyorum, bu da benim için saatin dört olduğu anlamına geliyor. Bir araba kiralayıp onun evine gidiyorum ve bu neredeyse bir saatimi alıyor. Ve hiç işim olmayan özel bir mahalledeki modern tarzdaki evini bulup arabamı sokağa park ettiğimde saat geç olmuştu. Ve ev tamamen karanlık.

Dikkat çekmemek için motoru kapatıyorum, camları açıyorum ve evinin diğer tarafındaki okyanusun sesini dinliyorum. Böyle bir mahallede evlerin kaçta satıldığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama mega milyonlar olduğunu biliyorum. Tam inip polis çağırmadan sahile inmenin bir yolunu bulabilir miyim diye bakacaktım ki, şık siyah bir araba küçük araba yoluna girip çift garajın hemen önüne park etti.

Karanlıkta yüz hatlarını seçemediğim uzun boylu, yapılı bir adam önce arabadan iniyor, sonra koşarak yolcu tarafına geçiyor. Kapıyı açıyor ve sonra eğilip Lyric'in arabadan inmesine yardım edişini dikkatle izliyorum. Bir süre öylece durup konuşuyorlar, sonra Lyric başını göğsüne yaslariken adam kollarını ona doluyor.

Hareket edemiyorum. Konuşamıyorum. Sadece bu adamın Lyric'i tutuşunu izleyebiliyorum. *Benim* Lyric'imi. Birbirlerinden ayrılıyorlar ve adam bir kolunu Lyric'e dolayarak onu kendi tarafına çekiyor ve kapının önüne kadar yürüyorlar. Birlikte. Lyric kapıyı açarken bile onu bırakmıyor. Bazı ışıkları yakıyor, ikisini de görmek için bana mükemmel bir açı sağlayan sıcak bir parıltıyla yıkıyor. Saçları açık kahverengi ve kısa. Kıyafetleri - lacivert düğmeli bluz ve koyu renk pantolon - pahalı görünüyor.

Lyric ona gülümsüyor. Ama bu bir gülümsemeden daha fazlası. Önemsediği insanlara verdiği bir gülümseme. Onun için bir anlamı olan insanlara. Duyamadığım daha fazla kelime konuşuyorlar ve sonra onun gülüşünü izliyorum.

Bir şey söylüyor. Eğiliyor ve onu öpüyor, yanağından mı yoksa dudaklarından mı, buradan anlayamıyorum. Kadın başını sallıyor ve sonra kapı kapanıyor.

İki dakika sonra üst kattaki yatak odalarından birinin ışığı yandı ve artık bakamıyorum. Işık kapandığında ve adam karanlıkta onunla yalnız kaldığında izleyemiyorum. Onunla birlikte olduğunu ve benim olmadığımı bilerek izleyemem. Benim kızımı becerdiğini. İçeride benim yerime o var. Kıskançlık içimde kükrüyor, korkunç derecede çirkin ve tehlikeli derecede şiddetli. Yumruklarım sıkılıyor, gözlerim sulanıyor ve hasta olacağım.

Bunu nasıl yapabildi? Nasıl bu kadar hızlı ilerleyebildi? O hayatıma girdiğinden beri başka bir kadına bakmadım bile ve henüz aradan yarım yıl bile geçmeden o çoktan başka biriyle birlikte oldu. Çünkü o an öyle görünüyordu. Barda tanıştığı yeni bir adam değildi. Ona şefkatle sarıldı. Ona tatlı tatlı dokundu. Onu güldürdü ve kız sanki her şeyiymiş gibi ona baktı.

Yumruklarım direksiyona tekrar tekrar vuruyor.

Buraya ona gelmeyi, onu aramayı ve onu bir kez daha benim yapmayı hayal ettiğim tüm yollarda, onu bir kez bile başka bir erkekle hayal etmedim. Asla. Sanki ödüllü bir boksörle elli raunt yapmışım gibi hissediyorum. Bir daha hiçbir şey doğru olmayacakmış gibi hissediyorum. O benimle değilken nasıl olabilir ki? Bunu ben yaptım. Hepsi benim suçum.

Parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermedim, onu ittim.

Arabadan iniyorum, kapıyı arkamdan çarpıyorum ve polisin gelip gelmeyeceğini umursamıyorum bile. Arabasına doğru yürüyorum ve karanlık eve bakıyorum. Tamamen cam balkonlar ve keskin hatlar. Yarı yarıya balkonlardan birine tırmanmak istiyorum. Evden gelen herhangi bir ses duymuyorum. Çok sessiz ama bu gece burada rahat edemiyorum.

"Lee," diye fısıldıyorum, ses dudaklarımdan kayıp giderken kendimi aptal gibi hissediyorum. O arabaya geri dönüp gitmeliyim. Evinin etrafında ürkütücü bir sapık gibi dolanmamdan hiçbir şey çıkmaz. Sahile vuran dalgaların sesi

Kıyı beni evinin dar kenarına doğru çekiyor. Komşunun evi sadece birkaç metre ötede ve spor ayakkabılarım yumuşak, pürüzsüz kumda çtırdarken Lyric'inkine yakın durmak için elimden geleni yapıyorum.

Burası cehennem gibi karanlık. Diğer evlerden gelen çok az ışık var ve sahil ile okyanus simsiyah. Evinin arkasını kumun üzerinde tutan yükseltilmiş sütundan daha ileri gitmeye cesaret edemiyorum. Şubat rüzgârı serin ama rahatsız edici değil. Kaliforniya New York'tan çok farklı.

Sonra bana çarptı. Bir yarış arabasının pistin duvarına çarpması gibi sert ve hızlı. Hiçbir şey değişmemişti. Ben hâlâ New York'ta yaşıyorum ve Lyric hâlâ Kaliforniya'da. Yukarıda o pislikle birlikte olmasaydı bile ona ne söyleyecektim? Hey, ilk ya da ikinci seferde pek iyi gitmediğine göre şu uzun mesafe saçmalığına bir şans daha verelim mi? Tabii, artık biraz daha zamanım var. Artık iki tam zamanlı işte çalışmayacağım, çünkü bu işler tek bir işe dönüşüyor, ama yine de düzenli olarak ülkeler arası yolculuklar yapmam gerekecek. Yine de cevapsız telefon aramaları ve unutulmuş mesajlar demek.

Yine de Lyric ve benim birlikte olmadığımız anlamına gelir.

Bunu onun için istiyor muyum? Daha önce bu konuda çok kötüyken böyle bir şey isteyebilir miyim? Başka biriyle olmasından nefret ediyorum. Ruhumun derinliklerine kadar nefret ediyorum ama yalnız kalmasını istemiyorum. Mutsuz olmasını istemiyorum. Ve şu anda ona sunacak yeni ya da özel bir şeyim yok. İşimi bırakabilirim. Burada bir şeyler bulmaya çalışabilirim. Bunu yapabilirim. Birkaç kez baktım bile. Ama New York'ta yaptıklarımın yanına bile yaklaşamaz.

Bu umurumda mı? Hem evet hem hayır.

Yeni birini buldu, kendime hatırlatıyorum.

Derin, uzun ve yüksek sesle iç çekiyorum, ruhum kadar siyah ve kasvetli olan uçuruma bakıyorum. Gitmesine izin vereceğim. Mutlu olmasına ve her şeye sahip olmasına izin vereceğim ve New York'a eve dönüp kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalışacağım. Bu acı ve pişmanlık beni içten dışa doğru canlı canlı yemeyecek.

Ŗu anda boş ve anlamsız bir varoluŖ gibi hissettiren bu durumun kalıcı bir demirbaŖ haline gelmeyeceğini. Eninde sonunda başka biriyle tanışıp hayatıma devam edeceğimi de.

Ŗafak gökyüzünde yavaşça süzölüp koyu mavi suyu aydınlatırken kendime bunu tekrar tekrar söylüyorum. Lyric ve onun... adamının uyanıp beni burada yakalama Ŗansı olmadan önce kendimi gitmeye zorluyorum. Sevmeyi hayal edebildiğim tek kadından uzaklaşmak için.

Otomatik pilotta havaalanına gidiyorum, zihnim kayıp ve göğsüm boş.

Uçakta otururken, motor uğuldamaya başladığında ve kapılar kapanıp beni içeriye hapsettiğinde, kendime bunun Lyric Rose'u son görüşüm olmadığını söylüyorum. Sonumuz böyle olmayacak. Bir noktada, onunla bir şansım daha olacak. Bir şans daha. İhtiyacım olan tek Ŗey bu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 19

LIRIK

GÜNÜMÜZ

"KAYITLARA GEÇSİN DIYE SÖYLÜYORUM, BENCE BU BİR HATA," DIYOR CASS BEN YÜRÜRKEN.

JFK'deki bagaj alanından geçerken.

"Sen bir avukatsın Cass. Her şeyin bir hata olduğunu düşünüyorsun." "Bu doğru değil. Robert öldükten sonra görevi devralmanı tamamen destekledim."

Gözlerim refleks olarak babamın şoförü John'u bulmak için kalabalığın arasında geziniyor. "Bunu yapmam gerek."

"Katılıyorum, ama bu onun şartlarıyla mı olmak zorundaydı? Neden sana gelemedi?"

İçimden başımı sallayarak iç geçirdim. "Çünkü babası felç geçirdi. Ben de zaten buraya geliyordum. Sadece uçuşumu iki gün erkene aldım. Hepsi bu."

"Yatağının yanına koşmak ya da oğlunu teselli etmek sana düşmez."

Gözlerimi deviriyorum, kendi kafamın içinde bile alaycılığı ve kızgınlığı bir oyalama taktiği olarak kullandığımı biliyorum. "Sağ ol, sürtük. Nasıl emin değilim

bunu kaçırdım. Tanrıya şükür beni kontrol altında tutacak bir sen varsın."

Telefona yüksek sesle bir hava üflenir. "Sana bir delik daha açmasını istemiyorum. Başka bir erkekle konuşmayı düşünmen bile bir yıldan fazla sürdü. Biriyle yatmadan önce neredeyse iki yıl. Hiçbiri bir aydan fazla sürmedi. En fazla iki. Jameson senin karanlık noktan. Herkesi onunla kıyaslıyorsun ve o piçle ilgili anılarını otomatik olarak yaşayamadıklarında pes ediyorsun."

Yürümeyi bıraktığımı fark ettim. John'u aramayı bıraktım. Burada öylece duruyor, zaman ve mekânda donup kalıyorum. "Bunu yapana kadar hayatıma devam edemem Cass," diye fısıldıyorum sessiz bir anın ardından. "Denedim. Gerçekten denedim ama hiçbir zaman bir sonuca varamadım. Her zaman yarım kalmış gibi hissettiğim şeyi bitirmem gerekiyor."

"Biliyorum," diyor yavaşça, yumuşak bir sesle. "Sadece... bunu çabucak yap ve sonra git. Kaliforniya'ya geri dön. Seni özlüyorum. Ben ve Josh da seni özliyor. Ben ne zaman gelip onunla oynayacağını sorup duruyor. Son zamanlarda buradan çok hızlı geçiyorsun."

Kaliforniya'yı seviyorum. Oradaki hayatımı ve Malibu'daki evimi seviyorum. Cass'in kocası Josh'u ve oğulları Ben'i seviyorum. Evet, Cass penis takımını vajina takımından daha çok sevdiğine karar verdi. Ethan'ı seviyorum, benim kayam, her şeyde yanımda olan adam ve daha fazlası. Ve Robert dört ay önce kanserden öldüğünde bana miras kalan plak şirketini seviyorum.

Son birkaç yıldır inşa ettiğimiz şeyi devam ettirmeyi ona borçluyum.

"Döneceğim," diye söz veriyorum ona. "Yakında döneceğim ve bu sefer ne aklımı ne de kalbimi kaybedeceğim. Gözlerim açık gideceğim."

"Ve bacakların kapalı," diyor ve ben gülüyorum.

"Ve bacaklarım kapandı. En azından Üçüncü Jameson Woods söz konusu olduğunda. Gitmeliyim Cass. Sanırım John'un dönen çuvalların yanında gizlendiğini görüyorum."

"Tamam. O pisliği gördükten sonra beni arasan iyi olur. Ethan'ı ikna edeceğim. Sanırım Jameson'la grşmen fikri ona benden daha ağır geliyor."

Eğer bu kadar üzücü olmasaydı buna gülerdim. "Teşekkürler bebeğim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonumu büyük boy çantama geri sokuyorum ve endişeyle bekleyen insanların arasından geçerek çok sevdiğim uzun ayının yanına gidiyorum. "Ah," diyor John geniş bir gülümsemeye. "Ben de tam fikrini değiştirdin mi diye merak etmeye başlamıştım."

Sayamayacağım kadar çok kez. "Hayır." Ona sıkıca sarılıyorum, ürkütücü olmadan yapabildiğim her son rahatlık zerresini dışarı atıyorum. "Beni almaya geldiğin için teşekkürler. Beni Blue Elephant'a bırakma şansın var mı? Akşam yemeği için Melody ile orada buluşmam gerekiyor."

"Elbette. Eminim bebek olmadan evden çıkacağı için mutludur. Eşyalarınızı ailenizin evine getireyim mi yoksa başka bir yerde mi kalıyorsunuz?"

"Onlarla kalıyorum," diyorum hissetmediğim bir gülümsemeye. Aileme neden burada olduğumu söylemedim. Açıkçası, Jameson'ın şehirde olduğunu öğrenirse babamın cinayetle suçlanabileceği endişesi dışında, onlara söyleyecek bir şeyim yok. Bu hızlı bir yolculuk olacak. Gecelik bir iş. Jameson'ın babasını göreceğim, çünkü onu bir süredir görmemiş olsam da ona değer veriyorum ve bir noktada Jameson'la çok güvenli, tarafsız bir yerde buluşacağım ve ona benimle bir daha asla iletişime geçemeyeceğini söyleyeceğim. Yıllar önce yaşadığımız şey sona erdi.

Ve gözlerinin içine bakıp bunu ona söylediğimde, hayatıma devam edebileceğim. Onun benim geleceğim değil, geçmişim olduğunu kesin olarak bileceğim. Dört yıl, yüzüne kapattığın adama takılıp kalmak için çok uzun bir süre. Seni hiç aramayan adama. Seni bir anda fırlatıp atan adama.

Senin için bir anlam ifade eden her parçanı verdikten sonra onun için bir hiçtin.

Arabada sessizim. Düşünceli. Gergin. Şehrin dışına çıktığımızda çantamdaki telefonum çalıyor ve arayanın Melody olduğunu görünce hoşgörülle gülümsüyorum. "Bu akşam yemeği yalnız mı yiyeceğim?"

Gülüyor. "Hayır. Ben sadece, bilmiyorum, on beş dakika gerideyim. Max göğüslerimi bırakmadı ve şimdi anne sütü gibi kokuyorum ve sanırım pantolonuma bile bulaşmış olabilir. Hızlı bir duş almam lazım, sonra giderim."

"Tamam. Restorana yaklaşık on dakika uzaklıktayım. Sana bir şey sipariş etmemi ya da beklememi ister misin?"

"Oh Tanrım," diye inliyor. "Alkollü bir şey lütfen. Pompalayıp boşaltacağım. Sıvı altını dışarı atmak gibi olsa bile umurumda değil. Neredeyse bir yıldır hiç alkol almadım."

"Ve benim güzel yeğenim bunun için sana teşekkür ediyor. Ama bir yerde alkolün etkilerini hissetmezseniz bebeğin de hissetmeyeceğini duyduğuma inanıyorum."

Melody telefona doğru homurdanıyor. "Binlerce kişi bu bilgece, bilimsel temeli olmayan tavsiyenin Cass'ten geldiğini söylüyor."

"Evet," diye p'yi patlatıyorum. "Ve Ben'in tüm el ve ayak parmakları, bir kafası var ve şimdiden üç kelimelik cümlelerle konuşuyor."

"Yine de atacağım. Kimse asla çok dikkatli olamaz. Birazdan görüşürüz."

John şık Tayland restoranının önünde durdu. Benim için kapıyı açmak üzere inmeye çalıştığında onu el sallayarak uğurluyorum. "Seni sonra almamı istersen beni ara."

Başımı salladım. "Ya Uber'e gideceğim ya da Mel beni bırakacak. Bu gece benim için yeterince şey yaptın zaten." Ona bir öpücük gönderiyorum ve şımarık, aşırı korumacı adam benimle tartışmadan arabadan dışarı fırlıyorum.

Restoranın içine adım attığımda, sarımsak ve fıstığın baştan çıkarıcı baharatlı kokusunu içime çekiyorum. Mum ışığının yumuşak titreşimi ve kristal apliklerle vurgulanan loş aydınlatma, samimi ve hafif romantik bir ton oluşturuyor. Arka planda yumuşak, hipnotik bir ritim var ve sağ tarafımdaki bar iş çıkışı içenlerle dolup taşıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor hostes hoş bir gülümsemeyle.

"Evet." Öne çıkıp menüyü inceleyen bir çiftin yanından geçiyorum. "Sanırım kız kardeşim rezervasyon yaptırmış. Melody Diaz."

Tabletini kaldırıyor, sayfayı aşağı kaydırıyor ve sonra başını sallıyor. "Oturmak isterseniz masanız hazır, ya da grubunuzun geri kalanının gelmesini barda bekleyebilirsiniz."

Seçimimi düşünerek tekrar bara bakıyorum. Orada ayakta durmak için neredeyse hiç yer yok, bu yüzden "Sanırım oturacağım, lütfen" diyorum.

"Elbette. Bu taraftan."

Masalardan oluşan labirentin içinden arkaya doğru onu takip ediyorum ve iki kişilik küçük bir masada duruyor. Ondan menümü alarak oturuyorum ve Melody'yi bekliyorum, acele etse iyi olur çünkü midem guruldamaya başlıyor. Biri gelip bardağıma su dolduruyor ve teşekkür ettikten hemen sonra gözlerim menüye dönüyor. Hissettiğimde çeşitli mezeleri okuyordum. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Midem o tanıdık ve unutulmuş şekilde sallanıyor. Kanımda elektrik uğulduyor.

Menüyü gereksiz yerime bırakıp gözlerimi yavaşça, isteksizce kaldırıyorum. Siyah ayakkabılar. Siyah pantolon. Altındaki kasları zar zor gizleyebilen beyaz düğmeli bluz. Açık yaka. Pürüzsüz yontulmuş çene. Bir gamzenin ipucu. Ukala bir gülümseme. Kurt gibi soluk mavi gözler. Mürekkep siyahı saçlar.

Göz kırpıyorum. Ve bir kez daha göz kırpıyorum, ama bu onu görüş alanımdan çıkarmak için hiçbir şey yapmıyor. Henüz görmeye hazır olmadığım, kararlı ve kendinden emin bir şekilde bana doğru yürüyen adamı silmek için. Dört yıl ve pek bir şey değişmedi.

daha kısa ve daha şekilli olan saçlarının uzunluğu. Hâlâ hayatımda gördüğüm en muhteşem adam olduğu kesin. Kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor. Ellerim kucağımda titriyor. Midem mide bulandırıcı bir derecede çırpınıyor.

Farkına bile varmadığım ev sahibesi, oturması için abartılı bir şekilde elini sallıyor ve tam karşımdaki koltuğa yumuşak bir şekilde kaydığında, ona menüsünü güzel bir şekilde uzatıyor ve bir şeye ihtiyacı olursa ona sormaktan çekinmemesini söylüyor. Gözlerimi onunkilerden ayırıp, kız kardeşim diye hitap ettiğim haini bulmak için restoranı tararken, buradaki her yumurtalık taşıyan kadının onu ilgiyle izlediğini fark ediyorum. Yumurtalıkları onlarca yıldır kapalı olan kadınlar bile.

Melody burada değil. Çünkü Melody gelmiyor. "Numaramı nasıl bulduğunu merak ettim," diye yüksek sesle düşünüyorum, tam tersi olduğum düşünüldüğünde ne kadar sakın ve soğukkanlı olduğumdan etkileniyorum. "İyi ki iki kişilik akrep kâsesi almamışım."

Jameson sırtıyor, parmağı alt dudağında geziniyor ve ben bu yemi yutup bakmış olmama dayanamıyorum. *Bir dakikanı bile almadı Lyric.* "Onu affetmeyeceğinden endişeliydim ama bana senin onun küçük kız kardeşi ve oğlunun vaftiz annesi olduğunu ve affetmenin senin kanında olduğunu hatırlattı." Öne doğru eğildi ve o manyetik bebek mavileriyle beni sabitledi. "Ben de buna güveniyorum aslında."

Başımı salladım ve koltuğumda geriye yaslandım. Hayır. Sadece hayır. Hem de hiçbir şekilde, hayır. Bize yaklaşmak için ya en iyi zamanı ya da en kötü zamanı seçen garson, "Size içecek bir şey getireyim mi?" diye soruyor.

"Hanımefendi iki kişilik akrep kasesi alacak, ben de votka gimlet alacağım."

Garson irkilmedi bile. Başını salladı ve bize içkilerimizle birlikte hemen döneceğini ve spesiyaillerin üzerinden geçeceğini söyledi.

"Ne halt ediyorsun sen?" Soruyorum, çünkü sormak zorundayım. Pusuya düşürüldüm ve bunun getirdiği duyguyu sevmiyorum.

"Seninle akşam yemeği yiyeceğim, Lee-"

"Yapma," diye öyle hızlı çıkışıyorum ki kendimi bile şaşırtıyorum. Belli ki bu gece sakın davranmayacağım. "Bana Lee deme."

Hiç etkilenmemiş ve yılmamış. "Seninle akşam yemeği yiyeceğim, *Lyric*. Telefonda seninle konuşmak istediğimi söylemiştim ve burası bunu yapmak için mükemmel bir yer."

Ağlamak istiyorum. Bu dürtü üzerime geliyor, gözlerimi asit gibi yakıyor ve bundan nefret ediyorum. Çok daha güçlü olduğumu sanırdım. Yutkunuyorum. Sertçe. Ben yutkunurken boğazımın nasıl hareket ettiğini izlemesine aldırmadan, "Söylemek istediğin her neyse söyle ve sonra git." diyorum.

Lanet olası müdahaleci garsonumuz içkilerimizle geri dönüyor - benimkinde iki pipet, garnitür için sosyal olarak uygun olandan daha fazla dilimlenmiş meyve var ve en saçma Moana-esque Güney Pasifik seramik kasesinde. Siz yargılamadan önce söyleyeyim, vaftiz çocuklarımdan biri olan Ben o lanet filmi çok sever.

Garson, genellikle küçük çocukların doğum günü partilerindeki palyaçolara özgü bir coşkuyla spesiyallerin üzerinden geçmeye başlıyor. Şu anda buna hiç sabrım yok. Hem de hiç.

Jameson garsonumuzun lafını kesip ikimiz için de sipariş verdi. Bunun en sinir bozucu kısmı neydi? Tam olarak benim kendim için sipariş edeceğim şeyi sipariş etti. Ve eğer kendisi için sipariş edeceği bir yemek seçmem gerekseydi, doğal olarak onu seçerdim. Bunu yapmasından nefret ediyorum. Beni hâlâ yemek tercihlerimi bilecek kadar iyi tanımasından nefret ediyorum.

"Kim bu adam?" diye soruyor garsonumuz uzaklaştığı anda.

"Pardon?" Kaşlarımı çatarak karşılık veriyorum.

"Kimseyle görüşmediğini söylerken yalan söylediğini biliyorum. Yıllardır aynı adamla görüşüyorsun."

"Ne?" İnanılmaz bir şekilde yarı gülüyorum. "Son dört yılda ot yerine kokain mi içmeye başladın?"

Jameson hafifçe kıkırdıyor. "Ne zaman Grammy'de o güzel yüzünü görsem, ödülleri kabul ederken kolunda hep aynı adam oluyor. Uzun boylu. Koyu sarı saçlı. Hollywood tarzı."

Bir kahkaha krizine girdim, başımı salladım ve dudaklarımı pipetlerden birinin etrafına kapatıp aşırı alkollü içeceğimin üçte birini emdim. Alkollü olduğunu biliyorum çünkü bu şeylerin ölümcül olduğu söyleniyor. Ama yine de tadının çok lezzetli olduğu kesin. "Ethan'ı mı kastediyorsun?" Birkaç yudumu yuttuktan sonra soruyorum, eğlence hala dilimde dans ediyor.

Jameson sandalyesine geri oturur, soluk yeşil içkisini dudaklarına götürür ve bir yudum alır. "Ethan?" diye yankılanıyor, sanki zihninin en derin köşelerinde bir şey arıyormuş gibi düşünceli. "Bu ismi nereden biliyorum?"

Gözlerimi deviriyorum ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ona bakıyorum ve bana meydan okuması için yalvarıyorum. "Eşcinsel en iyi arkadaşım Ethan'dan bahsettiğimi hatırlıyorsundur. Birkaç yıl önce olduğunu biliyorum ama hafızanın bundan daha iyi olacağını düşünmüştüm." Bunu ona neden söyledim ki? Neden biraz düşünmesine izin vermedim? Tanrım, gerçekten sadede gelmeli ve buradan gitmeliyim. "Evet, son dört yıldır hayatımdaki en önemli adam o. Tanıdığım en iyi insanlardan biri."

İfadesi inanılmaz derecede kararıyor, eli bariz bir tedirginlikle saçlarını karıştırıyor. Nefesinin altından sert ve duyulmayan bir şeyler tıslıyor ama aklımdan geçenleri çözmeye çalışacak kadar umursamıyorum. Diğer yumruğu ise beyaz ve vahşi bir hal alarak havaya kalkıyor. Bu adamı tanımasaydım, pek de sakın olmayan dış görünüşünün altında kaynayan öfke miktarıyla birini öldürmek üzere olduğundan korkabilirdim. Öne doğru eğildim, karnımı masaya bastırdım ve bu pisliğe en kararlı bakışlarımı yönelttim. "Bunca yıl sonra neden benimle konuşmak istediğin hakkında hiçbir fikrim yok Jameson ve açıkçası umurumda da değil. Benden bir mola istedin ve aldın. Şimdi bana neden buraya kadar geldiğimi sor."

Gözleri benimkilere dönüyor ve bu adam restorana giren, dünyamı bir kez daha mahvetmeye kararlı, kendine güvenen o seksi adam değil. Bu adam harap olmuş görünüyor. Bu adam az önce dayak yemiş gibi görünüyor. Canım bu kadar yanmasaydı bundan bir nebze de olsa zevk alırdım. "Neden geldin?" diye soruyor sonunda, sesi yumuşak ve tonu kederli.

"Kapanış için." Nefes verirken gözleri kapanıyor. "İlk seferinde bana hiç verilmeyen bir şey bu. Ve tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyor. İşte burada. Senin için her şeyi açıklayacağım. Bana mesaj atıp babanın beni görmek isteyeceğini söyleyerek beni manipüle etmeye çalıştığın için siktir git. Beni özlediğini söyleyip eve gelmemi istediğin için siktir git. Siktir git. Seni bir daha görmek istemiyorum. Seninle bir daha konuşmak istemiyorum. Baban için üzgünüm ve onu görmeye gideceğim, çünkü kim olduğun ortaya çıkmasına rağmen onu hâlâ seviyorum." İçkimden bir yudum daha alıyorum, neredeyse yüksek sesle höpürdeterek bitiriyorum. Ayağa kalkıyorum, bacaklarım uyuşmuş ama zihnim garip bir şekilde odaklanmış. Beni buluyor, gözleri son kez gözlerime inmeden önce yüzümde, vücudumda geziniyor. "Kendine iyi bak Jameson. Sana mutluluklar dilerim."

Onu ve kırdığı kalbi arkamda bırakarak çekip gidiyorum. Yeniden inşa etme zamanı.

BÖLÜM 20

LIRIK

ÖN KAPIYA HAFIFÇE VURUYORUM, MAX'I UYANDIRACAĞIMDAN KORKUYORUM. Zili çalıyorum ya da kapıyı çok yüksek sesle çalıyorum. Kapıyı kırmak ve kız kardeşimden cevaplar istemek isteyebilirim ama kız kardeşim birinci sınıf bir hain olsa bile yeğenimi seviyorum. Kapı açılıyor ve gelen Melody yerine José oluyor. "Korkak," diye mırıldandım nefesimin altında.

Gülüyor, geri çekiliyor ve geçmem için kapıyı açık tutuyor.

Babam onlara düğün hediyesi olarak bir ev aldı. Greenwich'teki evler acayip pahalıdır. José iyi para kazanıyor ama Greenwich parası değil, bu yüzden babam onlara bir ev aldı. Malibu'daki evi bana verdiğini söyleyerek onları ikna etti, ki bu evin değerinin üç katından daha fazla eder.

"Üst katta, Max'in odasında senden saklanıyor."

"Neden hâlâ uyanık?" Ben soruyorum ve José sadece omuz silkiyor.

"O daha iki aylık Lyric. İki aylık bebekler çok fazla uyumazlar ve tam onları bir programa oturttuğunuzu düşündüğünüz anda size ne kadar yanıldığınızı gösterirler."

"Jameson'ı biliyor muydun? Mel'in ne yaptığını?"

Jose bir süre uzaklara, sonra tekrar bana bakıyor. "Yaptığı şeyi yapmak için kendine göre sebepleri vardı. Yukarı çık ve onunla konuş. Onu *dinle*."

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki yapacağım ama kızgın olmaya hakkım var."

"Sanırım bu gece iyi geçmedi?" diye soruyor, beni fuayeden geçirip merdivenlere doğru götürürken.

Başımı salladım. "Hayır. Aslında oldukça korkunçtu." "Melody bana senin numaranı almak için ona yalvardığını söyledi. Yani, aslında yalvardı."

"Onunla işim bitti. Yıllar önce bitirdik." Jose sırtıyor. "Öyle miydiniz?"

İçimi çekiyorum, elimi tırabzanın üzerine koyup pürüzsüz koyu renkli ahşapta gezdiriyorum. "Artık bir önemi yok. Buraya gelmek bir hataydı. Bunu kabul etmek bir hataydı. Daha iyisini bildiğim halde onun aptal mesajlarına cevap vermek bir hataydı. Jameson söz konusu olduğunda yaptığım tek şey bu. Hata yapmak."

"Buna gerçekten inansaydın, burada içinde tüm müziklerinizin olduğu iPod'unuzu biri ezmiş gibi durmazdınız. Yukarı çık. Seni bekliyor."

Jose'den ayrılıyor ve Melody'ye ulaşmak için sabırsızlanarak merdivenleri koşar adım çıkıyorum. Çünkü kız kardeşimi tanıyorum ve şu anda kalbimi kıran adamla bana ihanet etmiş gibi hissettirse de, bu hikayenin daha fazlası olduğunu takdir ediyorum. Koridorda yürürken elimi Max'in odasının kapalı kapısına bastırıyorum.

Kapıyı çalmam. İçeri girmiyorum. Sadece burada bekliyorum, göğsümdeki sıkışıklığı aşarak nefes alıp vermeye çalışıyorum.

Çünkü ya bana bir şey söylerse? Ve o şey her şeyi değiştirirse?

Bu gece Jameson'ı dinlemedim. Konuşmasına izin vermedim ve bunun nedeni de her ne bahanesi varsa duymak istemememdi. Bana üzgün olduğunu ya da büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söylemesini duymak istemiyorum.

Yıllarca sadece idare ettim. Bana tekrar denemek istediğini söylemesini istemiyorum.

-ve cidden bunun daha kötü olup olmadığına karar veremiyorum- onun da kapanış peşinde olduğunu söyle, çünkü bu gece onu benden duymaya zorladığım gibi bunu ondan asla duymak istemiyorum. Bunun beni ikiyüzlü yapıp yapmayacağı umurumda bile değil. Acı bir sürtüktür.

Ama uzun zaman önce, aylarca gözyaşı döktükten, *kendimi* sorguladıktan ve neyi farklı yapabileceğimi düşündükten sonra onunla işimin bittiğine karar verdim. Bu ayrılık onun suçuydu. Benim suçum değildi ve beni olduğumdan daha az hak ediyordum gibi hissettirdiği için ondan nefret ediyordum. Eğer bazı şeyleri farklı yapsaydım, ilişkimizi bitirmezdi.

Sürünerek geri gelse bile pes etmeyeceğime dair kendime söz verdim. Pes etmeyecektim. O gün telefonda bana geri adım atmak istediğini söylediğinde? İşte o gün kalbim cama dönüştü. Sert ve kımıldamaz. Soğuk ve cansız. Ama çok kolay paramparça oldu. Ve tekrar yapıştırılsa bile, her zaman bir çatlak vardır. Bir çatlak. Zayıf bir nokta.

Jameson kalbimi paramparça etti. Ve onu tekrar bir araya getirmek aylarımı, hatta yıllarımı aldı. O her zaman benim zayıf noktam oldu. Kendime kapanışın peşinde olduğumu söylemiş olabilirim. Ona da aynı şeyi söylemiş olabilirim. Ama beni asıl cezbeden o zayıf noktamdı. Onun söz konusu olduğu yerde kendine işkence etmekten zevk alan mazoşist. Sonsuza dek ona doğru çekiliyorum. Birbirine bağlı iki atom gibiyiz. Doğru şekilde bir araya geldiğimizde, kimyasal bir reaksiyon oluşturuyoruz.

Açıkçası, bunca zaman sonra hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordum.

O seni inciten ve arkasına bile bakmadan terk eden bir piç. Doğru. Bunu o yaptı.

Şans verilirse sana yine zarar verecek.

"Dışarıda pusuya yatmayı bırak ve buraya gel," diye sesleniyor Melody ve ben kendimi gülümserken buluyorum. Lanet olsun ona. Düğmeyi çevirerek kapıyı açtığımda Melody'yi odanın köşesindeki açık gri sallanan sandalyede otururken buluyorum,

Hemşire Max. "Sence beni insan emziği olarak kullanmayı ne zaman bırakacak? Onu ne zaman memelerimden çeksem ağlıyor. Babası gibi olmaya başladı."

Onlara doğru yürürken gözlerimi devirerek homurdanıyorum ve ayaklarını dayadığı sedirin üzerine çöküyorum. "Gerçek bir emzik denedin mi?"

Biraz hava üflüyor, sarı perçemleri gözlerinin içine düşmeden önce havalanıyor. Melody'nin saçını kestirmesi gerekiyor. Ve kıyafetlerini değiştirip duş alması. Melody'nin bir molaya ihtiyacı var. "Bunu yapmaktan korkuyorum. Çeneleri için iyi olmadığını ve onlara bağlandıklarını, sonra da onları bırakmalarının neredeyse imkansız olduğunu okudum."

"Evet, ama bu birkaç yıl sürmeyecek ve o zamana kadar sen de uyuyacaksın, o da uyuyacak. Ve her zaman ona diş teli alabilir ve bundan vazgeçmesi için rüşvet teklif edebilirsin."

"Muhtemelen doğru. Tamam, şu emziği uzat. Üzerinde doldurulmuş zürafa asılı olanı."

"Bu kolay oldu."

"Bıktım ve tükendim. Şu anda beni biraz ikna etmek çok işe yarıyor."

Sallanan sandalyenin yanındaki kitaplıktan alıp ona veriyorum. Bu odaya bayıldım. Burası biraz Pottery Barn Baby'den fırlamış gibi ama çok güzel. Dev bir ağaç, çiçekler ve parlak sarı bir güneşin olduğu bir tarlada oynayan bebek hayvanların duvar çıkartmaları var. Mobilyalar beyaz, gri ve mavi kumaşlar ve vurgular var. Annem ve José'nin annesi Max için bu odayı hazırlarken çok iyi vakit geçirdiler.

Melody Max'i göğsünden çeker ve küçük adam çılgına döner, anında avazı çıktığı kadar bağırır ve etkisiz yumruklarını savurur. Melody emziği ağzına sokuyor, onun için orada tutuyor ve birkaç saniye sonra emmeye başlıyor ve sakinleşiyor. "Ah," diyor memnun bir sırıtışla, "kulağıma müzik gibi geldi. Şimdi bir de kollarımda olmadan uykuya dalmasını sağlayabilsem, dünya mükemmel olacak."

"Neden onu kundaklamıyorsun?"

"Boğulmasından korkuyorum."

"Tanrım, Mel. O pahalı uyku kundağı şeylerinden almışsın. Bir tanesini dene ve video monitörünü yanında tut. Böyle devam edersen kendini yıpratacaksın."

Başını sallıyor. "José yardımcı oluyor."

"Ne dediğimi biliyorsun. Hadi gel. Onu kundaklayıp beşiğine yatıracağız ve sonra sen ve ben bir kadeh şarap içip uzun uzun konuşacağız."

"Bebegi tampon olarak kullanamaz mıyım? Onu kucağıma aldığımda çok daha az düşmanca davranıyorsun."

"Hayır," diyorum parmağımla onu işaret ederek.

"İyi. İşte. Al onu." Max'i onun kollarından kaldırıyorum, gözleri şimdiden ağırlaşmaya başlamış, emziğini öfkeyle emiyor. Onu alt değiştirme alanına götürüyorum ve yavaşça yere bırakıyorum. Tanrım, ne kadar kırılgan ve küçük.

Melody onun bezini değiştirip pijamalarını giydirdikten sonra üzerinde beyaz filler olan mavi bir deli gömleğine benzeyen kundağa sokmaya koyulur.

"Max'i kontrole götürürken Jameson'la karşılaştım," diye söze başlıyor, gözleri oğlunda. "Babası için oradaydı ve Max taşıyıcısında uyuklarken kafeteryada bir şeyler yemeye çalıştığımı gördü. Ona defolup gitmesini söylememe rağmen bana yemek ısmarladı ve yanıma oturdu." Duraklıyor, bana doğru bakıyor ve sonra tekrar Max'e dönüyor. "Ağzından çıkan ilk kelime, 'Onunla konuşmam gerek' oldu."

Max ile işi bittiğinde onu kucağına alıyor, minik, siyah saçlı başını öpmem için bana uzatıyor ve sonra yanaklarına ve burnuna bir öpücük kondurarak beşiğine bırakıyor. Max'in odasından çıkıyoruz, aşağıya iniyoruz ve video monitörünün olduğu mutfığa gidiyoruz. José'yi hiçbir yerde bulamıyoruz ve kayınbiraderimi çok sevmeme rağmen bu beni rahatlatıyor.

"Sana tuzak kurduğumu düşündüğünü biliyorum," diyor yüzünde mahcup bir sırıtışla. "Sanırım yaptım, ama bunu bir sebepten dolayı yaptım ve bence beni dinlemelisin."

"Ne söyleyeceğini biliyorum Mel. Ethan ve Cass'in söyledikleriyle aynı şey. Onu unutmam gerektiğini. Onunla yüzleşmek ve vedalaşma şansını elde etmek bunu yapmanın tek yolu olabilir."

"Dürüst olmak gerekirse, söyleyeceğim şey bu değildi. Cass ve Ethan'ın bu konudaki düşüncelerini anlıyorum. Bir yanımda aynı fikirde ama daha büyük bir yanımda değil."

Kollarımı göğsümün üzerinde koruyucu bir şekilde kavuşturarak koltuğuma geri oturuyorum. Şu anda bana attığı bakıştan nefret ediyorum. Keşke o restorandan çıktıktan hemen sonra buraya gelmek yerine bir uçağa atlayıp Kaliforniya'ya dönseydim diyorum.

"Ben de tam herkesin hata yapabileceğini söyleyecektim." Bunun üzerine atlamak için ağzımı açıyorum ama o elini kaldırarak beni durduruyor. Max odasından birkaç telaşlı ses çıkarıyor ve o da tüm dikkatini monitöre verip oğlunun iyi olduğundan emin oluyor. Oğlu iyi ve bir süre sonra sakinleşiyor, o da bana dönüyor ve şöyle diyor: "Yaptığı şeyin berbat olduğunu biliyorum. Denemeyi bıraktığını ve genel olarak senden vazgeçtiğini biliyorum. Her şeyi en saçma, en aşağılık şekilde bitirdiğini biliyorum. Bunu biliyorum. Ve bunu mazur görmüyorum."

"O zaman ne, Mel? Gerçekten anlamıyorum."

"José beni aldattı" derken gözleri tekrar monitöre odaklandı. Gözlerim yuvalarından fırlıyor ve çenem yere çarpıyor. "Evlenmeden, hatta nişanlanmadan önceydi. Yaklaşık bir yıldır çıkıyorduk ve bir arkadaşının bekârlığa veda partisi için Vegas'a gitmişti. Uzun lafın kısası, çok sarhoş olduğu bir gece bizi aldattı."

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, elimle ağzımı kapatıyorum şok içinde. "Hiçbir fikrim yoktu."

"Kimsenin yok. Ondan nefret etmeni istemediğim için hiçbir şey söylemedim. Belli ki pişman olmuş. Benden daha berbat durumdaydı. Onu affetmem için çok şey gerekti. Bunu geride bırakmamız için. İkisini karşılaştırmıyorum Lyric. Karşılaştırmıyorum." Dönüp gözlerimin içine bakıyor, ifadesi o kadar sert ki göz temasını sürdürmekte zorlanıyorum. İstiyorum ki

Başka tarafa bak. Onun dışında herhangi bir yere. "Ama Jameson bir hata yaptı. Bana defalarca itiraf ettiği bir hata. Pişman olduğu ve geri almak istediği bir hata. Kendisinden *nefret ettiği* bir hata." Melody uzanarak elimi bedenimden uzaklaştırıyor ve sıkıca kavradığı elimi aramızda tutuyor. "Yaptığı şeyin iyi, doğru ya da adil olduğunu söylemiyorum. Onu affetmen ve geri alman gerektiğini bile söylemiyorum. Sadece onun söyleyeceklerini dinlemen gerektiğini söylüyorum. Bu gece yapmaya çalıştığım tek şey buydu."

"José sana geri dönüp özür diledi mi?" Başını sallıyor. "Affedilmek için yalvardı mı?" Bir kez daha başını sallıyor. "Onu affetmen için elinden *gelen* her şeyi yaptı mı?" Bu kez bir iç çekiş ve sonra bir baş sallama. "Jameson bunların hiçbirini yapmadı."

Ben ayağa kalkarken Melody elimi bırakıyor. Yıkılmış görünüyor. Uzaklaşmak için döndüğümde, "Onu hâlâ seviyorsun ama" diyerek beni durdurdu.

Duraklıyorum, ellerim kalçalarımın gidiyor ve çenem göğsüme çarpıyor. "Evet."

Ama istemiyorum. Hayatıma devam etme zamanı geldi. Kesinlikle öyle."

"Bunu bilemezsiniz. Eğer bu doğru olsaydı seni aramazdı."

Başımı sallıyorum ve ön kapıya doğru yürüyorum. Bu konuşma çoktan bitmişti. Jameson'la.

"Bırak José seni eve bıraksın." "Bu değil-"

"Evet, öyle," diyor, birdenbire lanet bir hayalet gibi ortaya çıkarak. "Hadi ama. Git biraz uyu, Mel. Çok yorgunsun. Az önce Max'i kontrol ettim. Hemen uyudu ve bu gece bebek nöbetinde ben olacağım."

"Seninle evlenmemin bir nedeni olduğunu biliyordum," diyor Melody, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde.

José ve ben arabasına ulaştık ve o "Sana söyledi mi?" diyene kadar sessiz kaldık.

Vegas'ta yaptığım şey hakkında mı?"

"Evet," diyorum sessizce, biraz da utanarak. Hem onun için hem de kendim için.

"Sorun değil, biliyorsun. Ona yapabileceğini söyledim. Aptalın tekiydim. Zil zurna sarhoş oldum ve hatırlayamadığım bir kızın yanında çıplak uyandım. Hayatımın en kötü anıydı." Yola geri dönmeden önce tepkimi ölçmek için kısa bir süre bana doğru bakıyor. "Ona hemen söylemedim. Beni terk edeceğinden korktum. Bilmediği bir şeyin ona zarar vermeyeceğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Suçluluk duygusu beni yiyip bitirene ve itiraf edene kadar bir aydan fazla zaman geçti."

"José-" diye başlıyorum, çünkü ne yaptığını biliyorum.

"Kız kardeşine tapıyorum," diye sözümü kesiyor, konuşmama izin vermiyor. "Onu ilk gördüğüm andan beri seviyorum. O benim evrenim ve ben yine de asla yapmayacağımı düşündüğüm bir şeyi yaptım. Bazen insanlar çuvallar," diye devam ediyor, kısa bir süre gözüme takılıyor. "Bazen insanlar o kadar kötü çuvallarlar ki nasıl düzelteceklerini bilemezler. Bahaneler üretirler ve rasyonalize etmekten daha iyi bildikleri şeyleri rasyonalize ederler. Bazen kendimizi nasıl yüzeceğimizi bilmediğimiz bir kâbusun derin ucunda buluruz ve sonunda daha da derine batırız. Seçimlerimizin içinde boğuluruz. Jameson'a da böyle mi oldu bilmiyorum. Onunla ben konuşmadım ama Melody konuştu. Ona aşırı korumacı, taparcasına seven ablanı numaranı vermesi için ikna edecek bir şeyler söylemiş. O yemeği ayarlamak için. Tüm söylediğim bu."

Bunların hiçbirine cevap veremiyorum. Başım dönüyor gibi hissediyorum. Ya da Disney World'deki Tea Cups'a binmiş gibi. Kısacası, beynim karışmış gibi hissediyorum ve kusmam gerekiyor. José kapıları geçip ailemin evine giriyor ve ben iniyorum, ona yolculuk için teşekkür ediyorum ve az önce yaptığımız yoğun konuşmadan bahsetmiyorum. Ailem bu gece evde değil. Vermont'tan yarın dönüyorlar ve malikanelerinin bana kalmasına hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Jose, "Seçimlerimizde boğulmak" dedi. Neden bunun nasıl bir his olduğunu bilmek üzereymişim gibi bir his var içimde?

BÖLÜM 21

JAMESON

RESTORANDA OTURMAM GEREKENDEN ÇOK DAHA UZUN SÜRE OTURDUM.

sadece... bakıyordum. Sözlerini duydum. Her birini savaşa giden bir generalin odaklanmasıyla dinledim. Kapanış. Bu yüzden gelmişti. Kapanış için geldi. Ve vay canına, bu... bok gibi. Bunun nasıl bir şey olduğunu anlatacak kelime bulamıyorum. Onun kapanış yapmasını istemiyorum. Beni bir daha görmek istemediğini söylemesini istemiyorum.

Ama beklediğim buydu, bu yüzden henüz çok fazla heyecanlanamıyorum.

Beklemediğim şey, onu birlikte gözlemlediğim, Malibu'daki evinde gördüğüm, ona uçtuğum o kader gecesinde, tanıtım çekimlerinde ve Grammy'lerde birlikte olduğunu fark ettiğim adamın, lanet olası eşcinsel arkadaşı Ethan olduğunu söylemesiydi. Gay. Yani, amla ilgilenmiyor. Lyric'in amıyla ilgilenmiyor. Aman Tanrım. Ne kadar aptal olduğumu aklım almıyor. O günden beri hayatımın büyük bir kısmı o gece tarafından belirlendi. O adam tarafından. Ben mutlu olmasam bile Lyric'in mutlu olduğu düşüncesi.

Bu düşünce bana iyi geldi.

O fotoğrafları her gördüğümde tamamen delirmemi engelleyen şey buydu. Grammy ödöl töreninde birbirlerine gülümserken onun elini tuttuğunu gördüğümde. Ethan. Nasıl bilemedim? Dört yıl. Yıl. Dört yıl boyunca onunla birlikte olduğuna inandım. Bir düğün ilanını arayıp durdum. Beni, göğsümde yanmaya devam eden Lyric Rose meşalesini sonsuza dek bırakmaya zorlayacak bir şey için.

Onu nasıl söndüreceğimi hiç bulamadım. Onu silecek sihirli bir anahtar yoktu. Bu onu unutmama yardım edecekti. Ona olan sevgim azalmadı. Belki de haklı olduğu içindir. Hiçbir zaman kapanış yapamadık. Her zaman bitmemiştik. Ve ben de bizi tam olarak bu şekilde seviyordum. Bitmemiş.

O bekar. Hepsi bu. Bu. Lanet olsun. Zaman. Bekardı. Bu bende aynı anda hem havaya yumruk atma hem de o yumruğu duvara çarpma isteği uyandırıyor. Hastanede karşılaştığımızda Melody bana bekâr olduğunu söylemişti ama ona tam olarak inanmamıştım. Lyric'e ne zaman baksam Ethan'la çekilmiş fotoğrafları karşıma çıkıyordu. Ki bu utanç verici derecede sık oluyordu. Hastane kafeteryasında Melody'yi köşeye sıkıştırdım, ona öğle yemeği ısmarladıktan sonra minik bebeğini emzirirken gözlerimi kaçırdım, bir yandan da Lyric hakkında ona durmadan yalvarıp yakardım. Aslında Melody bana üzerinde çalışacak pek bir şey vermedi.

Tek söylediği Lyric'in bekâr olduğu ve eğer tekrar peşine düşüp onu incitirsem, babalarının tüm bağlantılarını kullanıp beni ortadan kaldırtacağı. Beni endişelendirmediğini söyledim. Lyric'i bir daha incitmeye hiç niyetim yok. Dün gece bana fırlattığı tüm o acılar eski acılar. İltihaplanmış bir acı. Bu yüzden kapanışa ihtiyacı olduğunu söylüyor.

Çünkü mutlu değildi.

Bunca zaman, benim onu özlediğim kadar o da beni özledi. Evet, Melody'ye Lyric'e yeni bir acı yaşatmayacağıma söz verdim ve bunda ciddiymdim. Artık tutamayacağımı bilmediğim sözler vermiyorum ve bunu tutabileceğimi biliyorum.

O zaman ile şimdi arasında dört yıl var ve şu halimize bakın. Bu kadar trajik olmasaydı komik olurdu. Ve ironik. Evet. O da var. Ama Lyric için planlarım var. Sadece o henüz bilmiyor.

İç çekerek boğazımı temizliyorum. "Peki şimdi ne olacak?" Bekleme odasındaki rahatsız sandalyelerden birine otururken nöroloğa soruyorum. Sinir bozucu bir şekilde bunu en son yaptığımız zamanı anımsatıyor. Sadece bu sefer vücudunun sağ tarafı zayıf. Ve yüzünün sağ tarafı biraz sarkık. Ve bana doğru yönelttiği çok fazla kelime yok ve söylediği her şey biraz bozuk.

Babamı böyle görmekten nefret ediyorum. Kalp krizi geçirdiği zamandan çok daha kötü. Şimdi hayat tarafından yenilmiş görünüyor. Kötü sağlığı yüzünden.

"Rehabilitasyona gidiyor," diyor Dianne, ona sormamış olmama rağmen. Buraya her gelişinde pencerenin kenarında durup tırnaklarına ya da dışarıdaki berbat manzaraya bakıyor, ki bu çok sık olmuyor ve çok uzun sürmüyor. Belli ki bekleme odası da babamın odasından farklı değil. Bu konuda bir şey söylemiyorum. Babam son kez önemli bir sağlık sorunu yaşadığında, bazı insanların böyle şeylerle başa çıkabilecek kadar güçlü olmadığını kabul ettim. Bu Dianne. Babamı seviyor ve benim için önemli olan tek şey bu.

"Şu anda Bay Woods'un durumu stabil ve kendisi için hazırladığımız tedavi planı gayet iyi gidiyor. Onu iki gün içinde seçtiğiniz rehabilitasyon merkezine taburcu edebiliriz. Burası onun için harika bir tesis ve en iyi bakımı görecektir. Yeterli özen ve uygun yaşam tarzı değişiklikleriyle iyileşmesinden çok umutluyuz."

Buna bayılıyorum. Doktor dili. Hayatının geri kalanında topallayan, salya akıtan, geveleyen bir pislik olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Ve bunu anlıyorum. Bunun garantisi yok. Babam kalp krizinden sonra değiştirmesi gereken şeyleri hiç değiştirmede. Atardamarına stent takılmasının yeterli olduğunu düşündü. Ve kimse ben demiştim demeyi takdir etmediği için bu konuda çenemi kapalı tuttum.

Onunla bu konuşmayı defalarca yaptım ve hiçbir işe yaramadı.

"Tamam. Kulağa hoş geliyor, sanırım." Çünkü gerçekten, ne söylemem gerekiyor? Cidden hiçbir fikrim yok. Her beş yılda bir böyle bir şey olacaksa, başa çıkmak için daha iyi bir yol geliştirmeliyim.

"Başka sorularınız varsa, bu gece nöbetçiyim ve meslektaşım Dr. Guhan yarın burada olacak."

Ben ayağa kalkıyorum, doktor da beni takip ediyor ve el sıkışıyoruz. "Teşekkür ederim," diyorum ona. Dianne'e üstünkörü bir bakış atıyor ama Dianne dönüp bir şey söylemiyor ve sonra gidiyor. "Ben içeri giriyorum," diyorum ona.

"Ben gidiyorum, ama yarın döneceğim."

"Elbette." Arkama bile bakmadan kapıya doğru yöneldim. Yıllar içinde ilişkimizin geliştiğini söylemek isterdim. Ama gelişmedi. Benimle ilgili sevdiği tek şey yaptığım işte çok iyi olmam. Babam emekli olup her şeyi bana bırakmadan önce de tam olarak bu işi yapıyordu. Bu da hisselerimizin iyi durumda olduğu ve yaşadığı sürece hiçbir zaman finansal endişe duymayacağı anlamına geliyor.

Hastanelerden nefret ederim. Kimyasal dezenfektanların ve hasta insanların kokusundan nefret ediyorum. Her şeyin steril görünmesinden ve aynı zamanda kirlenmiş olmasından nefret ediyorum. Her şeyin dakikalar yerine saatler sürmesinden nefret ediyorum. Koridorun ortasından aşağı doğru yürüyorum, çünkü duvarlara bile dokunma fikrine dayanamıyorum, köşeyi dönüyorum, istasyonlarının arkasındaki hemşirelere gülümsüyorum ve sonra babamın odasını buluyorum, karşı koridorun sonunda.

Ama daha kapıya ulaşamadan göğsüm sıkışıyor ve istemeden de olsa dudaklarımın kenarında bir gülümseme belirliyor.

Lee.

Geldi. Ve bahse girerim o sevimli kız, geldiğinde orada olmadığım için şu anda bir şeylerden kurtulduğunu düşünüyordur. Dinlemek için elimden geleni yapıyorum, kendimi göstermeden önce konuşmalarının bir kısmını yakalamak için, ama bunu yapmak zor. Lyric o kadar da yüksek sesle konuşmuyor ve babamın konuşması

anlaşılması zor, ayrıca çok zayıf olduğu için neredeyse fısıldıyor.

"Her şey çok iyi gidiyor. Robert'ın da benim de hayal ettiğimizden daha iyi" diyor ve neyi kastettiği hakkında hiçbir fikrim olmasa da onun için üzmekten kendimi alamıyorum. Robert'ı kaybetti. Bunu biliyordum. Ona ulaşmaya çalıştım ama numarasını bulmak Papa'ya doğrudan ulaşmaya çalışmak gibiydi. Kişisel sosyal medya hesabı yok. Numarası kayıtlı değil ve cep telefonu numarası da tam bir muammaydı. Bir keresinde numarayı almak için babamın telefonunu çalmaya çalışmıştım, ancak piçin numarayı ezberlediğini fark ettim çünkü rehberinde kayıtlı değildi. Onu iş yerinden aradığınızda, yirmi farklı kişiden geçmeniz gerekiyor ve sonra asistanı kronik olarak size Lyric'e mesaj bırakacağını söylüyor.

Hatta bir keresinde aileden olduğumu ve acil bir durum olduğunu söyledim. Yüzüme kapattı.

Bu yüzden Melody'yi gördüğümde biraz çıldırdım. Mükemmel bir fırtına gibiydi. Çaresizliğimin zirvesine ulaşmıştım ve sonra o karşımdaydı.

"Hayır," diye gülüyor ve babamın bu gülüşü ortaya çıkarmak için söylediği hiçbir şeyi duymadım. Böyle konuşmalarını seviyorum. Aralarında bir ilişki olması. Babamın onu hala aramasını ve arayış kapatmamalarını. Bundan nefret etsem bile. Babamın onu benden saklaması beni kızdırsa bile.

Lyric hakkında bir parça bilgi istediğimde, "Sana kendisi ya da hayatı hakkında hiçbir şey söylememem için bana söz verdirdi ve ben sözlerime sadık kalırım," demişti. Piç kurusu. Ben onun lanet olası oğluyum.

"Gökkuşağı Balosu var ve ondan sonra göreceğiz."

Gökkuşağı topu mu? Bunu duymuştum. New York'ta ve çeşitli kanser araştırma hayır kurumları için para toplanıyor. Çok özel. Sadece A-list.

Bir kahkaha daha. "Eşim olmanı çok isterdim ama sanırım bu gelecek yıla kadar beklemek zorunda kalacak."

Sırıtişım tam bir gülümsemeye dönüştü. Bu kız...vay canına. O sadece... her şey. Çöpe attığım her şey. Aptal hayat. Keşke ikimizden biri

zarar görmeden. Geriye dönüp yanlış yaptığımız her şeyi düzeltmek istemeden.

Kapıdaki gülümsememi kontrol ederek, dün gece ona vermediğim uyarıyı hak etmesi için kapıyı iki kez çalıyorum ve sonra içeri giriyorum. Lyric endişeyle başını kaldırıyor ve gelenin ben olduğumu görünce yavaşça ayağa kalkıyor. "Gitmeliyim," diyor, gözleri sadece babamın üzerinde.

"Kal," diyor yavaşça, önce ona sonra da bana elini uzatmaya çalışıyor. Ama o bizim zeytin dalımız değil. Bu sadece benim düzeltebileceğim bir şey.

"Özür dilerim," diyor. "Gitmeden önce tekrar gelmeye çalışacağım." Lyric eğilip onun alnına bir öpücük konduruyor ve tuzlu biberli saçlarının bir kısmını yüzünden çekip alıyor. "Hemşirelerin üzerine fazla gitme," diye takılıyor. "Görünüşün ve caziben seni ancak bir yere kadar götürebilir."

Babam ona orantısız bir gülümseme veriyor ve Lyric vücudunu düzelterip hemen ötemdeki kapı aralığına odaklandığı anda bana bir bakış atıyor. "Kaçmasına izin verme" diyen bir bakış. Ben de onun bakışına karşılık veriyorum ama benimki "Ben ilgileniyorum" diyor. "Seni geçireyim."

Başını sallıyor ve ekliyor: "İdare edebilirim." Gözlerime bile bakmıyor. Bana doğru bir bakış bile atmıyor.

Ona seçenek bırakmadım, topuklarımın üzerinde döndüm ve onunla birlikte yürüdüm. Onun yanında. Beni görmezden gelmesini neredeyse imkânsız kılacak kadar yakın. "Onu görmeye geldiğin için teşekkür ederim," diyorum ve o da başını sallıyor. İşte bu kadar. "Benimle kahve içmeye gelir misin?"

"Hayır."

"Evet." Tam önünde durmak için dönüyorum ve asansöre ulaşmadan önce onu durduruyorum. "Evet. Çünkü buradasın. Tam önümdesin ve geri dönmene izin veremem. Sana her şeyi anlatmadan olmaz." "Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek Jameson. Geçmiş neyse o.

Artık geri dönüş yok."

Başımı sallıyorum, ona doğru adım atıyorum ve dikkatle güzel gözlerine bakıyorum, yeşil, kahverengi ve grinin sürekli değişen desenini alıyorum. Bu gözleri nasıl da özlemişim. Onunla ilgili her şeyi özledim. "Haklısın. Geri dönüş yok. Ne yaptığımı ya da işlerin bizim için nasıl sonuçlandığını değiştiremem. Geçmiş düzeltemem. Ama elimde bir gelecek var, Lee. Tüm bu gelecek bizim geleceğimiz olabilir."

Lyric sertçe yutkunur, sesi duyulabilir ve duygusu ağırdır. Hastane çok kalabalık. Etrafta çok fazla insan var. Lyric'le sessizliğe ihtiyacım var. Sadece benim ve onun olduğu bir ana ihtiyacım var.

Ama ben daha bir şey yapamadan, "Gitmem gerek" dedi. Sesi zayıf ve inandırıcılıktan yoksun. Nabızı boğazının dibinde gümbür gümbür atıyor. Nefesleri biraz daha kısa ve hızlı geliyor. "Lütfen, bırak gideyim." Gözlerindeki kalp kırıklığı beni olduğum yerde durduruyor. Beni milyonlarca küçük parçaya ayırıyor.

Merdiven boşluğunun kapısını iterek açıyor, benden asansörün izin verdiğinden daha hızlı kaçması gerekiyor. Gidişini izliyorum, kapı arkasından kapanmadan önce beni bulmak, takip edip etmediğimi kontrol etmek için başını omzunun üzerinden geriye çeviriyor. İşte o an kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağımı bilemiyorum.

Kahretsin!

Bunların hiçbirisi planlandığı gibi gitmiyor.

Onu takip edeyim mi? Onu hazır olabileceğinden daha sert ve daha hızlı mı zorlayayım? Gerçekten bilmiyorum. Bu kadının kullanma kılavuzu yok.

Onsuz dört yıl geçti ama onu o restoranda otururken gördüğüm an sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Ona karşı hissettiğim her şey, sanki hiç yok olmamış gibi bana geri geldi.

Ama değildi. Ona hep tutundum. Gitmesine asla izin veremedim.

Ama şimdi yine aklımın bir köşesinde.

Tek bildiğim geldiği. Bir uçağa bindi ve ülkenin öbür ucuna uçtu. Benim için. Kapanış için olduğunu söyleyebilir, ama bana söyleyebilirdi

hepsini telefonda söyledi. Beni arayıp o anda siktirip gitmemi söyleyebilirdi. Ama yapmadı. Buraya geldi. Ve babamı görmekten daha fazlası için olmalı. Öyle olmalı.

Etrafımda dönerek duvarı tekmeliyorum, hayal kırıklığım ve kararsızlığım içimde bir savaş başlatıyor. Onu bulmam gerekiyor. Onunla konuşmalıyım. Ona bu sefer farklı olduğunu göstermek için ne gerekiyorsa yapmalıyım. Artık kaybedecek zamanım yok.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 22

JAMESON

HEMŞİRELERDEN BABAMA GITMEM GEREKTİĞİNİ SÖYLEMELERİNİ İSTEDİM. O DA Anlıyorum. Ne yapmaya çalıştığımı biliyor. Merdivenlerden bacaklarımın beni götürebildiği kadar hızlı koşuyorum ama hastanenin ana katına çıktığım anda Lyric'in nereye park ettiğini, hangi arabayı kullandığını - eğer kullanıyorsa bile - bilmediğimi fark ediyorum ve benden uzaklaşmasının üzerinden beş dakikadan fazla zaman geçtiği için çoktan gitmiş olduğuna şüphe yok.

Telefonunu arayabilirim ama açmayacağını biliyorum. Açsa bile onu nasıl bulacağımı söyleyeceğinden şüpheliyim. Kız kardeşi Melody'yi arayabilirim ama onunla şansımı sonuna kadar zorladığımı biliyorum. Koşar adım garaja gidip arabamın kilidini açmak için düğmeye basıyorum, ışıklar yanıp sönerken o bip bip sesini çıkarıyor. Kapıyı arkamdan çarpıp, bir düğmeye basarak arabayı çalıştırırken derin bir nefes alıyorum. Ve sonra donup kaldım. *Neredesin, Lyric? Nereye gittin?*

Belki eve gitmiştir? En mantıklı yer gibi görünüyor, o yüzden oradan başlayacağım. Garajdan çıktıktan sonra kasabanın içinden hızla geçiyorum, gözlerim her yeri ararken bir yandan da arabamı sürmeye ve kaza yapmamaya ya da bir yayaya çarpmamaya odaklanmaya çalışıyorum. On dakika sonra

ve zile basıyor. Cevap yok. Hizmetçileri bile. Arabamdan iniyorum, ağır metal kapıdan bakarken arabam hala rölantide çalışıyor, arka taraftaki eve bir göz atmaya çalışıyorum. Karanlık görünüyor, o yüzden burada değil diyeceğim. Ya da saklanıyor.

Bok. Anasını siktiğimin boku.

Dudaklarımdan bir hırıltı geçiyor. Kahretsin, Lee. Nerede? Neredesin? Neredesin?

Arabaya geri dönüp kız kardeşinin evine gidiyorum ama oraya vardığımda, köşeyi dönmeden hemen önce Melody'nin José ve bebekleriyle birlikte evden çıktığını görüyorum. Bebek arabasını arka koltuğa yerleştirirken ikisi de bir şeye gülüyordu. Ve Lyric yanlarında değil. İç çekiyorum, başımı koltuk başlığına yaslıyorum, bir elimi alnımda ve yüzümde gezdiriyorum. Nereye gitmiş olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Arabayı ters çevirip yarım saat boyunca şehirde dolaştım. Aklıma gelebilecek her yere gidiyorum. Kahve dükkanları. Rastgele dükkanlar. Eski lisemiz. Evinin yakınındaki park. Dondurmacıya. Lyric'i bulamadık.

Ve sonra bana çarptı. Yüzüme bir tokat gibi. Yat kulübünün plajı. Bizim plajımız. Yıllar önce babam kalp krizi geçirdiğinde onu götürdüğüm yer. Aklıma gelen tek yer orası.

Arabayı تنها bir yere çektiğimde haklı olduğumu anladım. Babasına ait olması gereken siyah bir Jaguar park etmişti ve kıyı şeridine baktığımda onu kumda otururken, sarı saçları rüzgârda arkasından savrulurken gördüm.

Buraya geldi. Gidebileceği onca yer varken buraya geldi. Buraya.

Bizim yerimiz.

Bu işin bitmediğine dair yeni bir güven dalgasıyla dolup taşarak arabadan iniyorum ve kuma inip ona doğru ilerliyorum. Yaklaştığımı duysa da belli etmiyor. Yanına çöktüğümde bile gözlerini dalgalı mavi-gri sudan ayırmıyor.

kayalık sahil. Havanın tuzlu salamurası, sadece New England'da rastlayabileceğiniz ekşi deniz yosunu notasıyla renklendirilmiştir.

"Sanırım Kaliforniya kadar güzel ya da sıcak değil." Mayıs ayındayız, ama bu suyun altının o kadar da sıcak olduğu anlamına gelmiyor. Lyric'in üzerinde uzun kollu bir tişört var ama kollarını göğsüne soktuğu dizlerine dolamış, vücudu kaskatı ve üşüyüp üşümediğini merak ediyorum. Deri ceketimi çıkarıp omuzlarına yerleştiriyorum. "Daha iyi misin?"

Başını sallıyor. Bu kadar. Ama vücudunun rahatladığını fark ettim.

"Robert için üzgünüm," diye başlıyorum suya bakarak sessiz bir duraksamadan sonra. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. O öldükten sonra seninle iletişime geçmeye çalıştım ama sen bunu yapması kolay bir kadın değilsin."

"Bulunmak istemediğim zaman değil, hayır." *Touché, ama vay canına.* "Yine de bunu söylediğin için teşekkür ederim. Çok zor bir dönemdi."

"Şimdi siz işletiyorsunuz, değil mi? Turn Records?"

"Evet" diye yanıtlıyor ama bu konuda daha fazla yorum yapmıyor.

"Bana hâlâ kızgın olduğunu biliyorum ve buna hakkın da var ama geldiğine sevindim. Sadece babamı görmek için değil, ben istediğim için."

"Sana neden geldiğimi söyledim."

"Ve yine de, burada bizim plajımızdasın."

"Düşünmeye ihtiyacım vardı ve okyanus her zaman bunu yapmama yardımcı olur." Ama bunun için gidebileceği pek çok başka plaj var. Halk plajları. Bu haliyle teknik olarak özel mülke izinsiz girmiş oluyoruz. Neyse ki babam hala yat kulübünün bir üyesi, bu yüzden biri bize meydan okursa, oynayabileceğim küçük bir kartım var.

"Bunca zamandır Ethan'la birlikte olduğunu sanmaktan nefret ediyorum. Bunun nasıl bir akıl tutulması olduğunu tahmin bile edemezsin."

Homurdanıyor, dudaklarının köşesi isteksiz bir sırtışa dönüşüyor. "Ve eminim ki son dört yıldır bir keşiştin. İffetli ve erdemli."

Omzumla onu dürtüyorum. Sırıtmama engel olamayarak, ona dönmeden önce bir süre başka tarafa bakıyorum. Bana bakıyor ve dün akşam yemekte beni bir daha görmek istemediğini söylediğinden beri bunu ilk kez gerçekten yapıyor. Ama bu bakış dün geceki, hatta bir saat önce hastanedeki bakışından tamamen farklı.

"Kesinlikle. Bunca yıldır kendimizi birbirimize saklıyor olmamız çok rahatlatıcı. Bunca zamandır yaşadığım kıskançlık sorununa gerçekten yardımcı oluyor."

Gülüyor ve bu ses kalbimin sıkışmasına, midemin bulanmasına ve sikimin kalınlaşmasına neden oluyor. Hepsi birden. Sadece küçük bir kıkırdamadan.

Ona, benim onu özlediğim gibi onun da beni özleyip özlemediğini sormak istiyorum. Benim onu düşündüğüm gibi beni düşünüp düşünmediğini. Beni hala benim onu sevdiğim gibi sevip sevmediğini. Ama ben sevmiyorum. Avukat olmayabilirim ama cevabını istemediğim bir soruyu sormaktan daha iyisini bilirim.

Bunun yerine ona yaklaşıyorum, bedenim hafifçe onunkine sürtünüyor. Nefes alıyor. Nefes veriyor. Uzaklara bakıyor ama hareket etmiyor. Atmosfer değişiyor. Ayaklarımızın altındaki toprak kayıyor. Ona dokunuyorum, ten tene değil ama sıcaklığını hissetmek için yeterli. Esintinin bana doğru taşıdığı parfümünün kokusunu yakalamak için. Etrafımızda dönen gerginliğin elektriklenmesi için.

Uzanıp çenesini kavriyorum, gözleri ulaşabildiği her yeri tarıyor. Benden başka her yere. Ama yüzünü kendime çevirip pürüzsüz, sıcak tenini okşadığım anda beni buluyor ve bana tutunuyor. "Hissediyor musun?" Başparmağım yanağında aşağı yukarı kayarken soruyorum. "Bedenlerimizdeki her şeyi uyanık ve canlı hissettiren aramızdaki bu elektriği? Bizi birbirimize bağlayan bu akımı? Aramızda titreşiyor. Her zaman orada. Heyecanlı bir kalp atışı gibi. Sabit. Sabit. Bunu başka hiç kimseyle hissetmedim ve senin de hissetmediğini biliyorum. Zamanın bizi aptal yerine koymasına izin veriyoruz. Kafa karışıklığı ve yanlış anlamaların bizi yönlendirmesine izin verdik. İnatçı gururumuzun bizi yönlendirmesine izin verdik ve şimdi dört yıl sonra buradayız."

Başını şiddetle sallıyor ve elimi düşmeye zorluyor. Düşüyor da. Elimi bırakıyorum ve arkama yaslanıyorum. Gözleri daralıyor, sertleşiyor. Gözeneklerinden öfke fışkırıyor, havayı kırmızı bir pusla renklendiriyor. "Bunların hepsini *biz* yapmadık," diye ısıyor. "*Siz* yaptınız. Ama gerçekten, bunun bir önemi yok. Bunların hiçbirinin önemi yok. Bazen işler yolunda gitmez. Bazen iki insan birlikte olmak için yaratılmamıştır ve hayat onlara bunu hatırlatır. Bana son dört yıldan pişman olduğunu söyleyemezsin."

Başımı sallıyorum, çünkü nasıl oluyor da anlamıyor? Bu sadece onun savunma mekanizması mı yoksa söylediği saçmalıklara gerçekten inanıyor mu bilemiyorum. Ben ilkinin seçmeye meyilliyim. Çünkü ondan önce kimse yoktu ve ondan sonra da kimse olmadı. Bir daha da olamaz. Onun gibi değil. Birlikte yaşadıklarımızın yakınından bile geçemez.

Siktir et. Kumda dizlerimin üzerine kalkarak, ona tam olarak bakacak şekilde kayıyorum, üzerine çıkıyorum ve korumaya çok kararlı görüldüğü kişisel alanını kalabalıklaştırıyorum. Eğiliyorum, ellerimi vücudunun iki yanına koyuyorum, beni görmekten başka çaresi kalmasın diye onu paranteze alıyorum. Beni duyması için.

"Geri çekil," diye tıslıyor ama kaçmaya çalışmak için pek bir şey yapmıyor.

Beni itmiyor ya da kalkıp hareket etmiyor.

Ah, Lyric, dört yıl oldu, ama vücudun beni unutmadı.

Yarım yamalak yalvarışını görmezden geliyorum. Söyleyeceklerim var ve bunları duyması gerekiyor. "Bu son dört yıldan pişman değilim. Profesyonel olarak, istediğim her şeyi elde ettim. Babamın şirketini aldım ve Cane, Travers ve benim kurduğumuz şirketle birleştirdim. Fortune'un en kârlı şirketler listesine girdik. Ortallığı kasıp kavuruyor ve isimler alıyoruz. Ama bunların hiçbirisi tamamlanmış değil, bebeğim."

Yavaşça göz kırpmıyor, ben ona dokunmadan onu tutsak tutarak üzerinde yükselirken yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Ve birkaç dakika önce içindeki tüm o mücadele yok oldu. Sadece o ve sadece ben varız ve yıllar önce başladığımız yere geri döndük.

"İsteyebileceğim her şeye sahip oldum. Sen hariç, Lee. Sana sahip olamadım. *Sensiz geçirdiğim* son dört yıl için pişmanım."

Yüzü düşüyor, çenesi göğsüne çarpıyor, bu kelimelerin hissettirdiklerine dayanamıyor. Acıtıyor. Ve iyi hissettiriyor. Ve *acıtıyor*. Benim için bunların hepsi. Bu kadınla yaşadığım her şey canımı yakıyor ama yine de o kadar harika hissettiriyor ki, onunla birlikte olmamı sağlayacaksa her şeye katlanmaya hazırım.

"Lyric Rose, her şeyi berbat ettim." Bu sözleri ona yüksek sesle söylemenin büyüklüğü bir deprem gibi içime çarpıyor, temellerimi sarsıyor. Ruhumdan bir parça, bir balondan sızan hava gibi yavaşça serbest kalmaya başlıyor. Ancak sönmek yerine genişlediğimi hissediyorum. Sanki bedenimin söylememi beklediği kelimeler bunlarmış gibi. Bırakmam için. "Çok kötü sıçtım." Rüzgâr uğuldayarak yanımdan geçiyor, sözümü kesiyor, gökyüzü bulutlarla kaplanıp kızgınlaştıkça sıcaklık daha da düşüyor. "Hadi buradan çıkalım. Lütfen benimle gel, böylece açıklamaya çalışabilirim."

"Bana şimdi söyle," diyor. "Şimdi söyle, çünkü hiçbir yere yürümek istemiyorum. Bir restoranda, küçük bir kafede ya da lanet arabanda oturmak istemiyorum. Bana söylemen gerek ve şimdi söylemen gerek. Ama geri çekilmeni istiyorum. Seninle bu şekilde düşünemem. Bana biraz zaman ver ve sözlerini söyle, sonra da benimle işin bitsin."

Dudaklarımdan mizahsız bir kahkaha geçiyor. "Seninle işim asla bitmeyecek."

Bana bakıyor, hamlemi bekliyor. Boşluk. Boşluk istiyor. Ben de onu itiyorum, kumdan ve bedeninden uzaklaşıyorum ve arkama yaslanıp ellerimin tozunu alıp kalçalarımın üzerine koyuyorum. "Özür dilerim," diye başlıyorum çünkü bu sözlerin zamanı çoktan geçmişti ve söylemem gerekiyordu.

Dizleri tekrar yukarı kalkmış, kolları dizlerine sarılmış, sanki onu bir arada tutan tek şey buymuş gibi. Ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence Lyric her zaman olduğu kadar güçlü ve kendine hakim. Belki daha da fazla. Beni izliyor. Sabırla yaptığım her şeyi geri alacak bir şey söylememi bekliyor ve ben onun için böyle bir şeye sahip değilim. Bazen

geri alınamayacak kadar büyük hatalar yaparız. Sadece ders alınabilir.

"Hayatlarımızı seçtiğimize inanmak isteriz, Lee. Yolumuzu seçtiğimize. Ama bazen hayat, ya da belki kader, devreye girer. En iyi planlarımızı alır, onları alt üst eder ve sonra küçük bir çocuk gibi kaçır, bizi bıraktıkları karmaşada yolumuzu bulmaya çalışmak zorunda bırakır. Senin için planlarım vardı, Lyric Rose. Bizim için bir sürü planım vardı. Sonra hayat devreye girdi ve işler çok karıştı. Herkesi mutlu etmeye çalışıyordum ve başarısız oluyordum. Özellikle de seninle." Son dört yıldır aklımda olan her şeyi ona anlatmaya çalışırken onu işaret ediyorum. "Mutsuz olduğumu biliyordum. Bunun sebebinin ben olduğumu biliyordum. Seni sürekli hayal kırıklığına uğratiyordum. İnan bana, bu dünyada sevdiğin kadını hayal kırıklığına uğrattığını bilmekten daha kötü çok az şey vardır. Ama bunu nasıl değiştireceğimi bilmiyordum. Nasıl düzelteceğimi. Gün içinde yeterli saat yoktu. Bir adım geri çekilirse, bir kız arkadaştan beklentilerin olmazsa, seni bu kadar incitmeyeceğime gerçekten inanıyordum. İşleri kontrol altına almak için daha fazla zaman kazanabilirdim."

"Eh, başardın. Benimle ilişkini bitirdin," diyor, ses tonunda acı bir nota var.

Başımı sallıyorum, parmaklarımla kumu kazıyorum. "Bitirmek istemedim. Niyetim bu değildi. Düşünce sürecim bu değildi. Tek bildiğim nefes alamadığımdı. Çok farklı yönler çekiliyordum ve donanımım yetersizdi. Adamlarım ve silahlarım yetersizdi ve başarısız oldum. Söylemeye çalıştığım, istediğim her şeyi yanlış yorumladıktan sonra telefonu yüzüme kapattığında çok kızmıştım. Beni anlamadığını hissettim. Neler yaşadığımı anlamaya bile çalışmadın.

"Seni geri aramadım çünkü huysuz bir pisliktim. Kendimden nefret ederek ve sana kızarak ayların geçmesine izin verdim, oysa kendime gerçekten kızgındım ve hayatımda o geri adımı istemeden önce olduğumdan çok daha mutsuzdum. Seni aradığımda numaran farklıydı. Benden habersiz numaranı değiştirmiştin.

beni tamamen reddediyorlardı ve böylece öfke ve kendimden nefret etme döngüm yeniden başladı."

Lyric'in yanakları renkleniyor ve yere bakıyor. "Ben de kızgındım," diyor ama ses tonu suçlu. Pişman. "Beni geri aramadın ve kalbim kırıldı. Sanki hep senin aramanı bekliyormuşum da hiç aramamışım gibi hissediyordum. Aklın başına gelsin diye ve sen hiç gelmeyince..." diye devam ediyor, nefesini üfleyerek. "Numaramı değiştirdim çünkü senin aramamanı takıntı haline getirmekten bıkmıştım."

"Bunun için seni suçlamıyorum Lee. Sadece bunu yapmandan nefret ediyorum. Buna ihtiyacın olduğunu hissetmenden nefret ediyorum." Bana bakana kadar çenesini yukarı çekerek öne doğru ilerliyorum. "Bizi oraya getiren benim hatalarımdı. Senin değil." Eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım. Dört yıldır ilk kez onu içime çekmeme izin veriyorum. Bu her şey ama yine de yeterli değil. "İşler iyiye gideceğine daha da kötüleşti, en azından benim için. Profesyonel olarak her şey harika gidiyordu. Bundan birkaç ay sonra Cane ve Travers bana ihtiyacım olan itici gücü verdi ve bir uçağa atladım. Ve tanık olduğum şey, sen ve şimdi Ethan olduğunu bildiğim bir adamın seni eve bırakması, geceyi evinde geçirmeden önce sana sarılıp öpmesiydi. Bu beni öldürdü, Lee. Seni gülümserken, gülerken ve başka bir adamı öperken görmek hayatımın en kötü anlarından biriydi. Gittim, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Kendime senin mutlu olduğunu söyledim ve nihayetinde senin için tek istediğim buydu."

"Tanrım," diyor, düşmesine izin vermeyi reddettiği gözyaşları yüzünden gözleri camlaşıyor. "İnanamıyorum..." Sonra güler. Yüksek sesle ve neşesizce. Kin dolu ve o kadar hüznü ki içimden bir parça daha kopuyor. Başını sallıyor, parmaklarını rüzgârda savrulan saçlarında gezdiriyor ve okyanusa bakıyor.

"Ondan sonra seni çok sıkı takip ettim. Bu konuda yalan bile söylemeyeceğim. Halka açık her resminde, katıldığın her ödül töreninde adam oradaydı.

Seninle birlikte, ya sevgilin ya da arkadaşın olarak. Bu yüzden uzak durdum. Zamanımı bekledim. Ta ki babam felç geçirene ve Melody ile karşılaşana kadar."

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor, yüz hatları kuşkulu, az önce söylediğim her şeyi kabullenmeye çalışırken kararsızlık içinde kıvranıyor. "Ne düşüneceğimi, ne yapacağımı ya da ne hissedeceğimi bilmiyorum."

"Sana sahip olduğum her şeyi anlattım. Hatalar yaptım, Lyric. Çok fazla hata. Destansı bir şekilde batırdım."

Sol gözünden bir damla yaş düşüyor, ardından sağ gözü. Ama bunlar sadece ikisi ve gözyaşları yüzünden aşağı süzülüp arkasında ıslak bir iz bırakırken onları silmek için hiçbir şey yapmıyor.

"Beni affedeceğini umuyorum. Bana bir şans daha vermen için dua ediyorum."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 23

LIRIK

JAMESON'I SAHİLDE OTURURKEN BIRAKTIM. KALKTIM VE YÜRÜDÜM. uzakta. Sanırım afallamıştı. Doğrusu ben de... "Her zaman bu kadar basit değildir" gibi bir şey söyledim ve oradan ayrıldım. Kumların arasından koştum, granüllerin ayakkabılarımda bıraktığı hissi görmezden geldim ve tahta köprüden yukarı çıktım. Arabama ulaştığımda nefes nefese kalmıştım, terliyordum ve evet, ağlıyordum. Ama sadece birazcık.

Çok bile değil ve belki de beni en çok şaşırtan şey bu oldu.

Dört yıl. Jameson benim, ben de onun olalı dört yıl oldu. Ama aslında bundan daha uzun zaman oldu çünkü o haklıydı. Uzaktayken bir çift değildik. Dikişli, yamalı, yarım yamalak, birbirine benzeyen bir çifttik. İlişkımız okuldan ayrıldığım ve geri dönmediğim an sona erdi. Finallerime internetten girdim. Mezuniyet için bile geri dönmedim.

Sonra Melody'nin düğününü kaçırdı ve işler kontrolden çıktı.

Yani evet, geçmişe bakış. Geriyi görmek 20/20'dir, değil mi?

Beni aldatmadı. Bana ihanet etmedi. Sadece bir adım geri çekilmek istedi. Yeniden toparlanmak için. Ama o noktaya geldiğimiz için çok incinmiştim. Her şeyi planladığımız gibi yürütmenin bir yolunu bulamadığımız için. En başta benden bunu istemiş olması bile. Gençtim, kalbim kırılmıştı ve öfkeliydim.

Ona evet demek neredeyse çok kolay olurdu. Kollarımı ona dolamak ve onu affettiğimi söylemek. Tekrar denemek istediğimi söylemek. Ama ciddiymdim. Bazı şeyler o kadar kolay değildir. Tekrar deneme, onu tekrar sevme fikri neden bir güç yerine zayıflık gibi geliyor? Zafer yerine başarısızlık gibi? Pes etmek gibi. Yenilgiyi kabul etmek gibi. Neden onunla kazanmak yerine hep kaybediyormuşum gibi hissediyorum?

Kalbiniz affetmeye hazır değilken güveni yeniden inşa etmek imkansızdır. Peki unutmak imkansızken nasıl affedebilirsiniz? Sizi seveceğine söz veren bir adam tarafından kalbinizin kırılması sizi her zaman temkinli yapar. Sizi güvensiz yapar. Sizi temkinli yapar.

Hikâyesi tam da ihtiyacım olan şeydi. Bir özür. Bir açıklama. Ama kelimelerden daha fazlasına ihtiyacım var. Özürden daha fazlasına ihtiyacım var.

Babama ait olan iki kapılı Jaguar'a atlayıp hızla eve dönüyorum. Yarın gece Gökkuşağı Balosu için New York'ta olmam bekleniyor. Bu düşünce kafamdan geçerken telefonum çalıyor. Ethan. Jameson'ın ilişkim olduğunu düşündüğü adam. Bu konuda söyleyecek bir şeyim yok. Hem de hiç. Ethan'a söyleyecek yüreğim olduğunu bile sanmıyorum. "Selam," diyorum telefonu açıp şehirde yolumu bulmaya çalışırken.

"Yarın şehre gelmen için sabırsızlanıyorum," diyor, sesi o kadar heyecanlı ki beyaz dişlerinin parıltısını buradan görebiliyorum. "Bina muhteşem. Tesisler mükemmel. Rezervasyon zamanı için şimdiden altı acenteden telefon aldım. Gördüğünde altına sıçacaksın Lyric. Abartmıyorum bile. Muhteşem amına koyayım."

Gülümsüyorum. Muhtemelen onun gülümsemesini hayal ettiğim kadar büyük, çünkü vay canına. Bu gerçekten oluyor. Yıllar süren planlama ve sıkı çalışma sonunda geldi.

birlikte. "Keşke Robert da görebilseydi," diyorum Ethan'dan çok kendime. "Biliyorum," diye onaylıyor, sesi kasvetli. "Manzara hoşuna giderdi." "Görmek için yarın ikiye kadar geleceğim."

"Mükemmel. Orada işler nasıl gidiyor? Yoksa bilmek istemiyor muyum?"

"I..." Esprili olmayan bir kahkaha attım. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum Ethan. Gerçekten bilmiyorum."

"Onu gördün mü?" diye soruyor, neredeyse suçlayıcı bir şekilde.

Işığın yeşile dönmesini beklerken tırnaklarımı direksiyona geçiriyorum, dikkatim günlerine devam eden yayalarda.

"Evet. Onu gördüm."

"Oh, Lyric. Eğer bana onunla yattığını söylersen seni öldürür, cesedini garajına saklar ve tüm suçu onun üzerine atarım."

Göğsümden bir kahkaha fırlıyor. "En azından sen her şeyi planlamamışsın."

"Lyric!" diye bağırıyor, sabrı tükeniyor.

"Hayır, Ethan. Onu becermedim. Tanrım, bana biraz kredi ver. Konuştuk, tamam mı? Konuştuk. Daha çok o konuştu ve ben dinledim."

"Ve?"

"Ve bana karşı annelik tonunu kullanma, sürtük. Harrison hayatına geri döndüğünde de benzer bir şey yaptığını hatırlıyor gibiyim." Biraz hava üflüyor ve onunla birlikte söndüğünü duyabiliyorum. Işık yeşile dönüyor ve ben ailemin evine doğru ilerlemeye devam ediyorum. "Düşünmem gereken çok şey var."

"Çünkü seni geri almaya çalışıyor."

Bu bir soru değil. Bu bir ifade, ama ben yine de "Hayır" diyorum. Bu otomatik. Ama bu konuda tam olarak ikna olmuş değilim çünkü Jameson'ın gerçekten bunun peşinde olabileceğini düşünüyorum. Söylediğini biliyorum ama mesele o bile değildi. Bana bakış şekliydi. Benim içimi görme şekliydi.

"Evet," diyorum sessiz bir ritimden sonra. "Olabilir."

"Onu hala seviyor musun?"

"Bana bunu sorma. Bu soru yasak."

"Peki, tamam. Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence bu bir hata. Neye karar verirseniz verin, bu bir hata."

Başımı sallayarak tekrar gülüyorum. "Bildiğim iyi oldu. Desteğiniz benim için her şey demek."

Gülüyor. "En iyi arkadaşlar bunun içindir."

Arabayı garaj yoluna çektiğimde, yarın New York'ta olacağımıza dair söz vererek görüşmeyi sonlandırdık. Garaja girip kontağı kapattım ve burada öylece oturdum. Babamın bir sürü arabası var. Adam makinelerini seviyor. Yabancı olanları. Yerli olanları. Eskileri. Yenileri. Aklım Jameson'ın Mustang'ine kayıyor ve o geceyi düşünürken yüzüme bir gülümseme yayılıyor. Ziyaretimizin koşullarına rağmen güzel bir geceydi.

O gece bana bir daha başka bir erkekle yatıp yatmayacağımı sorsaydınız, cevabım hayır olurdu. Ve küçük bir hayır da değil. Daha çok hayır derdim.

Birbirine bağlı. Bugün kullandığı kelimeler bunlardı. Ama ben hâlâ ona bağlı olmak istiyor muyum? Onun büyüünden kurtulmak mı yoksa bir kez daha ona yenik düşmek mi istiyorum? Bilmiyorum. Şu anda kafamda bu kararı vermek için çok fazla şey var.

Kapının yolcu tarafı tıkırdayarak açılıyor ve babam orada, uzun kıvrak vücudunu içeri kaydırıyor ve beni görmekten mutlu bir gülümsemeyle yanıma oturuyor. Babama benziyorum. Sarı saçlar ve ela gözler. Annemi seviyorum. İnanılmaz bir anne ama babamla aramızda her zaman özel bir bağ vardı. "Seni buraya annem mi gönderdi?"

Gülüyor ve başını sallıyor. "Evet. Arabayla geldiğini gördük ve içeri girmeyince endişelendi."

Gözlerimi deviriyorum. "Kendimi karbon monoksitle boğduğumu mu düşündü? Ben o kadar berbat değilim."

"Hayır. Ama Melody ile konuştu."

"Tanrım," diye inleyerek başımı koltuk başlığının yumuşak derisine yasladım. "Bu kızın koca bir ağzı var."

Sırıttırıyor ve uzanıp saçlarımın bir kısmını yüzümden geriye doğru tarıyor. "Öyle. O ve annen birbirlerine çok benziyorlar. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Onu gördüm. Onu dinledim.

Sonra da ayrıldım." "Sana duymak istediğin şeyleri söyledi mi?"

Başım kısmen ona dönük olana kadar koltuk boyunca yuvarlanıyor. Bir omzumu silkiyorum. "En çok sevdiğim kişiye olan güvenimi kaybettim ve bu beni parçaladı. Şimdi o geri döndü. Ya da dönmeye çalışıyor. Açıkçası bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Onun hakkında."

Babam başını sallıyor, uzun bir sohbet için rahatlamış gibi koltuğunda arkasına yaslanıyor. Sanki benimle gerçekleri konuşacakmış gibi. Onun dürüstlüğüne hazır olup olmadığımdan emin değilim. "Kelimeler zamanı silebilseydi, sen onu affedip affedemeyeceğini sorgularken ve ben sana güvenin yavaş yavaş kazanıldığını, özellikle de kırıldıktan sonra nasıl göstereceğimi sorgularken burada, arabada seninle oturuyor olmazdım."

Bunun üzerine gözlerimi deviriyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

Bileğini diğer dizine dayayarak gülüyor. Bu araba küçük ve babam uzun boylu, ama bir şekilde her yerde rahat görünüyor. Babamı bir kez bile keyifsiz gördüğümü sanmıyorum. Başka birinde olsa rahatsız edici olurdu ama babamda rahatlatıcı. "Aşk tuhaf bir şey, Lyric. Ondan çok şey bekleriz. Kendimizi ona teslim ederiz ve bizi hayal kırıklığına uğrattığında, bizi parçalamasına izin veririz."

Ön camdan garaja doğru bakan babama bakıyorum. Aşkta mı başarısız oluyoruz yoksa kendimizde mi bilmiyorum. Birbirimizi. Ama her iki durumda da, bunun o kadar önemli olduğundan emin değilim.

"Tavsiyemi ister misin?"

"Elbette." Omuz silkiyorum, çünkü nasıl olsa bana vereceğini biliyorum.

"Bırak beni." Göğsümden irkilmiş bir kahkaha yükseliyor. "Hayır," diyor, sadece bana verdiği o sıcak gülümsemeyle bana bakarak. "Ben çok

Ciddiyim. Bırak gitsin, Lyric. Hepiniz düşünceler ve anlık beklentiler içindesiniz. Zihnin sürekli çalışıyor. Sürekli her şeyi çözmen gerekiyor. Hayatında bir kez olsun bunu yapmasan ne olurdu? Sadece akışına bıraksaydınız ne olurdu? İşinize, hayatınıza adım adım, an be an devam etseydiniz?"

An be an. Tam olarak bu kelimeleri kullanmak zorunda mıydı? Jameson ve benim olması gerekenden çok daha uzun bir süre boyunca kullandığımız kelimeler. Babam beni beklerken parmaklarım direksiyondaki kalın deri dikişin üzerinde gezinirken bunu düşünüyorum. Belli ki soruları retorik değildi. "Bilmiyorum baba. Bu tür şeylerde pek iyi değilimdir."

"Kalbi kırılan çoğu insan dışarı çıkıp bunu tekrar yapmaya pek hevesli değildir. Özellikle de ilk seferinde onları ezip geçen adamlar. Her aşk ömür boyu sürmez."

Bunun için söyleyecek sözüm yok. Hiç yok. Sürücü tarafındaki camdan dışarı bakıyorum, artık babama bakamıyorum. Bu sözler içimi parçaladı. Kendimi savunmasız ve zavallı hissettirdi. Evet, öyle. Şu anda inanılmaz derecede zavallı hissediyorum.

Gülüyor, eli dizimi bulup beni sıkıyor ve gözlerimi tekrar onunkilere çevirmeye zorluyor. "Sanırım bu konuda cevabımı aldım." Ona ters ters bakıyorum ve bu onu daha da güldürüyor. "Lyric, aradığın cevapların sana kendiliğinden geldiğini göreceksin. Hayat bunu senin için doğal olarak yapacaktır. Sadece bırak gitsin. Jameson'la arana zaman ve mesafe koy. İkinizi de zorlamayın. Yarın akşam baloya git. Kendin için, Robert'la planladığınız yeni girişim için bir şeyler ayarla ve sonunun nereye varacağını gör."

"Her zaman bu kadar basit değildir."

"Her zaman bu kadar basittir. İşleri karmaşıklaştıran bizleriz."

BÖLÜM 24

LIRIK

"DAHA FAZLA, DEĞİL Mİ?" ETHAN YANIMDA DURUP DIŞARI BAKARKEN SORUYOR ofisimin penceresinde. Sesi o kadar hiper ki, atari makinelerinden birindeki langırt gibi duvarlardan sekmediğine şaşıyorum. "Hayal ettiğinden çok daha fazlası gibi mi?"

Gülüyorum, dirseğimle onu dürtüyorum ama gülümsememin ne kadar büyük olduğunu göstermek için ona bakamıyorum. Gözlerim New York City silüetinin manzarasına takılı kalıyor. Milyon yıl geçse de sahip olacağımı düşünmediğim bir manzara. "Başardın" diye bağıran bir manzara. Başardın. Bunu başardın ve artık bir oyuncusun. "Kesinlikle daha fazlası. Yani, vay be. Sadece vay be. Bu manzara-"

"Her kuruşuna değer."

Başımı sallıyorum. Ve gülüyorum, muhtemelen biraz histerik bir şekilde. Hatta belki Ethan kadar histerik bir şekilde. Maliyeti düşünmek istemiyorum ama tamamlanan bu yere ve fiyat etiketini karşılayan bu manzaraya bakıyorum... "Evet. Öyle olduğunu söyleyebilirim." Şimdi ona bakıyorum, çünkü titriyor mu, coşkuyla titriyor mu yoksa ayaklarının üzerinde zıplıyor mu anlayamıyorum. "Bugün ne kadar kafein aldın?"

Starbucks bardağını kaldırıyor. "Bu üç duble espresso yapar." Sanırım gözlerim yuvalarından fırladı. "Her neyse. Burası New York ve burada o kadar olduğunu sanmıyorum. Los Angeles'ta olsaydık, sırf şehirden atılmamak için kahvemini arasına buğday çimi sümüğü koyup içmek zorunda kalırdım ama burada insanlar sizin için kötü olan şeyleri tüketmeyi benimsiyor. Sanki bunu pahalı ve modağa uygun bir şekilde yaptığınız sürece vücudunuzu kötüye kullanmak bir onur nişanı gibi." Ona öylece bakıyorum, çünkü bir şekilde ne demek istediğini anladığımı ve haksız olmadığını düşünüyorum, ki bu daha da rahatsız edici. "Yanında yirmi dolarlık organik lahana salatası yediğim sürece diyet kola içebilir ve e-sigara kullanabilirim."

Haklı.

"Tamam, ama resmi olarak espressoları kesiyorum, çünkü camı kırıp atlamak üzeresin ve uçabileceğini sanıyorsun. Sanki PCP falan almış gibisin."

Ethan bana gülümsüyor ve ben de ona gülümseyerek karşılık veriyorum. "Başardık, Lyric." "Evet. Gerçekten başardık."

Sonra ikimiz de kız çığlığı atıyoruz, zıplıyoruz ve el ele tutuşuyoruz. Yaşadığımız anın tadını çıkarıyoruz, çünkü hayatınız boyunca böyle bir an çok fazla yaşayamazsınız. Çok güzel bir an, ama çok acı tatlı, hem ağrıyor hem de her yerde inanılmaz hissediyorum.

"Sayın CEO, güzel ve mükemmel bir şekilde dekore edilmiş ofisinizi gördüğünüze göre, sizi stüdyo katına götürmemi ister misiniz?"

"Evet," diyorum kolumu onun koluna dolayarak, "çok memnun olurum." İki yıl önce, Robert'a pankreas kanseri teşhisi konmadan önce, Brooklyn'de hip hop başta olmak üzere bazı önemli isimlere sahip olan ancak albüm çıkarmakta, iyi prodüktörler bulmakta ve ödemeleri gerektiği gibi yapmakta zorlanan bir plak şirketi vardı. Tüm bu belirsizlik yüzünden gemiden atlayan bir sanatçı Robert'ı bu konuda bilgilendirdi ve ardından Robert plak şirketini satın almak istediğine karar verdi.

Hâlâ işin üretim kısmıyla meşguldüm ve işle pek ilgilenmiyordum. Ve bundan çok önce New York'a taşınmaktan vazgeçmişim. Ancak Robert beni bu anlaşılmaya dahil etti ve tüm sanatçıların kalması ve önceki sahibi Kaplan Ross'un artık yetenek direktörü olması için çalıştık, çünkü onun gücü bu noktada yatıyor. Ayrıca Manhattan'a taşınma şartı da vardı, çünkü Brooklyn çok şık ve eğer bir Y kuşağı ya da hipster iseniz 'o' yer olarak görülse de, milyar dolarlık, yüksek profilli bir plak stüdyosu işletmek için uygun bir yer değil. En azından Robert'ın inandığı buydu. Şahsen ben her zaman Brooklyn hayranı olmuşumdur ama bu onun kararıydı, benim değil. Ve cidden, emlak fiyatları orada da burada olduğu kadar pahalı.

Robert'a anlaşma yapıldıktan üç ay sonra kanser teşhisi kondu ve bir yıldan biraz daha uzun bir süre sonra da öldü. New York ofisini bulmak ve bir araya getirmek askıya alındı. O kanserle savaşmaya odaklanırken ben de plak şirketini yönetmeye odaklanmışım. Sanırım bir yanı her zaman çocuklarının işine daha fazla dahil olmasını istemişti ama onlar babalarının parasını harcamaktan ve onun işini görmezden gelmekten daha memnunnardı. Onlar iyi insanlar. Venice Beach'te sahil kenarında bir apartman dairesinde yaşayan yarı zamanlı yoga eğitmeni Tamara'dan gerçekten hoşlanıyorum. Oğlu Oliver'ın kulüplere gitmek ve ara sıra paparazzilerle kavga ettiği için tutuklanmak dışında pek bir şey yaptığını sanmıyorum.

Ölmeden iki ay önce Robert istifa etti ve CEO olarak ben atandım. Bunun olacağını biliyordum. Bana böyle olmasını istediğini söyledi. Bunu tartıştık. Ailesi, paraları gelmeye devam ettiği sürece bunu kabul etti. Ama yine de benim için bir şoktu. O öldükten sonra New York'taki mekân üzerinde çalışmaya başladım ve burayı Los Angeles'taki ofislerimiz kadar büyük ve etkileyici hale getirmek için yorulmadan çalıştım.

Ethan bu projedeki ana adamımdı ve söylemeliyim ki, şimdiye kadarki tüm beklentilerimi boşa çıkardı. Yine de şaşırtıcı değil. O olmasaydı son dört yılı hem kişisel hem de profesyonel olarak atlatamazdım. Biz vurduk

Asansöre binin ve üç kat aşağı inip 41. kata çıkın. Bu binada toplam beş katımız var ve bunların çoğu idari katlar. Ama stüdyolarımız için koca bir katımız var.

Toplam on stüdyo. Bazıları davul ve diğer enstrümanlar da dahil olmak üzere tüm bir grubu barındıracak kadar büyük. Bazıları sadece vokalleri kaydetmek için daha küçük. Asansörden iniyoruz ve içerisi yeni halı, talaş ve cennet gibi kokuyor. İlk stüdyolardan birinin kapısını açıyor ki bu stüdyo daha büyük olanlardan biri. İki kanepeli, inanılmaz rahat görünen iki büyük uzanma koltuğu ve çift ekran ve bir dizüstü bilgisayarla tamamlanan büyük bir ses tahtası veya genellikle adlandırıldığı gibi miksaj güvertesi var. Bazı yapımcılar her şeyi dijital olarak yapmak, tamamen bilgisayar tabanlı olmak ister. Bazıları eski kafalıdır ve ses tahtasının verdiği hissi sever. Bazıları, benim gibi, her ikisini de kullanır.

"Vay canına," diye nefes alıyorum, parmaklarımı sevgiyle panonun düğmelerinin, butonlarının ve kaydıraklarının üzerinde gezdiriyorum. "Aşık oldum. Bu gece topu bırakıp burada takılsam yanlış mı olur?"

"Hayır," diyor Ethan, sandalyelerden birine tamamen yaslanmış, kollarını başının arkasına dayamış ve gözleri kapalı. "Burası tüm binada en sevdiğim yer olabilir. Karanlık, sessiz ve çok rahat." Ne demek istediğini kanıtlamak için kıpırdanıyor. "Ofisim de oldukça iyi."

Tahtanın arkasına oturdum. Hiçbir şeyi açmıyorum ama bu odalardan birinde çalışmaya başlamak için gerçekten sabırsızlanıyorum. Önümüzdeki birkaç hafta içinde burada başlayacağım iki albümüm var. Biri ara sıra albümlerine bir iki balad eklemeyi seven rapçi Dax Star'la, diğeri de Cyber's Law'la. Evet, şu Cyber's Law. İlk seferden sonra bir daha asla çalışmayacağıma yemin ettiğim kişi. Yine de bu onların yapımcılığını üstlendiğim üçüncü albümleri olacak. Hâlâ yaratıcı açıdan başımın belasılar ama sound'larına doyamıyorum ve artık aramızda bir şey var gibi görünüyor. Birbirimizi öldürmeden ihtiyaçlarımızı ve isteklerimizi anlatmanın bir yolu.

İş ile eğlenceyi asla birbirine karıştırmam. Bu benim katı kuralımdır ve asla bozmadığım bir kuraldır.

Bu benimle flört edilmeyeceği anlamına gelmiyor. Artık patron ben *olsam* bile. Hâlâ yirmili yaşlarının ortasında genç ve güzel bir kadını. Uzun saatler çalışıyorum, birçok ünlü, muhteşem müzisyenle bire bir çalışıyorum. Cazibe olur. Flörtler olur. Bazı stüdyolarda neler döndüğünü biliyorum. Aptal değilim. Bazen insanların bu kabinlerin bazılarında seks yaptığını biliyorum.

Ben hiç onlardan biri olmadım.

Ama Cyber's Law'ın solisti Harry? Evet. Bunu benim için değiştirmek istediğini belli ediyor. Önümüzdeki birkaç ayı onunla geçirmek zor olacak. Sonra başka bir şey, bu devralma, bu bina ve bu stüdyolar ortaya çıktığından beri düşünmeyi reddettiğim bir şey aklıma geliyor. "New York'ta yaşıyor olacağım."

Ethan düşüncelerimi açıkça okuyarak, "Bu onu görmek zorunda olduğun anlamına gelmiyor," diyor. "Orası büyük bir şehir ve o da şehir merkezinde çalışıyor. Hatta orada yaşıyor bile olabilir. Sen," dönüyorum ve sert bir parmakla beni işaret ediyor, duruşu hala sandalyede tamamen yaslanmış, "şehir merkezinde çalışıyorsun ve buradan on blok kuzeyde ve iki blok batıda yaşıyor olacaksın."

"Farklı dünyalar," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Farklı dünyalar." Şimdi oturuyor, sandalyenin ayakları odanın içinde yankılanan bir gümbürtüyle düşüyor. Öne doğru eğilerek o bakışıyla beni çiviliyor. Kimseden saçma sapan bahaneler duymak istemediği zamanki bakışıyla. "Çünkü istediğin bu. *Değil mi?*"

"Doğru," diye onaylıyorum ama gözlerine bakamıyorum. Parmaklarım hâlâ mikserdeki kanallardan biriyle oynuyor.

"Bence aşk yedi ölümcül günahın biri olmalı. Şehvet değil. Doğru yapıldığında şehvet dünyadaki en iyi şey olabilir. Herkesin başını belaya sokan şey aşktır."

"Aşk değiştirmezdim. Sadece bittiğinde atlatılmasını kolaylaştırır ve daha az acı vermesini sağlardım. Kalp acısının, aşk acısından daha uzun sürmesi adil değil.

onu sana veren aşk."

"Bunca zaman sonra şimdi ortaya çıkması, buna boyun eğmeniz gerektiği anlamına gelmez. Onun yerine geçecek daha iyi birini henüz bulamamış olman, o kişinin var olmadığı anlamına gelmez. Çok yol kat ettin, Lyric. Sen çok güçlü ve başarılı bir kadınsın ve bunun için bir erkeğe ihtiyacın yok. Erkekler bir lükstür, gereklilik değil. Onlar ek bir bonus gibidir. Arkadaşların ve ailen seni yalnızlıktan kurtarır, iyi bir vibratör seni tatminsizlikten kurtarır ve işin seni tatmin eder."

Sandalyemde dönüp ona bakıyorum. Bazen sevdiğimiz insanlar bizi bu kadar iyi tanımasaydı her şey daha kolay olurdu. Olmamak için çok çabaladığımız açık bir kitap gibi bizi okuyamazlar. "Bunların hepsine katılıyorum. Gerçekten katılıyorum. Beni bütün bir insan yapmak için Jameson'a ya da herhangi bir erkeğe ihtiyacım olduğunu hiç hissetmedim. Ben kendi başıma buyum. Kalp kırıklığımdan bir şeyler yarattığımı söylemek şiirsel olurdu. Onu sanata dönüştürdüğümü ya da daha yüksek bir varoluş düzeyine ulaşmak için kullandığımı. Ya da insanlara ilham veren saçma sapan düzyazılarla donatıldığımı. Ama bu yalan olur." Öne doğru eğiliyorum, dirseklerimi kalçalarımın indiriyorum ve tam olarak anladığımdan emin olmasam da bunu anlayabilmesi için arkadaşımın hizzasına geliyorum. "Günün sonunda, ben hâlâ benim. Sevmemesi gerektiğini bildiği adama aşık olan ve kaybeden kız. Ve hala kalp ağrımı koluma takıyorum çünkü benden daha fazlasını almadan onu nasıl içimde tutacağımı bilmiyorum."

"O zaman bırak gitsin, eninde sonunda sana sahip olmayacak. Dürüst olmak gerekirse, bence ona ve ona tutunuyorsun, bırakmaktan ve tamamen yoluna devam etmekten korkuyorsun."

Bunu inkâr edemem, o yüzden zahmet bile etmiyorum. Onun yerine ben ayağa kalkıyorum ve Ethan da kalkıyor. "Bu akşamki balo için hazırlanmam gerekiyor."

"Ben de öyle," diyerek elimi tutuyor ve beni boş koridora geri götürüyor. Pazartesi böyle olmayacak. Pazartesi günü çok yoğun olacak. Önümüzdeki birkaç ay boyunca evimden uzaktaki yeni evim olacak kata son bir kez bakarken bu beni gülümsetiyor. Umarım

New York'ta tekrar yaşayabilir. Özellikle de Jameson'la geçirdiği son birkaç günden sonra.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 25

JAMESON

GÖKKUŞAĞI BALOSU HER YIL NEW YORK'TAKİ RAINBOW ROOM'DA DÜZENLENİR.

York City. Açıkçası, bu tesadüfen değil, tasarım gereği. Ülkedeki en büyük kanser etkinliklerinden biridir. Sadece bir gecede bir milyon doların üzerinde para toplanıyor ve bu para üç farklı kanser yardım kuruluşuna paylaştırılıyor. Bu üç hayır kurumu her yıl değişiyor ve belirli organizasyon kriterlerini karşıladıkları ve son üç yılda etkinlikten para almadıkları sürece rastgele seçiliyorlar.

Bu bir A-list etkinliği. Sanırım bundan daha önce bahsetmiştim. Katılmanın zor olduğunu biliyordum ama neredeyse imkânsız olduğunu fark etmemiştim. New York'ta tanıdığım herkesi aradım ve kimse bana bir bilet ayarlayamadı. Herkes biletin tükendiğini söylüyordu.

Sonra Cane'i aradım. Cane de karısı Greta ile konuştu. Muhtemelen önce ona gitmeliydim ama eski sevgilimi geri kazanma yolculuğuma en iyi arkadaşımı ya da onun karısını dahil etmek istemedim. Çoğunlukla Cane'den saçmalık duymak istemediğim için. Ama umutsuz zamanlar, değil mi? Cane, altın arayıcısı alarmıyla, üçüncü nesil bir nakliye patronunun kızı olan Greta ile tanıştı.

New York'ta doğup büyümüş, tam bir sosyetik. Bu şehirdeki herkesi tanıyor. Aynı zamanda dünyadaki en büyük top toplayıcı. Cane ile yaşamak için öyle olmalı.

"Bebek doğduktan hemen sonra başlamak üzere her gece dadı görevi için gelmeni bekliyorum," dedi, hem hayranlık uyandıran hem de rahatsızlığını belli eden bir şekilde büyük yuvarlak karnını ovuşturarak. "Çok fazla uykuya ihtiyacım olacak, çünkü son üç aylık dönemde hiç uyuyamadım. Yemin ederim, bu bebek bütün gece çılgın jimnastikler yapıyor, bu da muhtemelen bütün gece onunla birlikte uyanık kalacağınız anlamına geliyor. Bebeği biberonla beslemen gerekecek tabii ki," dedi göz devirerek. "Cane ve ben çok ihtiyacımız olan dinlenmemizi sağlarken onun altını bezlemen ve genellikle sessiz kalmasını sağlaman gerekecek."

Bu kadar ciddi görünmeseydi eğlenceli olabilirdi. "Neden bir dadı tutmuyorsun?"

Kendini beğenmiş bir sırıtişla bana, "Sanırım az önce yaptık," dedi.

Onay için Cane'e döndü ve o piç karısını benden daha çok sevdiği için, "Çocuk odasının hemen yanında kendi odan olacak, ama eğer doğanın bir mucizesi Lyric'le olan bu şey işe yararsa, onu yanında getirmene izin yok. Çalışmak için buradaysan, çalışmak için buradasın. Görevde olmadığın zamanlarda ziyaretine gelebilir."

Tek yapabildiğim onlara boş boş bakmak ve şaka yapıyor olmaları için Tanrı'ya dua etmektir. Greta, bu yıl katılmamaya karar veren annesinden aldığı davetiyeyi bana uzattı ve ben de oradan ayrıldım. Aslına bakarsanız olabildiğince hızlı bir şekilde. Cane bana şans diledi ama ardından "Onu geri kazanmak için buna ihtiyacın olacak" dedi.

Evet, evet. Bana bilmediğim bir şey söyle.

Empire State Binası'na ve ötesindeki tüm ihtişamıyla şehre bakan tavandan tabana pencereleriyle göz alıcı ve zarif bir şekilde döşenmiş oda, rengarenk elbiseler giymiş kadınlar ve smokinli erkeklerle dolup taşıyor. Buradaki hemen herkesi simaen tanıyorum. Aktörler. Şarkıcılar. Sosyetikler.

Modeller. Yönetmenler. Yapımcılar. Sessiz müzayedenin bir parçası olan eşyalara teklif verirken pahalı bardaklardan pahalı alkol içerek birbirlerine karışıyorlar.

Hawai tatilleri, Lyric'in babası Gabriel Rose tarafından imzalanmış bir gitar, Four Seasons'ta otel konaklamaları, Canyon Ranch'te spa kaçamakları, şarap şişeleri, özel jetlerle seyahatler ve özel yatlarda bir haftalık tatiller gibi şeyler. Malibu'da Lyric'inkine tıpatıp benzeyen bir sahil evinde bir hafta. Liste uzayıp gidiyor.

Her şeyi ve herkesi incelerken sevgilimi hiçbir yerde bulamıyorum. Ama Canyon Ranch kaçamağının yanındaki kâğıtta onun adını görüyorum. Ve sonra tekrar şarap şişelerinden birinin üzerinde. Ve sonra yine Hawaii tatilinde. Bunlar başlangıç teklifleri, farkındayım, ama düşük teklifler de değiller. Davası için para toplamaya çalışıyor ve bunu pasif-agresif, zengin canı cehenneme tarzında yapmasına bayılıyorum.

Ona ait olduğunu bildiğim Malibu sahil evi için bir servet yatırdım ve yoluma devam ettim.

Odanın karşı tarafındaki bara doğru ilerlerken, parıldayan bir renk ve et parıltısı gördüğümde donup kalıyorum. Lirik. Nefesim göğsümde sıkışıyor, dışarı çıkamıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve onu tepeden tırnağa süzerken aletim dayanılmaz derecede sertleşiyor.

Elbisesi tamamen, kristal avizelerden veya mumlardan en ufak bir ışık kırıntısı yakaladıklarında gökkuşağı ateşi gibi parlayan çok renkli payetlerden veya boncuklardan oluşuyor. Elbisenin bedeni sımsıkı, vücudundaki her bir muhteşem kıvrımı sarıyor. Uzun kollu ve yere kadar uzanıyor ve sağ uyluğunun yanından kalça kemiğine kadar uzanan bir yırtmacı var.

Ve eğer bu yeterince baştan çıkarıcı değilse, elbisesinin tüm arka kısmı kışının üstündeki yarığa kadar açık. Uzun, sarı saçları yukarı ve yana doğru tutturulmuş, sırtında omuzlarının arasında bulunan dövmeyi ortaya çıkarıyor

Bıçaklar. Vücuduna yapılışını izlediğim dövme. Ona aşık olduğum andı. O zaman itiraf etmeyi reddetsem bile.

Lyric elinde bir kadeh şampanya ile arkasını döner. O adamla konuşuyor. Ethan. Varlığımın baş belası Ethan. Lyric'in dudakları kırmızı, gözleri ıslıl ıslıl ve onu hayatımda hiç bu kadar güzel gördüğümü sanmıyorum. Belki de bu ve Noel'deki o ilk gece onu yatağımda kollarımda uyurken tuttuğum zaman arasında bir eşitlik vardır.

Benim odak noktam tek: Lyric'i geri almak.

Bu benim mantram oldu. Kalbimin sabit atışı. Damarlarımdaki kanın nabızı.

Ta ki Cyber's Law grubunun solisti Harry Evans ona yaklaşıp kadar. Ta ki onun elini tutup dans pistinin ortasına götürene kadar. Ta ki onu kollarının arasına çekip, kızımı göğsüne bastırana ve onunla dans etmeye başlayana kadar.

"Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun," diyor sağımdan bir ses. Başımı çevirdiğimde Ethan'ın yanımda durduğunu ve viski gibi görünen ve kokan bir bardak uzattığını görüyorum. Sözsüzce bardağı alıyorum ve içindekileri bir dikişte yudumluyorum. "Yardıma mı?"

"Azıcık bile değil."

"Güzel," diye cevap veriyor ve dikkatimi tekrar Lyric'e yönlendirirken alaycı kahkahamı durduramıyorum. Böyle gülümsemek zorunda mı? Ethan yüzünü bana dönecek şekilde kayıyor ve elini bana doğru uzatıyor. "Ethan Simons, ama sanırım bunu zaten biliyorsun."

Başımı sallıyorum, yüce gönüllü davranıyorum ve hıyarın elini sıkıyorum. "Sen benim kızımın hayatındaki adamsın."

"Öyleyim," diye onaylıyor alaycı bir sırıtışla. "Sadece düşündüğün gibi değil."

Kontrol edemediğim mantıksız bir öfkeyle ona bakıyorum. Ethan'ın suçu olmadığını biliyorum. Benim suçum olduğunu biliyorum. Ama bu, onun söz konusu olduğu durumlarda sahiplenici kıskançlığımı durdurmuyor. Çünkü son dört yıldır o kıza sahipti ve ben değildim. Onun dediği gibi, düşündüğüm gibi olmasa bile.

"Buraya nasıl girdin? Davetli listesinde olmadığını biliyorum. Bundan eminim."

"Vay canına," diyorum. "Gerçekten kendini tutmuyorsun."

Başını iki yana sallar. "Lyric söz konusu olduğunda değil, hayır."

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum, uzun süre başka tarafa bakamıyorum. "Ee, ne oldu? Buraya geldin, kendini tanıttın ve bana bir içki verdin. Sırada ne var? Kışımı tekmelemeyi mi planlıyorsun?"

"Sanırım ikimiz de bunu hak ettiğini ve bunu yaparsam Lyric'e bir iyilik yapmış olacağımı biliyoruz, ama hayır, bu yüzden burada değilim."

Sustu ve bu adamın ben istemeden bana bir şey vermeyeceğini anladım. Ve normalde bunu kabul etmezdim. Lyric'i geri kazanma arayışında onun üzerine atlar ve bir daha asla düşünmezdim. Ama Ethan sıradan biri değil ve Lyric'i geri almak *istiyorsam* önce onu geçmem gerekecek gibi görünüyor. Bu yüzden ona dönüyorum. Dikkatimi Lyric'ten ve onunla dans eden pislikten başka bir yöne çekmek zorunda kalmak beni onuncu dereceye kadar kızdırsa da tüm dikkatimi ona veriyorum. Çıplak tenine dokunuyor. Orospu *çocuğu*!

"Olay şu, en iyi arkadaşım-"

"Kapa çenenin ve dinle, tatlı çocuk. Ben uzun boyluyum, yapıyıym ve çok pis dövüşürüm."

Gözlerim kısılıyor, yumruklarım sıkılıyor ve dik duruyorum. Göz göze geldik ve hemen hemen aynı kilodayız. O kirli dövüşebilir ama ben daha kirli dövüşeceğimden eminim. Birbirimize bakıyoruz ve yavaşça, öfkeyle beslenen erkek testosteronunun bulanıklığında, farkındalık ortaya çıkıyor. Lyric'i korumaya çalıştığını biliyorum. Benden bile. Ve her ne kadar bu adamdan nefret etsem de, onun hayatında olmasını sevmekten kendimi alamıyorum. "Konuş," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Böbürlenmiyor ve sırttmıyor. Bunun yerine, hiç numara yapmadan doğrudan konuya giriyor. "Sen ilişkimizi bitirdiğinde Lyric kendinden bir parça kaybetti." Açıklamak için ağzımı açıyorum ama elini kaldırıp beni susturuyor

abucak. "O senin aptal, hak etmeyen kını sevdi ve sen onu bir kenara attın. O tanıdığım en harika insan. Kronik olarak insanların içindeki iyiliği görür. Her zaman onlara yardım etmek ister. Ama kendine asla yardım etmez. İşte ben burada devreye giriyorum. Tökezlediğinde onu kaldırıyorum ve düşmesine asla izin vermiyorum. Son dört yıldır yaptığım şey bu ve on yıl sonra da yapacağım şey bu olacak." Duraklıyor. Bana doğru eğildi. Ve yardım edemeyeceğim ama saygı duyduğum bir vahşilikle bana bakıyor. "On yıl sonra ben hâlâ burada olacağım. Sen nerede olacaksın?"

"Eğer sen onun en iyi arkadaşı olmasaydın ve ben de onunla her şeyi berbat eden adam olmasaydım, küstah kını tekmelerdim." Hiç irkilmiyor ve *beni deneyen* sırtışı hiç değişmiyor. "Lyric'i sevmek hiçbir zaman sorun olmadı. Hayattı. Bunun için sana bir açıklama borçlu değilim. Benden cevap alabilen tek kişi o. Ve kesinlikle senden izin isteyecek değilim. Ama sana şunu söyleyeceğim, en iyi arkadaşım, eğer mesajımı iletmek için seni kullanmaktan başka bir sebep yoksa. Lyric benim ve onu bu dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Onu üniversitedeki o lanet finans dersine girdiğim andan beri seviyorum. Lisedeki ilk yılımda İspanyolca dersinde yanımda oturduğundan ve çirkin olduğunu düşündüğü için isminin İspanyolca versiyonuyla çağrılmayı reddettiğinden beri. Altıncı sınıfta fen dersinde laboratuvar partnerim olduğu ve kurbağaları incelemenin iğrenç değil de havalı olduğunu düşündüğü için. Anaokulu sınıfıma Rolling Stones tişörtü, güneş ışığı sarısı eteği ve lanet olası at kuyruğuyla girdiğinden beri. O benim olmak için doğmuş, bu dünyaya gelmişti. Ve evet, bunu gözden kaçırmış olabilirim. Bokun yoluma çıkmasına izin vermiş olabilirim. Ama bu bir daha asla yapmayacağım bir hata. On yıl sonra nerede olacağımı bilmek ister misin? Lyric ile. Kızımın sonsuza dek mutlu olmasını sağlamak için kendimi öldürüyorum, çünkü dediğim gibi, o. Benim. Benim."

Ethan uzun bir dakika daha bana bakıyor. Sonra doğruldu. ve geri adım atıyor, memnun bir gülümseme dudaklarının kenarlarını yavaşça sıyrıyor. "O zaman ne bekliyorsun?"

Dudaklarımdan küçük, rahatlamış ve biraz da şok olmuş bir kıkırdama çıkıyor. Elimı uzatıyorum ve Ethan sıkıca sıkıyor. "Teşekkür ederim Ethan. Ben yanında değilken onun yanında olduğun için. Asla düşmemesini sağladığın için."

"Benim için zevk. Şimdi, Harry Evans harekete geçmeden önce gidip onu getir. Ve eğer bunu bir daha berbat edersen, cesedini asla bulamayacaklarından emin olacağım. Bu dünyada üçüncü şans diye bir şey yoktur."

Ona başımı salladım ve kızımı almak için arkamı döndüm. Üçüncü bir şansa ihtiyacım yok. Asla olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 26

LIRIK

BEDENLERİMİZ SENKRONIZE BİR RITIMLE HAREKET EDER VE SALLANIR.

Grubun çaldığı müzik ve etrafımızı saran diğer dansçılarla uyum içinde. Harry benimle kendi yazdığı bir şarkı hakkında konuşuyor, tabii ki bu şarkı başladığımız orijinal parçaların bir parçası değil. Biz yakın dans ederken o bana şarkıyı mırıldanıyor, elleri sırtımın alt kısmında, elbisemin kumaş çizgisinin hemen üzerinde, çıplak tenimde hafifçe geziniyor. Kollarım onun omuzlarında, sanki sekizinci sınıf dansındaymışım gibi aşırı hevesli bir adamla aramdaki garip mesafeyi korumaya çalışıyorum.

Sesi tenimi gıdıklıyor ve nakarata geldiğinde sözleri doğrudan kulağıma söylüyor. Onun fiziksel yakınlığına ve bir sorun yaratmadan kendimi ondan nasıl ayıracağıma bu kadar odaklanmamış olsaydım, şarkıyı sevdiğimi söyleyebilirdim. Potansiyeli olduğunu. Bence olabilir, ama tam olarak emin değilim.

Beni daha da yaklaştırıyor ve ben içten içe irkiliyorum, ağzımı açıp buna bir son vermek üzereyken göz ucuyla bir hareket görüyorum. O tanıdık elektriklenme hissi ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Karnım da aynı hareketi yapıyor. Vücudum

daha gözlerim yetişmeden bana doğru odaklanmış bir kararlılıkla kimin geldiğini biliyor. Jameson'ın solgun gözleri şehvet ve öfkeyle yanarken karanlık ve tehlikenin anlamlı bir karışımı.

Sinirsel enerji içimi doldururken nefesim kesiliyor ve dudaklarımdan dökülen baş döndürücü kahkahayı tutmakta zorlanıyorum. Geldiğine inanamıyorum. Nasıl bilet bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama belli ki adam kararlı olduğunda becerikli. Sarhoş kelekler midemde uçuşuyor, sağa sola sıçırıyor ve koordinasyonsuz çırpınışlarıyla beni hasta ediyor.

Jameson sırtıyor, avına saldırmak üzere olan bir hayvan gibi bana doğru yaklaşıyor. Harry bana bir şey söylüyor ama kulaklarımdan akan kan yüzünden ne olduğunu anlayamıyorum. Vücudum gergin bir bekleyişle uğulduyor. Jameson'ın benim için burada olduğunu biliyorum. Bilet almak için çok uğraşmış olmalı. Yine de ters yöne koşmam gerektiğini biliyorum ama bana böyle baktığında, uzaklaşmak yerine yakınlaşmaktan kendimi alamıyorum.

Jameson'ın beni görme şeklini severdim. Herkesin dışarıdan gördüklerinin ötesine bakabilmesini ve içimde saklı olan beni bulabilmesini. Gerçeği rüyadan daha iyi hale getirirdi ve tüm bunları sadece gözlerimin içine gülümseyerek ya da odanın diğer ucundan beni izleyerek yapardı. Şu anda bana yaptığı da bu. Beni tanıdığını hatırlatıyor. Bana sahip olduğunu. Bu basit bir çekimden ya da kaybedileni yeniden kazanma ihtiyacından çok daha fazlası. Bu, diğer yarınızın ruhunu araştırmak, derinlemesine incelemek, onu ilkel bir şekilde tanımadır.

Dizlerim zayıflıyor ve kararlılığım pelteye dönüşüyor.

"Araya girebilir miyim?" Bu bir soru değil, bir talep ve Harry yarı pişmiş dansını bırakıp yüzünü ona dönüyor, bedenimi kavrayışından en ufak bir şekilde bile kurtarmadığından emin oluyor.

Harry'nin gülümsemesi gözlerine değmiyor, "Hanımefendi ve ben bir şeyin ortasındaydık," diye cevap veriyor.

"Ve o şey sona erdi."

Harry başını sallıyor, tahmin ettiğimden daha fazla kavgaya dalmış.

"Kusura bakma dostum. Böyle bir şey olmayacak." Pozisyonunu değiştiriyor, duruşunun istediği şey için savaştan korkmadığı mesajını vermesine izin veriyor.

Neredeyse araya girecektim ama bu küçük çekişmenin nereye varacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

"Hadi ama Harry," diye patronluk taşıyor Jameson küçük bir tsk ile. "Gökkuşuğu Balosu'nda bir şeyler başlatmak isteyeceğini sanmıyorum. Özellikle de birkaç ay önceki alkollü araç kullanma olayından yeni çıktığını düşünürsek."

Gülümsemiyorum ve kıs kıs gülüyorum. Çoğunlukla Jameson'ın a) Harry'nin kim olduğunu ve b) alkollü araç kullanmaktan tutuklandığını bilmesine şaşırdığım için.

Harry'nin sırtı bir çubuk gibi dikleşiyor ve bu ikilinin karpışmasını izlemekten duyduğum hastalıklı röntgencilik zevkini yenmem gereken an bu. "Harry," diyorum, omzuna dokunarak dikkatini tekrar bana ve Jameson'dan uzaklaştırmasını sağlıyorum. "Üniversiteden eski bir arkadaşım." Bunu neden söylediğime dair hiçbir fikrim yok. Kelimeler ağzımdan patlamış bir boru gibi aktı. "Neden gidip Ethan'la Pazartesi için hangi stüdyoyu istediğini konuşmuyorsun, o da bunu gerçekleştirir."

Harry elindeki durumu tartarken gözleri benimkileri arıyor. "Ben her zaman leydimin istediğini yaparım," diyor göz devirmemi bastıran bir edayla. "Sana sonra yetişirim, güzelim." Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor ve sonra Jameson'a evrensel bir şekilde çarparak uzaklaşıyor: sen kazanmadın, ben zaferi devrettim.

Jameson zaman kaybetmiyor. Bir saniye sonra kolları beni sarıp sarmalıyor, sıcak bedenine çekiyor, baştan çıkarıcı kolonyasının kokusu aklımı başımdan alıyor. Parmakları çıplak sırtımda kayıyor, dövmemin olduğu yerde sevgiyle geziniyor, sanki bana onun da bu mürekkep kadar benim bir parçam olduğunu hatırlatmak istercesine. Titriyorum, kollarımdan yukarı doğru çıkan ürpertiler

Başımı göğsüne, tam kalbinin üzerine koyuyorum. Çılgınca atan kalbi, soğukkanlı ve kendinden emin dış görünüşüne ihanet ediyor.

"Nihayet evimdeyim," diye mırıldanıyor kulağıma, sesi yumuşak ve tonu o kadar içten ki, onun duygularını taklit etmekten kendimi alamıyorum. Çünkü hiçbir şey Jameson'ın kollarında olduğu kadar doğru hissettirmemişti. Gözlerimi kapatıyorum, ona gömülüyorum ve sonra gözlerim kocaman açılıyor.

Ne yapıyorum ben? Neden bu kadar kolay teslim oluyorum?

Dört yıl, Lyric!

Dört yıl boyunca ondan en ufak bir ses çıkmadı. Beni Ethan'la birlikte görmesi ve onunla birlikte olduğumu ve mutlu olduğumu düşünmesi hakkındaki hikayesi saçmalık gibi geliyor. Hepsi saçmalık gibi geliyor. Çünkü günün sonunda, benim için savaşmadı. Bizim için ya da sahip olduklarımız için savaşmadı. Bu da onun için özel olmadığım anlamına geliyor. Önemli değildim. Peki ya şimdi? Şimdi bunun ne olduğunu bilmiyorum. Pişmanlık mı? Nostalji mi? Babasının kötü sağlığı yüzünden yaşadığı çeyrek yaşam krizi mi?

Söyleyemem, ama az kullanılan ve aşırı hevesli libidoma soğuk ve sert bir tokat gibi.

"Benimle dans et Lyric" dediğinde hareket etmeyi bıraktığımı fark ediyorum. Seni kollarıma almama ve kendime bastırmama izin ver. Her santimini senden daha iyi bilen biri tarafından dokunulmanın nasıl bir his olduğunu sana hatırlatmama izin ver." Geri çekilip gözlerimle buluşuyor, gözlerindeki ışıltı vücuduma ılık karıncalanmalar yayıyor. "Hadi bebeğim, etrafımızdaki dünyayı sadece bizim bildiğimiz şekilde yok edelim."

"Peki tekrar odaklandığında ne olacak Jameson? Sonra ne olacak?" Sessizce bana bakıyor, sanki nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi. Ve vay be, bu sadece... kahretsin, kelimelerim bile yok. "Çok şey kaçırdın. Dört yıl önemsiz bir süre değil. Aslında, birlikte olduğumuzdan çok daha uzun bir süre."

Anlamıyormuşum gibi bana kafasını sallıyor. Belki de anlamıyorum. Kendi hislerimin ötesinde pek bir şey anlayamayacak kadar kaybolmuş hissediyorum. "Ben

Pervasız. Zamanını umursamadan. Kalbinle. Sevginle. Dikkatsiz davrandım Lee ve pişmanlığımı senin anlayabileceğin şekilde nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum. Kelimelerin ve hatta duyguların ötesine geçiyor. Bu benim içimde. Benim bir parçam. Dikkatsiz davrandım ve hayatımın aşkının elimden kaçmasına izin verdim."

"Mesele de bu," diyorum gözlerinin içine bakarak, "hiçbir yere gitmedim. Hâlâ oradaydım. Bütün o lanet zaman boyunca. Hareket etmedim. Ne ev. Ne de iş. Oradaydım Jameson, hiç gelmeyen adamı bekliyordum. Beni geri aramayacak kadar *umursamaz olan adamı*. Kazananı olmayan bir durum olduğunu biliyorum ama asla böyle bitmemeliydi. Bu da benim suçum. Öyle olduğunu biliyorum. Ama seni nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Ama bir yolunu bulsam bile, sana nasıl güveneceğimi bilmiyorum. Kalbimin, ona verdiği gibi bir darbeyi daha kaldırabileceğinden emin değilim."

Sihirli iksiri hayal ederken çaresizce bana bakıyor. Zamanı ve anıları silen iksiri. Tüm bunları daha iyi hale getiren ve tekrar denememize izin veren iksiri. Elinden bir şey gelmeyince de beni kendine doğru çekiyor, bu anın çok kısa olduğunu bilerek bana sımsıkı sarılıyor. Bu danstaki son kullanma tarihimiz dolmak üzere.

"Kaçınılmaz olarak fedakârlık yapmak zorunda kalırız. Bizi değiştiren, yapmamamız gereken şeyler için sevdiklerimizi feda etmemizdir. Ben de öyle yaptım, Lee. Benim için senin kadar önemli olmayan bir şey için seni feda ettim. Hâlâ olduğun gibi. Bu bir daha asla yapacağım bir şey değil. Yapabileceğim bir şey değil. Seninki bağışlayıcı bir kalp. Şimdiye kadar tutmaktan zevk aldığım en büyük, en güzel kalp. Ama anlıyorum. Sözlerimden ya da vaatlerimden daha fazlasına ihtiyacın var." Geri çekildi ve şimdi her şeyi çözmüş gibi sırtıyor. Sanki o ah-ha anını yaşamış ve her şey onun için bir araya geliyormuş gibi. "Dibe vuracak kadar kötü batırıdıysan, yukarıdan başka gidebileceğin bir yer yoktur. Senin için savaşıcağım, Lyric Rose. Deli gibi savaşıcağım. Çünkü seni seviyorum ve senin de içten içe beni sevdiğini biliyorum. Biz birlikte olmalıyız. Lanet olsun.

Kısmet falan ama daha az doğru değil. İşte bu, bebeğim. Yani evet, benimle işin henüz bitmedi."

Ve sonra ağzı benimkini buluyor. Hayır, benimkini yutuyor. New York sosyetesinin önünde, dans pistinin ortasında. Bu öpücük diyor ki: Bana karşı çıkmaya cesaretin var mı? Bir eli saçlarımda, öpücüğü kontrol ederken başımı tutuyor, diğer eli elbisemin çizgisiyle oynarken sırtımın alt kısmında. Dilini benimkinin üzerinde gezdiriyor, beni tadıyor. Ben de onun tadına bakıyorum. Durduramıyorum, neden deneyeyim ki? Viski, nane ve Jameson. Sonuncusu o kadar iyi ki, beni daha önce hiç öpmemiş bir erkek gibi öperken kafam güzel, başım dönüyor ve dizlerimin bağı çözülüyor. Sanki dünyası ağzımın içinde başlayıp duruyormuş gibi. Ruhumun içinde.

Ve geri çekildiğinde, yüzümü iki eliyle kavıyor, başparmakları yanaklarımda tepesinde geziniyor. "Sonsuzluğumuzdan vazgeçme. Daha yeni başlıyor." Gözlerimi arıyor, beni okumaya çalışırken her biri arasında gidip geliyor. "Pazartesi günü gerçekten o Harry denen adamla mı çalışacaksın?"

"Evet," diyorum usulca, öpücüğün etkisiyle hâlâ sersemlemiş olsam da sesim düşündüğümden daha kararlı çıkıyor.

Jameson nefesini bırakırken gözleri yavaşça kapanıyor. Ve onları yeniden açtığında, ateşli bir kararlılıkla doludurlar. "Kaliforniya'ya ne zaman gidiyorsun?"

New York'taki stüdyodan haberi yok.

"Yarın," diye yalan söyledim. Ve bu yalanı açıklayamıyorum bile. Nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama geri çekmiyorum. Değiştirmeye çalışmıyorum. Yalanın bana kazandırdığı zamana ihtiyacım var. Güvenliğine ihtiyacım var. Tüm bunlar çok hızlı oluyor ve kendimi toparlayamıyormuşum gibi hissediyorum.

"Uçağın kaçta?" "Sabah onda."

"O zaman bir dakika daha kaybetmek istemiyorum." Jameson elimi tutuyor ve beni dans pistinden uzaklaştırıyor.

"Gidemem," diye itiraz ediyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum.

Bana yan gözle bakıyor ve sırtarak eşlik ediyor. "Gitmiyoruz. Sadece daha özel bir yere gidiyoruz." Beni ana odadan çıkarıp Aziz Patrick Katedrali'ne ve Beşinci Cadde'ye bakan açık bahçeye götürüyor. Çimenler ve bahçeler çok güzel. Küçük çiçek tarhları ve kısa ağaçlarla kaplı mükemmel bakımlı çitler, şehrin yukarısındaki sığınağın büyük bölümünü oluşturuyor. Hava serin ve berraktır ve aşağıdaki şehrin sesleri yükseklik nedeniyle kısılmıştır. Aslında burası şaşırtıcı derecede sessiz ve romantik, sadece katedralin ışıltısı yolumuzu aydınlatıyor.

Taşın etrafını çevreleyen dış çit birkaç adımda bir kırılıyor ve Jameson beni bu kırılmalardan birine götürüyor. Öne doğru eğilip aşağıdaki caddeye bakarken kollarımızı soğuk, sert taşa dayıyoruz. "Burası çok güzel," diye fısıldıyorum saygıyla. "Bunca yıldır baloya geliyorum ama hiç buraya çıkmamıştım. New York'ta yaşamayı seviyor musun?"

"Evet," diyor hızla, bakışları Beşinci Cadde'de güneye doğru uçan arabalara odaklanmış. "Dürüst olmak gerekirse ben de emin değildim. Ama insanın içine işliyor."

"İsilik gibi," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. New York'tan nefret etmiyorum. Ama ona kızgınım, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa. Önümüzdeki birkaç ay boyunca geçici olarak ikamet edeceğimin farkındayım, ancak bu tamamen teslim olduğum anlamına gelmiyor. Aslında daha çok bir aşk/nefret ilişkim olduğunu düşünüyorum.

"New York bir kızarıklıkla, Los Angeles bir hastalıktır."

Başımı salladım. "Buna katılmıyorum. Malibu'daki evimi seviyorum ama bu şehirde olmadan da yapabileceğim çok şey var. Duman. Trafik. Trafik sıkışıklığı. İnsanların sahteliği. İnsanın içini kemiriyor ama sanırım bu da diğer her şey gibi bir süre sonra alışıyorsunuz."

"Seninle gurur duyuyorum, Lyric."

Başımı ona doğru çeviriyorum, gözlerim kocaman ve ağzım hafifçe açık.

"Bana öyle bakma. Bakıyorum. Sen kendi alanının liderlerinden birisin. Kendi plak şirketini yönetiyorsun ve senin iki katından daha yaşlı insanların saygısını kazanmış durumdasın."

"Bakın kim konuşuyor." Gülüyorum, omzumla onu dürtüyorum. O da gülümsüyor. Fiziksel teması başlatmamdan hoşlanıyor ve keşke başlatmasaydım diyorum. Çoğunlukla benim de hoşuma gittiği için. Onunla uzun süre birlikte olduğumda öfkemi unutuyorum. Çabucak eski bildik kalıplara giriyorum. Bunu yapmamak imkansız.

Onunla konuşmak hâlâ hoşuma gidiyor. Hâlâ onu tanımak istiyorum. Hâlâ onu *önemsiyorum*. Ve en kötüsü, bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum. İkiye bölünmüş durumdayım. Bir yanım kendimi onun kollarına atmak ve asla arkama bakmamak istiyor. Bir yanım da onu tokatlayıp diğer yöne kaçmak istiyor. Onu seviyorum ve ondan nefret ediyorum. Onu önemsiyorum ve onu öldürmek istiyorum. Ama sanırım bu sadece aşk, değil mi? Pek mantıklı olduğu söylenemez.

Aşk. Akıllı kadınları çok aptal yapıyorsun.

"Sanırım," diyor alçakgönüllülükle, bana biraz daha yaklaşıyor. Serin bir esinti yüzümü okşuyor ve bir anlığına nefesimi kesiyor. Ya da belki de bunu yapan yanımdaki adamdır. "Meşguldük," diyor ama ses tonundaki kasvetli notayı kaçırmıyorum. "Hâlâ müzik yapmayı seviyor musun?"

Sırıyorum, sadece bu soruyu düşünüyorum. Arkasındaki anlamı. "Müzik benim hayatımın tutkusu." Bana bakarken çarpık bir gülümseme mükemmel dudaklarının çizgilerini süslüyor. Ona bakmıyorum ama yine de onu görüyorum. Onu her zaman görüyorum.

"Hayatının *aşkı* değil." Ah, demek gülümseme buydu. Omuz silkiyorum, daha fazla açıklama yapmak istemiyorum. O biliyor. Ben onun bildiğini biliyorum, o da benim onun bildiğini bildiğimi biliyor ve oyun böyle devam ediyor. "Müzikte bu kadar çok sevdiğin şey nedir, Lyric? Sanırım bunca zamandır bunu sana hiç doğrudan sormamıştım ve bu hep bilmek istediğim bir şeydi." Lyric. Bana Lyric dedi, bu da bunun ciddi bir cevap gerektiren ciddi bir soru olduğunu gösteriyor.

Sorusunu sevdim. Ya da belki bana hissettirdikleri.

"Müzik evrenseldir. Sınırlara, dile, ırka, etnik kökene, yaşa ve cinsiyete meydan okur. Dışarıdaki herkesin 'müzikten hoşlanmasa' bile bağ kurabileceği bir şarkı vardır." Kelimelerin etrafına tırnak işareti koydum. "Dünyanın her yerinde, neredeyse hiçbir ortak noktası olmayan insanlar aynı şarkıyı sevebilir. İnsanları başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde birleştiriyor. Ayrıca sahip olabileceği gücü de seviyorum. Hem iyileştirmesi hem de yıkması. Sizi güldürebilmesi, ağlatabilmesi, şarkı söyletebilmesi ve dans ettirebilmesi. Bazen hepsini birden. İnsanlar müziği başka hiçbir şeyi hissetmedikleri bir şekilde hissediyorlar."

Profilime bakıyor, ama bu bakış öncekilerden farklı. Bu bakış ona her şeyi hissettirdiğimi söylüyor. Ben onun müzik versiyonuyum. "Lyric Rose." Burada duraklıyor, dönüp onu bulmamı, onun yoğunluğuna ayak uydurmamı bekliyor. "Seni sevmemeyi imkânsız kılıyorsun. Ve tam da seni daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, bana yanıldığımı kanıtlıyorsun."

Bunun üzerine arkamı döndüm. Bu çok...fazla. Çünkü ben de onun hakkında aynen böyle hissediyorum. Dört yıl ayrı kaldıktan sonra bile.

"Babamı görmek için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçtuğunuz için teşekkür ederim. Onun için çok şey ifade ediyordu... ve benim için. Özellikle de benim için."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Benim için bir zevkti ya da hiçbir şeydi, bununla pek uyuşmuyor. Geldim çünkü babasını çok önemsiyorum. Ama aynı zamanda bir kapanış aradığım için de geldim. Açıkçası hiç alamadığım bir kapanış. Artık pek de ilgilenmediğim ve beni her şeyden çok korkutabilecek bir kapanış.

Sessizliğim üzerine parmakları yanağımı okşuyor ve yüzümü kendine doğru çeviriyor. Dudakları yüzümü bir kez okşuyor. İki kez. Ve sonra tekrar. Fısıltı kadar yumuşak, zarif, tatlı ve kalp kıracak kadar güzel. İhtiyacım olan her şey var ama yine de yeterli değil. Geri çekiliyorum ve ayağa kalkıyorum, yapılacak doğru şeyin ne olduğunu bilmeyi gittikçe zorlaştıran bu adamla ilgili bulanık zihnimi temizlemek için çaresizce çabalıyorum.

"Geri dönmem gerek."

"O zaman geri dönelim. Ve belki bu gece seni eve götürmeme izin verirsin." Bana muzip bir sırıtış atıyor, içime giriyor ve kaşlarını imalı bir şekilde zıplatıyor. "Hangi ev olursa olsun."

"Benimle flört etmeyi bırak, Jameson."

"O zaman gördüğüm en çarpıcı kadın olmayı bırak Lyric."

Gözlerimi deviriyorum. "Ben de çekicilikten hoşlanmıyorum."

"Daha az çekici olmak için çalışacağım. Ama bunun benim doğal halim olduğunu bilmelisin, bu yüzden tüm bunlardan vazgeçmek bana kolay gelmeyecek." Kolu belime dolanıyor ve beni sıkıca göğsüne doğru çekiyor. Arkama yaslanıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Hadi seni tekrar içeri alalım. Seninle tekrar dans etmek istiyorum. Eğer sadece bu gecem varsa, elimden gelenin en iyisini yapacağım."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 27

JAMESON

NEW YORK'TA PAZAR SABAHLARI NEHIR BOYUNCA KOŞMAK İÇİNDİR, pahalı alkolle dolu brunch, ya da uyumak. Ya da üçü birden. Genelde benim için üçü de olur. Arkadaşlarımla rahatladığımız gün. İş, kadın ya da aile baskısı olmadan sadece takılabildiğimiz bir gün. Bugün, dün geceden sonra bile, bir istisna değil.

Park Avenue'den Travers'ın bugün için seçtiği restorana doğru yürüyorum. Genelde karışık bir şeyler yemeye çalışırız ve bugün adamımız Kaliforniya'dan esinlenen Upland'i seçti. Ya da web sitesinde öyle yazıyor. Kaliforniya. Sanki o piç benimle alay ediyor.

Lyric ve ben içeri girdikten sonra, dört çeşitten oluşan akşam yemeğini yemek üzere hemen kendi masalarımıza yönlendirildik. Davetiyemi Greta'nın manipülatif ellerinden kurtarmak için pazarlık yaparken masa atamalarını düşünmemiştim. Zaten bu kadar son dakikada bir seçim yapabileceğimden de emin değildim. Meğer Lyric'in tam karşısında, New York sosyetesinin eski kafalılarının masasındaymışım. Hepsi de Greta'nın annesinin arkadaşlarıydı ve benim orada olmamdan memnun değillerdi.

Öte yandan Lyric, Ethan'ın yanında oturuyordu -tamam, belli ki artık bunu sorun etmiyorum- ve Harry Evans'ı beceriyordu. Belli ki bu piç düşündüğümünden daha iyi bir oyuncu ya da belki de daha ilgili çünkü eminim onun masasında olmak için biraz sihir yapması gerekiyordu. Gecenin geri kalanını onu uzaktan izleyerek geçirdim, her birkaç dakikada bir gözlerinin benimkileri bulması hoşuma gidiyordu. Ara sıra kızarıyordu, sanki onu yakaladığım için utanmış gibiydi ya da -bu benim açımdan hüsnükuruntu olabilir- benim hakkımda kirli düşünceler besliyor gibiydi.

Eminim onun içindi.

İyi bir çocuk gibi yemeğimi yedim, dalkavuk Harry kolunu sandalyesinin arkasına koyma ihtiyacı hissettiğinde neredeyse hiç tadına bakmadım. İçmem gerekenden bir kadeh daha fazla içtim ve yemek bittiğinde sıra sessiz müzayedeye gelmişti. Sağ tarafımdaki kadın, tanıdığımı inandığı oğlu hakkında benimle sohbet etmeye çalışıyordu -bilmiyordum- ve ben Lyric'e döndüğümde o gitmişti.

En azından onu hiçbir yerde bulamadım. Ethan da gitmişti, bu yüzden onunla erken çıktığını varsayıyorum. Ve evet, bu acıttı. Keşke kalsaydı. Keşke Malibu'daki evini bir haftalığına kazandığımı yüzüne karşı söyleyebilseydim. Keşke onunla tekrar dans etmeme ve onu eve götürmeme izin verseydi. Onunla yatma ihtimalimin olmadığını bilsem bile.

Lyric Rose için planlarım var. Büyük planlar. Ve dün gece bana veda etmemesi bunun bir parçası değildi. Ama belki de bizim için başka veda yoktur. Eğer Kaliforniya'ya taşınmam gerekirse, taşınırım. Şirketimin bir şubesini orada açmam gerekirse, açarım. Onun için ne gerekiyorsa yapacağım. Babam ormandan tamamen çıkıp ihtiyacı olan bakımla birlikte evine döndüğü an, bir daha dönmemek üzere ilk uçakla oraya gideceğim. Ve bu arada, onun beni bir kenara itmesini imkansız hale getirmeyi planlıyorum. Denese bile.

Bu düşünceyle telefonumu neredeyse yere düşürüyordum ki ekranımda onun adını gördüm. Gülümsüyorum, kaldırımda duraklıyorum ve

Restorandan sadece yarım blok ötede olduğum için bir binanın yan tarafına doğru kayıyorum. "Günaydın güzelim," diyorum yeni keşfettiğim şakacı bir tonla.

Bu aramanın neyle ilgili olduğunu hissediyorum ve kulağıma "Ne yaptın sen, piç kurusu?" diye bağırdığında haklı olduğumu anlıyorum.

"Bu konuda biraz daha açık olabilir misin bebeğim? Bana piç denmesi için çok şey yaptım."

Belli ki benim kadar eğlenmemiş, homurdanıyor. "Malibu'daki evimde bir hafta geçirmek için teklif verdin ve kazandın."

Bu bir soru değil ama yine de ona cevap verme ihtiyacı hissediyorum. "Tabii ki yaptım, deli kız. Hayır işi içindi. Ve seninle bir hafta geçirme fırsatına karşı koyamadım."

Telefonda alay ettiğini duyuyorum. "Belli ki küçük yazıları o kadar da iyi okumamışsın. Dört Temmuz haftası için. Ben orada olmayacağım. Çok cömert olmana rağmen, üzülerek söylüyorum ki orada bensiz kalacaksın."

Başımı binanın taş yapısına yaslayıp ayağımı kaldırıyorum ve az önce söylediklerini düşünüyorum. Dördüncü Temmuz'a daha iki ay var ve eğer dangalak Harry ve onun pislik grubuyla yeni bir albüme başlıyorsa, neden evinde olmasın ki? Şimdi düşündüm de, şu anda California'ya dönmek için uçakta olması gerekmiyor muydu?

Saatime bakıyorum ve öğlen olmak üzere olduğunu görüyorum. Uçağının sabah onda kalktığını söylemişti ve şimdi dikkatle dinlediğimde, telefonun arka planında şehrin -benim şehrimin- sesini duyabiliyorum. Demek ki bu sabah şehirden ayrılacağını söylerken yalan söylemiş. Ve eğer bu konuda yalan söylediyse ve 4 Temmuz haftası evde olmayı planlamıyorsa - ki açık artırmanın bir parçası olduğu için buna inanıyorum - o zaman belki de albümü Kaliforniya'da kaydetmiyordur? Ya da o hafta tatilde olabilir ve ben bunu tamamen yanlış yorumluyorumdur.

Ah, Lyric Rose. Şimdi senin hakkında daha çok araştırma yapmam gerekecek.

"Bu utanç verici, ama dürüst olmak gerekirse, evinize teklif vermemin nedeni bu değildi. Dikkatini çekmek için yaptım." Yine homurdanıyor ama telefonu kapatmıyor. "Bugün ne yapıyorsun, bebeğim? Çocuklarla brunch yapacağım, ama ondan sonra babamı görmeye gitmeyi planlıyordum. Benimle gelmek ister misin? Yani, Los Angeles'a dönecek bir uçağa olmadığın belli olduğuna göre?"

Soluğunun altında bir dizi küfür tıslıyor ve şimdi gülümsemem o kadar büyük ki, lanet olası yanaklarım acıyor. "Gitmem gerek." Ve sonra telefonu yüzüme kapattı.

Şu anda Ethan'ın numarasını almadığım için ciddi bir pişmanlık duyuyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyacım var ve şimdi ihtiyacım var, bu yüzden birini takip etmeye çalışırken herkesin yaptığı şeyi yapıyorum. Onu Google'da arattım. Ama sadece adını değil, plak şirketinin adını da Google'da aradım. Ve ölüm ve vergiler kadar eminim ki, Google benim için geliyor.

Bunu nasıl kaçırdığımı sorguluyorum. Aslında bunun için kendime çok kızgınım çünkü birkaç yıl önce New York merkezli başka bir plak şirketini devralmakla kalmadı, şehir merkezinde bir ofis ve kayıt stüdyosunu da yeni bitirdi. Bu da demek oluyor ki, kızım şehirde kalıyor. *Benim* şehrimde. Yani burada, benimle.

Telefonumu cebime geri sokup restorana doğru yürümeye başladım.

Adımlarımda garip bir sıçrama ve yüzümden aptalca bir sırıtma var ama umurumda değil. En son ne zaman böyle muzaffer bir sevinçle dolduğumu

hatırlamıyorum. Restoranın kapısını açıyorum, arkadaşlarımı arıyorum ve

Travers'ı bana işaret etmek için elini havaya kaldırdığında yakalıyorum.

Onlara yaklaştığım anda, en iyi iki arkadaşım bakışlarını değiştiriyor. Bilinçli bakışlar. Onları görmezden geliyorum. Ruh halimi bozabilecek hiçbir şey yok. Cane telefonunu pürüzsüz, açık renkli ahşap masanın üzerinde kaydırıyor, sırtını kabinin orman yeşili dolgusuna dayıyor. Bu hariç. Bu kesinlikle ruh halimi bozabilir. Çünkü ne oluyor lan?

İnanamayarak telefona bakıyorum.

"Bu saçmalık," diyorum otomatik olarak, ama bir yanımda tam olarak emin değil. Dün gece birlikte dans ediyorlardı. Akşam yemeğinde onun yanında oturuyordu. Kolunu onun sandalyesine atmış ve Pazartesi günü görüşeceklerini belirtmişti. Ve bana bugün Kaliforniya'ya gideceğini söyledi, gitmediği halde. Evine teklif verdiğim için bana bağırdıktan sonra telefonu yüzüme kapattı. *Kahretsin.*

"Anladık," diyor Travers, bu konuda destek almak için Cane'e bakarak. Cane sessiz kalıyor ve bazen keşke adam bu kadar dürüst olmasaydı diyorum. Keşke normalde olduğundan daha fazla sikine taksaydı. "Uzaktan ve belli bir açıdan. Ve bu paparazziler hiçbir şeyi bir şeymiş gibi göstermek için para alıyorlar."

Gerçekten bir şey. Çünkü Harry Evans kollarını Lyric'e dolamış. *Benim* Lyric'im. Sadece bu da değil, Harry onun gözlerinin içine sevgiyle bakarken Lyric de ona gülümsüyor gibi görünüyor. Göğsüm sıkışıyor, yumruklarım sıkılıyor ve bu beni çok hasta ediyor.

"Belki de çok geç kaldın," diyor Cane omuz silkerek ve bir dakika içinde sıkılı yumruğum onun burnunu kıracak.

Başlıkta "Gökkuşağı Balosunda Aşk" yazıyor. Bana sorarsanız pek de orijinal değil. Altında ise ikilinin yıllardır birlikte çalıştıkları ve New York'taki yeni stüdyosunda üçüncü ortak projelerine başlamak üzere oldukları yazıyor.

Lanet olsun, bunu benden başka herkes biliyor.

"Fark etmez," diyorum hem onlara hem de kendime, az önce iştahımı kaçıran fotoğrafın olduğu telefonu kaydırarak. Çünkü fark etmez. Lyric benim. Dün gece beni öptü. Ya da en azından o da beni öptü. Öyle değil mi? Bunu yanlış okumadım. Yok artık.

"Git onu bul," diyor Cane, Bloody Mary'sinden bir yudum alıp amaçsızca odaya bakarak. "Onu takip et ve binasına git."

"Kesinlikle," diye onaylıyor Travers. "O hıyar Harry'nin onu almasına izin veremezsin."

O bizim. Sanırım sizin. Ama her zaman bizimmiş gibi hissettirdi."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Travers beni hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallıyor ve garsonumuz bu kasvetli anda spesiyallerle sözümüzü keserken sessizlik çöküyor üzerimize. İlk söylediğini sipariş ediyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum. Kendime de bir Bloody Mary söylüyorum çünkü sanırım ihtiyacım var.

"Asistanım eşcinsel," diyor Cane durup dururken. Travers bana bakıyor ve sonra ikimiz de aynı derecede şaşkın ifadelerle ona bakıyoruz. "Ethan, değil mi? En iyi arkadaşı. O da eşcinsel."

"Ve?" Birinin diğeriyle ne ilgisi olduğunu merak ederek uzatıyorum.

Travers, "Eğer tüm eşcinsellerin birbirini tanıdığını söyleyecekseniz, her yerdeki eşcinseller adına sizi yumruklayacağım," diyor.

"Sormaya değer." Buna nasıl itiraz edeceğimi bilemiyorum. Bir şekilde saldırgan ve çok az mantıklı olsa bile. Yine de asistanına mesaj atıyor. Çünkü Cane böyle biri. "Hipnobirthing'in ne olduğunu biliyor musunuz?"

Travers ve ben sadece ona bakıyoruz. Cane Bloody Mary'sinden büyük bir yudum alıyor ve masaya bıraktığında öne doğru eğilip göğsünü masaya dayıyor ve şimdiye kadar onda gördüğüm en ciddi ifadeyle ikimizi de sabitliyor.

"Greta epidural istemediğini söylüyor. Doğumu doğal yollardan yapmak istiyor ve eğer hipnobirthing kursuna gidersek limonundan karpuz çıkarırken çektiği acıyı hissetmeyeceğini düşünüyor çünkü YouTube videolarında öyle görünüyordu. O anneler neredeyse hiç ses çıkarmıyorlardı ve çok sakın görünüyorlardı. Bu tam bir curcuna."

"Tamam," diyorum yavaşça, çünkü buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum.

Bebek doğurmak benim yetki alanımın çok dışında.

"Bu iyi değil," diye itiraz ediyor, tam içkim getirilirken avucunu masaya vuruyor. Garsonumuz koşarak uzaklaşıyor, sanırım biraz korkmuş. "Uyuşturucunun icat edilmesinin bir sebebi var. Akıllı, aklı başında kadınlar çocuklarının doğumu sırasında onları alabilsinler diye. Ama onunla tartışmaya gerek yok. Hormonlardan mı yoksa gerçekten benimle uğraşmaya mı çalışıyor bilmiyorum. Ama biz

derin nefes almak ve gökkuşağı renklerini bulmakla ilgili bir ders alıyorum. Bilmiyorum, çünkü meditasyon ya da hipnoz kısmı sırasında uyuyakalıyorum. Sonra da bunun için bana kızıyor çünkü ona rahatlama rengini bulması için nasıl rehberlik edeceğimi ve dokunma masajı yapmayı öğrenmem gerekiyordu. Bu çocuk doğurma işinde başarısız olacağımı hissediyorum."

"Biz ne zaman *Sex and the City'nin* bir bölümü olduk?" Travers ikimizin arasında bir ileri bir geri dönerek soruyor, elimizdeki konuşmadan biraz korkmuş.

Dürüst olmak gerekirse, çok uzakta değilim. Aslında, daha yirmi altı yaşındayken hayatımın bu noktasına nasıl geldiğimi merak ediyorum. Hafta sonu amcığından ve dün gece hangi bara gittiğimizden bahsetmemiz gerekirken brunch'ta bebek doğurmaktan ve hipnobir doğumdan bahsediyoruz. Ama konuşmuyoruz. Ben eski sevgilimin ünlü bir rock yıldızıyla birlikte olma ihtimaline üzülüyorum, arkadaşım ise karısının vajinası hakkında konuşuyor. Belirsiz bir şekilde, bunu size vereceğim, ama burada maça maça diyelim.

"Evet, ben de aynı şeyi merak ediyordum," diye itiraf ediyorum.

"İkinizin de canı cehenneme, bu ciddi bir mesele," diyor Cane, soğukkanlılığının son kırıntısını da kaybederek. Belli ki bu onun için gerçek bir mesele. Bu konuda bu kadar öfkeli olmasaydı neredeyse eğlenceli olacaktı. Kadınlar bir zamanlar bizim için sonsuz bir kase dolusu fıstıklı bonibon gibiydi. Her biri biraz farklıydı ve bir tanesini yedikten sonra diğerini alıp yememek imkansızdı. Şimdi, hayatın sunduğu çeşitlilikten düzenli olarak hoşlanan tek kişi Travers. Ama ben çeşitliliği özlemiyorum. Diğer tüm M&M'leri Pez, Smarties ya da çocukken çok sevdiğiniz ama büyüdüğünüzde o kadar da harika olmadığını anladığınız başka bir şeker gibi gösteren kızı özlüyorum.

"Sen destek sistemisin, değil mi?" Aklımı Cane'in ikilemine geri getirerek soruyorum.

"Karımın acı çekmesine dayanamıyorum," diyor ve ben de bunun sonucunda oluşan gülümsememi engelleyemiyorum. "Bana öyle bakmayı kes, ahbap. Dalga geçmiyorum. Gitme zamanına korkutucu bir şekilde yaklaşıyoruz ve o ilaçlar yerine derin nefes almaktan bahsediyor."

Travers, durumun Cane'in anlattığı kadar vahim olmadığını gösteren bir omuz silkmeye, "O zaman elini kırılana kadar sıkmasına izin ver," diyor. "Bu doğum, açık kalp ameliyatı değil. Kadınlar bunu ezelden beri yapıyor."

Cane itiraz etmek için ağzını açtığı anda telefonu masaya vuruyor ve üçümüz aynı anda öne atılıyoruz. "Ah," diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla, "şuna bakar mısınız? Şimdi kim puşt?" Kollarını göğsünde kavuşturarak koltuğunda bir kez daha geriye yaslanıyor. "Benim oğlum senin oğlunu tanıyor, sürtük."

Ve sonra telefonum çaldı. Arayanın Ethan ya da Lyric olduğunu düşünerek umutlu düşüncelerimi bastırıyorum ama değil. Kaliforniya'dan garip bir numara. İki arkadaşımın arasına dikkatle bakıyorum ve sonra aramayı kabul etmek için parmağımı telefonun üzerinde kaydırıyorum.

"Bir şeyi hatırlaman gerekiyor, Jameson Woods," diye bağıyor çok tanıdık kadın sesi telefonda, ben daha merhaba bile diyemeden. Gözlerimi kırıştıyorum, beynim birkaç saniye geriden geliyor ve sonra dudaklarımdan şaşkın bir kahkaha dökülüyor.

"Cassia?"

Benimle uğraşacak sabrı yokmuş gibi ağır ağır iç geçiriyor. "Eğer ona zarar verirsen seni bir balık gibi doğrarım. Seni parça parça keserim ve penisinden başlarım. Kocam LAPD'den ve ulusal haberleri kaçırdıysan söyleyeyim, o insanların umurunda değil. Beni duyuyor musun, dallama? Umurlarında. Umurlarında değil. Umursamıyorlar."

"Um. Tamam mı?"

"Hayır. Bu iyi değil. Çünkü lise arkadaşım Ethan'a Lyric hakkında mesaj atıyor."

Kaşlarımla birbirine çarpıyor, başım şaşkınlıktan titriyor. "Sanki benimle şifreli Çince konuşuyorsun, bebeğim. Yaklaşık on adım gerideyim."

Yine o ağır iç çekme hareketini yapıyor ve eğer Park Avenue'de kalabalık bir restoranda bazı insanların haftalık maaşlarından daha pahalı bir yemek ve içki için beklemiyor olsaydık, bunu hoparlöre verirdim. Hem Cane hem de Travers gülüyor. Cassia'nın beni aramasının histerik olduğunu düşünüyorlar. Dürüst olmak gerekirse ben de öyle düşünüyorum. "Hiç şaşırmadım. Ama şöyle bir şey var, sakız tanesi, arkadaşının asistanı liseye beraber gittiğim bir çocuk. Dünya küçük falan filan. Ethan New York'a taşındığında, onlara birbirlerinin numaralarını verdim. Bilirsin, böylece bağlantı kurabilirlerdi. Her neyse, Howard bana Cane'in Lyric'in adresini almak için gönderdiği mesajı yolladı. Sanırım magazin haberlerini gördüğün ve bu konuda çok kızgın olduğun içindir."

"Cassia," diyorum, sırtışımla hâlâ bozulmamış. "Ben de seni özledim. Uzun zaman oldu. Ben çok iyiyim. Senin de iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Artık formaliteleri aradan çıkardığımıza göre..." Alaycı bir kahkaha attı. "Evet, magazin haberlerini gördüm ama onu bulmak istememin nedeni bu değil. Cane ve Travers'la brunch yaparken Lee'ye olan sonsuz aşkımla ilan etmemi istersen, bunu yaparım. Ben öyle bir adamım. Ama gerçek şu ki, o da beni seviyor ve bunu sen de biliyorsun, Ethan da biliyor, Cane ve Travers da biliyor. Bu oluyor, Cass. O yüzden lütfen eski bir üniversite arkadaşına yardım et ve bana sevgilimin adresini mesaj at ki üç adım öteye geçelim ve bir sürü ileri geri konuşmadan kurtulalım."

Sessizlik. Sessiz, ama biliyorum ki bu onun bunu enine boyuna düşündüğü anlamına geliyor. Maalesef çok da alkollü olmayan içkimi yudumlarken ve bir çeşit soslu biftek ve yumurtamdan bir ısırık alırken ona o birkaç saniyeyi veriyorum. Evet, sanırım bu o. Her neyse, ben bekliyorum ve çocuklar da bekliyorlar, hem yemek yerken hem de beni izlerken sessizler, kararı bekliyorlar.

"Ne tür bir adam krep alır?" Travers Cane'e sorar ve Cane omuz silkerek narin hamur işinden bir lokma daha ağzına atar. Bu

Müzakere çok uzun sürüyor.

"Ördek Howard'a söyle, yardım etmezse onu kovarım," diye bağıyor Cane, sanki anlaşılmayı bu sağlayacakmış gibi başını sallayarak sırtarak. İki yanımızdaki insanlardan bakışlar alıyoruz ama Cane onlara birkaç tehditkâr bakış attıktan sonra hemen geri çekiliyorlar.

Cass telefonda, "Tanrım, Cane'in ne kadar berbat olduğunu unutmuşum," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum, çünkü lanet olası Cass, değil mi? Olmadığı zamanlarda bile her yerde. "Tamam. Sana New York'taki adresini mesaj atarım. Ama kocam ve LAPD hakkında söylediklerimde ciddiydim ve hiç siklemiyorlar."

"Anladım," diye onu temin ederim.

"Ve bunun için elinden geleni yapmalısın Jameson. İlk mesajını aldığından beri kendini senden vazgeçirmeye çalışıyor. Hatta son dört yıldır."

"Not edildi," diyorum, *bu* acı verse de. "Benim için şekerle kapladığın için teşekkürler."

"Şimdi kapatıyorum."

"Tamam. Yardımın için minnettarım."

"Bil diye söylüyorum, Harry Evans'a katlanamıyor."

Telefon kapanıyor ve beş saniye sonra yukarı batı yakasında bir adres gösteren bir mesajla ping atıyor. Mutlu bir piç gibi sırtıyorum ve lezzetli brunch'ımı yerken hayat bir kez daha güzel. "Yiyin çocuklar," diyorum. "Gidip kız arkadaşımı geri alma zamanı. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum."

BÖLÜM 28

LIRIK

"KİÇİNA YAPIŞMIŞ GİBİ GÖRÜNDÜĞÜNÜN FARKINDASIN, DEĞİL Mİ?" O aptal magazin gazetesi Harry'yle babamın imzalı gitarına verdiği cömert teklif için ona teşekkür ettiğim Rainbow Ball'daki o aptal fotoğrafımızı yayınladığından beri dışarı çıkmaktan yarı korkarak dairemin penceresinden dışarı bakarken Melody soruyor. "Elbisen de çok seksi, bu da her şeyi daha da güzelleştiriyor."

"Evet," diyorum, cevaplarımın ona kısa gelmesinden başka bir şey olmadığını umursamadan. Yılmıyor ve dedikoduları kaşıkla yiyor gibi görünüyor. Telefonda web sitelerine tıkladığını duyabiliyorum.

"Eminim halkla ilişkiler çalışanları buna bayılıyordur," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Yani, sen Gabriel Rose'un kızıydın ve onun yapımcısıydın. Her şey onun için alenen mükemmel. Kusursuz temiz bir geçmişi olan bir CEO ve yapımcı. Harry o alkollü araç kullanma olayından sonra çok tepki almıştı. Bu yüzden birkaç destekçisini kaybetti. Tüm bunların büyük bir tuzak olduğuna bahse girerim."

Başımı salladım. Bunu ben de düşünmüştüm. Harry ilgileniyormuş gibi davranıyor, ama bunun gerçek olup olmadığını merak ediyorum. O zamandan beri kesinlikle cazibesini artırdı.

Tutuklama. "Bir yorum yapabilir miyim?" Dudağımın kenarını çiğneyerek soruyorum. "İnkar mı edeyim?"

"Neden yapasınız ki? Bunun ne size ne de ona bir faydası var. Eğer dünya ikinizin arasında böyle bir şey olduğunu düşünürse, bu sadece satışları artırır." Haklı olduğu bir nokta var. Ama Jameson'ı ve onun bu konuda ne düşündüğünü düşünmeden edemiyorum. Ve artık belirsiz bir süre için burada, şehirde yaşayacağımı bildiği gerçeğini. Aptal herif ödülünü almaya geldiğinde evimde olacağımı düşünerek evime teklif verdi. Bunu gizliden gizliye seviyorum.

Ve içten içe bu resimleri deli gibi kıskanmasını umuyorum. Kötü niyetli bir şekilde bile değil. Onun ilgisini istiyorum. Saplantısını istiyorum. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek gelmesini istiyorum. Bana evet demem için gerçek bir sebep vermesini istiyorum, çünkü o istedi ve bir daha asla olmayacağını söyledi.

"Reklamcıma ne diyeceğim?"

"Ona ne istersen söyle, ama ben olsam bu konuda çenesini kapalı tutmasını sağlardım. Yaptığımız ve söylediğimiz her şey önemlidir. Silinmez. Silgi yoktur. Silme düğmesi yoktur. Özellikle de sosyal medyada. "Biz sadece iyi arkadaşız" diyebilirsiniz. İnsanlar buna inanmayacaktır ama en azından bunu söylemiş olursunuz."

"Evet. Sanırım yapmak zorundayım. Sessizce devam etmesine izin veremem." İçimi çekiyorum, alt dudağımı başparmağımla işaret parmağım arasında büküyorum. "Yarın cehennem gibi olacak. Bunu biliyorsun, değil mi? Stüdyo 'razzi'lerle dolup taşacak."

"Kötü reklam diye bir şey yoktur."

"Peki sen neden yine reklamcı değilsin?"

"Çünkü Max vücudumdaki yaşam kanını emiyor ve çamaşır yıkamak, bez değiştirmek, emzirmek, ara sıra uyumak ve eğer gerçekten şanslıysam kocamla seks yapmaktan başka hiçbir şeye zamanım kalmıyor. Ve çünkü ben tamamen tembelim."

Buna güldüm. "Öyle görünüyor. Belli ki bir bebeğe bakmak doğuştan tembel olanlar için." Telefonum başka bir aramanın geldiğini gösteren o bip sesini çıkarıyor ve kim olduğunu kontrol etmek için kulağımdan çekerken inliyorum. "Gitmem gerek, Mel. Kapıcım arıyor. O küçük kan emiciyi benim için öp. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Diğer aramaya geçmek için düğmeye bastım. "Alo?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bayan Rose," diyor kapıcı, sesinde gergin bir tonla. "Bir apartman sakininin taksiye binmesine yardım etmek için dışarı çıkmak zorunda kaldım ve görev yerime döndüğümde sizi bekleyen bir paket vardı."

"Kimin teslim ettiğini görmedin mi?"

"Hayır hanımefendi. Özür dilerim. Konuyu açmamı ister misiniz?" "Tabii." Kendi kendime omuz silktim.

"Hemen geliyorum."

Telefonumu sehpanın üzerine bırakıp ön kapıya yöneliyorum ve pek de sabırlı olmayan bir şekilde gizemli paketimi bekliyorum. Ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir şey beklemediğimi ve bugünün Pazar olduğunu biliyorum, bu yüzden UPS ya da postacı tarafından teslim edildiğinden şüpheliyim. Birkaç dakika sonra kapım çalındı ve muhtemelen biraz fazla endişeli bir şekilde açtım

-Kapıcı elinde pembe fiyonklu büyük beyaz bir kutu tutuyordu.

"Oh," dedim, çünkü beklediğim şey bu değildi. Amazon'dan aldığınız gibi bant ve çıkartmalarla kaplı kahverengi kutulardan birini bekliyordum. Bu kesinlikle onlardan biri değil. Bu bir paket değil. Bu bir hediye. "Teşekkür ederim, Parker."

"Benim için bir zevk," diyerek ışık kutusunu bana uzattı.

Kapıyı kapattım ve açabilmek için hemen yere çöktüm. Güzel kurdeleyi iştahla çekip çıkarıyorum ve kapağı kaldırdığımda nefesim kesiliyor. Sadece bir sürü rastgele şey var ama öyle değil. En üstte, eski uyku tişörtlerimden birinin üzerinde duran çiğnenmiş bir kalem var. Onu çekip çıkarıyorum ve

ve tişörtü burnuma götürdüm. Jameson. Jameson gibi kokuyor, ben değil.

Ve bu kalem. Şimdi bakıyorum da, Jameson'ın çiğneyerek yok ettiği herhangi bir kalem değil. Dövmemi yaptırırken gittiğimiz dövme dükkanından bir kalem.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, boğazımda bir yumru oluşuyor ve sert bir yutkunmayla onu geri itiyorum. Tişörtün altında başka şeyler var. Birlikte geçirdiğimiz zamanlardan saklamış olmalı. Konser bileti koçanları, çok fazla mesajlaşırken yakalandığımız için sınıfta birbirimize verdiğimiz el yazısı notlar, ona aldığım hediyeler, eski aromalı dudak parlatıcımın bir tüp ve fotoğraflar. Düzinelerce ve düzinelerce fotoğraf.

Kutuyu baş aşağı bırakıp içindekileri önümdeki parkeye yayarken parmaklarımı gezdiriyorum, gözyaşlarım artık serbestçe akıyor. Rastgele bir fotoğrafı elime alıyorum ve bastırmaya çalıştığım boğuk hıçkırık bir hışımla kaçıyor. Bir gece yatağımızda birbirimize sarılmış, gülümseyen yüzlerimizi birbirine bastırmışken çektiğim bir selfie. Bir sonraki ise okulun avlusunda yürürken çekilmiş, gözlerimi ufka diktiğim bir fotoğraf. Bu fotoğrafı onun çektiğini bile bilmiyordum. Daha fazla selfie'miz. Daha fazla samimi. Poz verilmiş resimler. Öpüşme resimleri. Sarılma resimleri. Noel resimleri. Günlük geziler ve paylaştığımız milyonlarca başka an. Tüm ilişkimiz. Birlikte çok fazla sevgi ve mutluluk.

Hepsinin çıktısını almıştı.

Hepsini saklamış.

En altta tanımadığım bir resme gelmeden önce her birine göz gezdiriyorum. Bu bir adamın ön kolu ve üzerinde yeni bir dövme var, kırmızı ve kızgın. Bir gül. Lanet olası bir gül dövmesi ve üzerinde güzel bir yazıyla benim adım yazıyor. Beni vücuduna dövme yaptırmış. Sadece gülü değil, gerçek adımlı da. Üniversitedeyken dövmemi yaptırdığım gün söylediği sözler kafamda yankılanıyor. *Bir daha yaptıracağımdan şüpheliyim. Senin şarkın*

farklı hissettiriyor çünkü zamansız ve baban tarafından senin için yazılmış. Hayatımdaki hiçbir şey sonsuza dek sürecekmış gibi gelmiyor ve sürebilecek şeyler de kalıcı olmaya değmez.

Beni koluna dövme yaptı. Beni kalıcı yaptı.

Fotoğraf parmaklarımın arasından kayarak yere saçılmış diğer fotoğraflara doğru akıyor. Ellerim yüzüme geliyor ve bırakıyorum. Ağlıyorum. Ve bu ağlamanın kalp kırıklığı mı, bağışlama mı, iyileşme mi yoksa üçünün sefil bir bileşimi mi olduğunu söyleyemiyorum. Kalp kırıklığı, zaman geçse bile asla tam olarak iyileşmeyen bir yaradır. Ama belki de iyileşmek için buna ihtiyacım yoktur. Belki de mesele bu değildir.

Belki de mesele o kalp kırıklığının ardından bile yeniden sevmeye izin vermektir, çünkü yolculuk düşüşe değer. Telefonumu bıraktığım sehpadan bir mesaj geliyor. İsteksizce, Kendimi yerden kaldırıp gözyaşlarımı siliyorum ama Jameson'dan gelen mesajı okuyunca yeniden başlıyorlar.

Bana bir şans ver. Bırak, Lee. Söz veriyorum seni yakalayacağım. Bir daha asla yere düşmene izin vermeyeceğim.

Bırak gitsin, cevaplarını bulacaksın. Jameson'ı sahilde bıraktıktan sonra arabada babamın bana söylediği bu muydu?

Ben daha cevap yazamadan ya da beynimde tutarlı bir düşünce oluşturamadan başka bir mesaj geliyor.

Aşağıda arka girişteyim. Siyah şehir arabası. Lütfen gelin. Ben.

Ben yaparım. Bu sefer tereddüt etmiyorum. Çünkü Jameson bizim tüm ve bunu bana güzel bir kurdeleyle bir kutuda verdi. Çünkü beni kalıcı olarak vücuduna yazdırdı. Çünkü o beni hâlâ seviyor, ben de onu seviyorum ve günün sonunda hayat bundan ibaret. Sevmek ve sevilmek. Başka bir şey için çok kısa.

Çantamı alıyorum, anahtarlarımı ve telefonumu içine yerleştiriyorum, yüzümün her yerinde rimel olmadığından emin olmak için aynayı hızlıca kontrol ediyorum ve sonra kapıdan çıkıyorum. Asansör inerken sabırsızca titriyor. Kapılar

açıyorum ve Central Park West'e doğru sola bakmak yerine, beni 74th sokağına götürecek olan sağa yöneliyorum. Koşmamaya çalışıyorum. Gerçekten yapıyorum ama neredeyse imkansız geliyor. Önce sola sonra sağa bakarak caddeye çıktığım anda arabayı görüyorum. Çift park etmiş, çünkü burası New York ve sokakta park etmek imkânsız.

Pencere açılıyor ve işte orada, o zar zor görünen gamzesi, mükemmel beyaz dişleri ve o çok sevdiğim mavi gözleriyle bana gülümsüyor. Saçları rüzgârda savrulmuş ve mükemmel görünüyor. Arabadan iniyor ve bana doğru yürüyor, siyah bir kazak ve kot pantolon içinde uzun boylu ve muhteşem. Kalbim. Tanrım, kalbim o kadar hızlı atıyor ki yavaşlatmak için elimi göğsümün üzerine koyasım geliyor. Gülümsüyorum, baş döndürücü kahkahamın dudaklarımda köpürmesini engellemek için elimden geleni yapıyorum.

Kolları bedenimi sarıyor ve ne olduğunu anlamadan göğsüne gömülüyorum, yüzünü boynuma gömüyor, sanki beni saatlerdir değil de on yıllardır görmemiş gibi derin derin nefes alıyor. Geri çekiliyor, iki eliyle yüzümü kavlıyor ve dün gece yaptığı gibi gözlerimin içine bakıyor. "Seni seçiyorum. Her şeyin ve herkesin üstünde. Seni tekrar tekrar seçeceğim. Her dakika. Her saniye. Her parçamla seni seçeceğim. Ve sen bunu düşünmek zorunda bile kalmayacaksın. Aklında bir soru olmayacak çünkü bizim aşkımız böyle. Seni seçiyorum çünkü daha önce başka bir seçim yaptım ve bunun bir daha asla yapmayacağım bir hata olduğunu söylerken tecrübelerime dayanarak konuşabilirim. Hayatımın geri kalanında sadece sen varsın Lee. Başka hiçbir şey yok."

Gözlerimden birbiri ardına yaşlar süzülüyor. Dudakları onları yakalıyor, içine alıyor ve öpüp uzaklaştırıyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyor bana karşı, dudakları hâlâ her yerimi öpüyor. Gözlerimi. Yanaklarımı. Alnımı. Burnumu. Dudaklarımı. "Sana aşık olmaktan delirdim, çıldırdım, tepetaklak oldum. Erkek olduğumu biliyorum ve bu yüzden tanım gereği güçlü olmam gerekiyor. Ama sen beni çok zayıf düşürüyorsun. Beni ham ve savunmasız bırakıyorsun. Yalınayak

ve açığa çıkar. Savunmalarımı teker teker yıkıyorsun. Ve benim için sorun yok. Sonunda orada beni bekliyor olacağın anlamına geliyorsa, seve seve dünyayı dolaşıp geri dönerim."

Gözleri benimkilere takılıyor ve ben bunu görüyorum. O ham kırılганlığı görüyorum. O soruyu. O aşkı. Her yerinde görüyorum. Ondan aktığını hissediyorum. Konuşkan ağzımı kaç kez susturdu, hayret verici. Artık şüphe yok. Artık ikinci bir tahmin yok. Çünkü son altı yıldır bu adamı sevdim. Kalbimi kırdığında bile. Beni incittiğinde bile. Aşk acı karşısında susmaz. Ve onunla savaşmış olsam da, bununla savaşmış olsam da, şu anda burada onunla olmaktan başka olmak istediğim bir yer yok. Korkutucu olsa bile. Düpedüz dehşet verici olsa bile.

Bunun bağışlama mı yoksa kabullenme mi olduğunu bilmiyorum. Ama artık bir önemi olduğundan emin değilim. Kendimi çok önemli, çok hayati hisseden tüm argümanlarım artık önemsiz hale geldi. Sanki bir düğme açılmış gibi. Sanki o hediye, o hatıralar, son şüphelerimi de yok etti. Beni ağırlaştıran son korkularımı da yok etti. Ve şimdi kendimi özgür hissediyorum. Işık.

Belki bu aptalca, belki de değil, ama duracak kadar umursayan bir yanımı bulamıyorum.

"Beni geri sev, Lyric," diyor sessizliğim üzerine, sesi çılgınca, endişeli. "Beni sonsuza dek sev. Lütfen bebeğim. Sana hiçbir yere gitmediğimi kanıtlamak için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım. Bu işte birlikte olduğumuzu. Bana güvenebileceğini. Seni bir daha asla incitmeyeceğim. Yemin ederim, incitmeyeceğim."

Bakışlarım sinir bozucu bir şekilde siyah kaşmirle kaplı sol koluna düşüyor. Kolunu elime alarak, şahsen çok daha güzel olan dövmeyi görene kadar kumaşı çekiştiriyorum. Özellikle de çok iyileşmiş olduğu için. "Bunu ne zaman yaptırdın?" Parmaklarımı saygıyla gülün ve ismimin üzerinde gezdirerek soruyorum. Ön kolu yumuşak, pürüzsüz ve sıcak.

"Üç buçuk yıl önce."

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, parmaklarım hâlâ birbirine değiyor, dokunuşlarını durduramıyorum.

"Kaliforniya'ya seni görmeye gittiğimde seni Ethan'la bulduktan sonra. Kendime senin mutlu olduğunu söyledim. Benim sana veremeyeceğim bir mutluluğu hak ettiğini. Ama aynı zamanda kendime, kollarında olduğun adamın senin sonsuzluğun olmadığını da söyledim. Ben öyleydim. Zamanımı bekleyeceğimi. Bir şansım daha olacaktı. Ve o zamana kadar, seni yanımda istedim."

Ayak parmaklarımın ucunda yükseliyorum ve onu öpüyorum. Etrafımızdakileri umursamadan onu sokağın ortasında adeta parçalıyorum. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, vücudum ona yaslanıyor ve onu öpüyorum. Onu öpüyorum çünkü konuşamıyorum. Söyleyecek sözüm yok. Her şey çok fazla. Çok mükemmel.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum ağzına, o da yutuyor ve dili benimkine değerken öpüşmemizin ağırlığını değiştiriyor. Bu bir söze dönüşüyor. Söylediği her şeyde ciddi olduğuna dair bir yemin. Beni bir daha asla incitmeyeceğine dair. Ona güvenebileceğime dair.

"Benimle gelir misin?" diye soruyor, dudaklarını dudaklarımdan çekip alnımızı birbirine bastırarak.

"Nereye gidiyoruz?"

"Babamı görmek için," diye gülüyor. "Görmek zorundayım. Bugün rehabilitasyon merkezine taşınıyor. Ama günü seninle geçirmek istiyorum. Her günü seninle geçirmek istiyorum ve gerçekten sabırsızlanıyorum."

Onun ötesinde bekleyen şehir arabasına bakıyorum. "O şeyin içinde bir bölme var mı?"

Başını sallıyor, gözleri ateşle büyüyor. "Bunu asabilir miyiz?"

Jameson homurdanıyor, ağzı boynumu buluyor, ısırıyor, öpüyor ve yalıyor. "Bir şehir arabasının arkasında sevişmek ister misin? O kadar klişe mi olduk?"

"Bunda klişe bir şey yok. Ama seni daha fazla öpmek için bütün gün bekleyebileceğimi sanmıyorum ve Connecticut'a Pazar trafiğinde uzun bir yol var."

Bana karşı başını sallıyor. "Olabilir. Hadi gidelim."

Onun hevesine kıkırdıyorum, elimi tutmasına ve beni arabaya götürmesine izin veriyorum. Şoför orada, bizim için kapıyı açıyor ve ben sıcak taksinin içine süzülüyorum, göğsümün içinde bir kelebek sürüsü uçuşuyor. Midem çılgın taklalar atıyor. Jameson yanıma kayıyor, o bölmeyi kaldırıyor ve sonra beni kucağına çekiyor, ona binene kadar, nefesim kesilecek kadar çok sevgiyle dolu kararan mavi gözlerine bakıyorum.

Eli saçlarımda geziniyor, geriye ve omuzlarıma doğru tarıyor. Biz sessizce birbirimize bakarken araba hareket etmeye başlıyor. Buraya tekrar gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Gelebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"Çok güzelsin," diyor usulca. "Ve artık tekrar benim olduğuna göre, gitmene asla izin vermeyeceğim."

Ona sadece inanmak istemiyorum, buna ihtiyacım da var. Eğer bu inanç sıçramasını yapacaksam, çukura geri atlayacaksam ve tam gaz ilerleyeceksem, o zaman buna mecburum. Başka bir alternatif yok. Ve zihnimin arkasındaki sessiz ses hala bana son dört yılı hatırlatmaya çalışırken, zihnimin ön tarafındaki çok daha yüksek ses bana kalbimin onunla güvende olduğunu söylüyor. Onu koruyacak. Ona değer verecek.

Ben de yapılacak tek şeyi yaptım. Bıraktım. Körlemesine düşünüyorum, onu canla başla öpüyorum. Kendimi onun dokunuşuyla yeniden tanıştırıyorum. Tadıyla. Kokusuyla. Vücudunun benimkine karşı hissiyle. Eli bluzumun arkasına kayıyor, yukarı ve başımın üzerine çekiyor.

"Çok güzel," diyor tekrar, yüzünü göğüs dekolteme gömmeden önce gözleri göğüslerimde ziyafet çekiyor, iki eli sütyenimin üzerinden beni kavrayıp sıkmak için yukarı kalkıyor. "İlk kez bir araya gelişimizi bu şekilde hayal etmemiştim. Babamı görmeye giderken bir arabanın arkasında seninle sevişmeyi hiç planlamamıştım. Bütün günü acılar içinde geçirmeyi ve seni romantik bir akşam yemeğine götürdükten sonra evime gelmen için yalvaracağımı umuyordum."

"İşkenceli ıstırap, ha?"

Sırıtarak geri çekiliyor. "Evet. En iyi türden."

"Ya beklemek istemiyorsam?" Başıımı yana eğerek soruyorum, kalçalarımı kotunun sert kumaşını zorlayan sikine doğru yuvarlıyorum.

İnliyor, başı koltuğa doğru düşüyor. "O zaman sanırım sana tam olarak istediğini vermekten başka seçeneğim yok."

"Güzel. Çünkü tek istediğim sensin."

Yüzünde bir gülümseme belirir. "Benim de tek istediğim sensin. Her zaman."

Dudaklarımız buluşuyor ve kıyafetlerimiz arabanın zeminine doğru yol alıyor. İçime girdiğinde ve bedenlerimiz bir olduğunda ve ruhlarımız New York'tan Connecticut'a giden bir arabanın arkasında yeniden birleştiğinde, hiçbir şeyin bu kadar doğru hissettirmediğini şüphe götürmez bir şekilde biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

JAMESON

CONNECTICUT YOLUNU YARILAMIŞTIK KI DIANNE BENİ ARADI VE gelmememizi söyledi. Belli ki babam bir günden daha kısa bir süredir kaldığı rehabilitasyon merkezinde yorgunluktan bitap düşmüş. "Uyuyor ve yakın zamanda uyanacağını sanmıyorum" dedi. "Yarın gel. O zamana kadar uyanmış olur." Bunun üzerine gözlerimi devirmek istedim. Tanrım, bu kadın söz konusu ben olunca hiç pes etmiyor.

Ama tek söylediğim, "Tamam. Uyanırsa Lyric'le yarın orada olacağımızı söyle." oldu.

Bunu söylediğimde Lyric'in gözleri büyüdü ve neyi ima ettiğimi anladım. Yarın o dangalak Harry'yle tüm gün kayıt yapacağını biliyordum. Ama sonra sakinleşti ve "Orada olacağım." dedi. İşte bu yüzden bu kadını seviyorum. Ve onu gerçekten seviyorum. Kendini bana geri vermesini bir an bile hafife aldığımı düşünmeyin. Çünkü öyle düşünmüyorum. Onun güveninin tekrar ellerime geçmesinin ne demek olduğunu biliyorum. Buna imreniyorum, lanet olsun.

Ve gerçekten, beklediğimden çok daha fazlası.

Şanslı Piç 101: Sıçıp batırma. Ve bu sefer, A almak için onun bana ders vermesine ihtiyacım yok.

Şehre geri dönüyoruz ve onu götürmeyi çok istediğim romantik akşam yemeği için duş almasını ve üstünü değiştirmesini sağlama bahanesiyle dairesinin önünden geçiyoruz. Ama Central Park West boyunca ilerlediğimizde, binasının önündeki kaldırım basın mensuplarıyla doluydu.

"Bu da ne?" diye fısıldıyor, belli ki o da benim kadar şaşkın.

Telefonumu cebimden çıkarıp adını yazdım. Harry Evans'ın basın sözcüsü Lyric'le ondan 'özel arkadaşlar' diye söz ediyordu.

Harika.

Omzumun üzerinden baktığında en yeni manşeti fark ediyor ve işler biraz fazla gelmeye başladığında yaptığı o ağır iç çekişi yapıyor. "Bilmiyorum bebeğim. Ama gerçekten, bu gece halletmemiz gereken bir şey değil. Benimle eve gel. Dışarıdan yemek sipariş ederiz. Nefis ve etsiz bir şeyler, şöminemin önünde otururuz ve gerçekten iyi bir şarap içeriz ve ben de saatlerce sana oral seks yaparım."

Son kısma gülüyor ama şaka yapmıyorum. Aslında bu benim mükemmel gecemin tanımı gibi geliyor. "Sebzeli taco istiyorum-"

"Pişmiş soğanlı, yanında guacamole ve ekşi kremasız. Biliyorum."

Bana sırtıyor. Ve ben o sırtışı her yerde hissediyorum. "Tanıdığını biliyorum. Beni tanıyorsun."

Başımı salladım. "Seni tanıyorum."

Ve sonra onu öpüyorum çünkü öpebiliyorum. Onu istediğim zaman öpebilirim. Ve bu en iyi şey olabilir.

"Yarın sabah işe hazırlanmak için buraya geri gelmem gerekiyor."

"Alabilirim-" Telefonum rahatsız edici derecede yüksek ve ısrarlı bir sesle çalıyor. Cane. "Alo?" Cevap veriyorum.

"Doğum sancısı çekiyor," diye patladı, sesi biraz histerikti. "Greta'nın suyu lanet olası kanepenin her yerinde patladı ve sen sormadan söyleyeyim, hayır üzerine işemedi, ben sordum. Çoktan doğum sancıları başladı ve bu çok erken, dostum. Daha 36 haftalık. Çok k o r k u y o r u m ve

O Zen falan ve ben bunu yapamam. Bu gece bebek sahibi olamam. Ya bir sorunu varsa? Ya hastaysa ve bu yüzden erken doğuyorsa?"

Lyric telefonu elimden alıp kulağına götürüyor ve şoföre doğrudan hastaneye gitmesini söylemem gerektiğini belirten bir bakış atıyor. "Hey pislik," diyor telefona ve ben küçük kahkahamı durduramıyorum. "Yola çıkıyoruz. Merak etme, otuz altı hafta o kadar da erken değil. Kız kardeşim Melody oğlunu otuz beşinde doğurdu ve o dünyanın en sağlıklı, en tatlı çocuğu."

"Korkuyorum," diye itiraf ettiğini duyuyorum ve bunu söylemesinin tek nedeninin onunla konuşan ben değil de Lyric olduğunu düşünüyorum.

"Biliyorum," diyor şimdiye kadarki en empatik, en besleyici ses tonuyla. "Ama biz yoldayız. Yalnız değilsin, Cane. Yemin ederim. Sana, Greta'ya ve bu bebeğe ne olursa olsun, yalnız değilsin."

Rahatlamış ve Lyric'in ona söylediği her şeye inanmış gibi bir nefes veriyor. Telefon onda olmasına ve bende olmamasına rağmen buradan duyabiliyorum. "Bilgin olsun, ikiniz ayrıldığınızdan beri eskisi gibi değil. Aslında en pasaklı piç oldu. Ve gerçek şu ki, seni hep onunla birlikte sevdim. Sonunda birbirinize ait olduğunuzu fark etmene çok sevindim. Seni bıraktığı için tam bir dangalak olsa bile."

Lyric sırtıyor, biraz gülüyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Ben de," diyor ve eğilip onu öpüyorum çünkü bunu kesinlikle yapmak zorundayım. Arama kesiliyor ve şoför bizi hastaneye götürüyor.

Arabadan iniyoruz ve adama Tanrı'yımışım gibi bahşiş veriyorum ve para ebedi ve nesnesiz. Bunu hak ediyor ve umurumda değil, çünkü Greta erken doğum yapıyor, Cane çıldırıyor ve Lyric benimle birlikte ve bu aniden o hayat anlarından biri haline geliyor. İçkilerinizi yudumlarken gülümseyerek hatırlayacağınız anlardan biri.

Travers, Lyric ve ben oraya vardıktan hemen sonra acil servisin kapısından içeri daldı ve Lyric'i uzun sürecekmiş gibi görünen bir kucaklamayla sardı.

Sonsuza dek. Bu ikisinin her zaman kolay bir arkadaşlığı oldu ve onu özlediğini biliyorum. Ona dokunduğum için arkadaşımın kışını tekmelemek istesem de bunu kabul ediyorum. Sarılıyorlar, ama bundan daha fazlası var. Birbirlerine sarıldılar. Onlara izin veriyorum çünkü bu anın her ikisi için de ne anlama geldiğini biliyorum.

Üst kattaki doğumhaneye çıkıyoruz. *Tanrım*. Aklımı kaçırarak kadar korkuyorum. Ya bu bebek Cane'in dediği gibi iyi değilse? Ya bir şeyler ters giderse? Lyric gizli düşüncelerimi okuyormuş gibi elimi tutuyor ve ben de ona bakıyorum, aniden duygularıma yenik düşüyorum. Bu kadar kolay üstesinden gelebildiğim için kendimi korkak gibi hissediyorum ama b u n u durduracak ya da uzak tutacak kadar umursamıyorum.

"Bir gün bu biz olacağız," diyorum durup dururken. "Seninle evleneceğim ve seni hamile bırakacağım. Sonra da panik içinde sevdiğimiz herkese telefon edeceğiz. Ama gerçekten, senin kocaman, güzel karnını içinde çocuğumla birlikte görmek için sabırsızlanıyorum."

Bana göz kırıyor, ela gözleri kahverengi ya da griden çok yeşile dönüyor. Bunu ağladığında ya da cam gibi olduklarında yaparlar. Şu anda da tam olarak öyle yapıyorlar. "Henüz değil," diyor ve ben de kabul ediyorum. Önce Cane'in bebek sahibi olmasını atlatmam gerekiyor. Bu da beni bu bekleme odasına geri getiriyor. Ve arkadaşlarımızın başka bir yerde, biraz prematüre bir bebek dünyaya getirdikleri gerçeğine.

"Henüz değil," diye yankılıyorum, ama şimdi tek düşünebildiğim bu. Lyric'in vücudunda büyüyen bebeğimle ne kadar muhteşem görüneceğini hayal bile edemiyorum. Gülümsüyorum çünkü bu gerçekleşecek. Bir gün Lyric'le evleneceğim ve o benim çocuklarımı taşıyacak. Ona bir ev alacağım ve harika bir yerde yaşayacağız ve her şey mükemmel olacak. Çünkü hayatı hep böyle hayal edersin, mükemmel.

Travers volta atıyor ve Lee kattaki bebek hediyelik eşya dükkanında dolaşıyor ve ben hareket edemiyorum. Burada öylece oturuyorum, kığım koltuğa yapışmış. Bir saat, lanet olası bir saat sonra, siyah saçlı ve su rengi gözlü bir kadın dışarı çıktı. Önlük giymişti ve yorgun ama memnun bir gülümsemesi vardı.

"Vandelay partisinden misiniz?" diye soruyor ve hepimiz donup kalıyoruz, dikkatimizi ona yönlendiriyoruz. "Benim adım Gia Bianchi. Burada, hastanede ebeyim. Greta ve Cane Vandelay gelip size sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdiklerini haber vermemi istediler. Hepsinin durumu çok iyi ve babam birkaç dakika içinde size daha fazla bilgi vermek için dışarıda olacak."

Göz kırpıyorum. Sonra tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Travers'la bakışlarımızı değiş tokuş ediyoruz ve sonra Lyric gözyaşlarına boğuluyor, sanki yıllardır tanışıyorlarmış gibi Gia denen kadına teşekkür ediyor; sarılmalar, kahkahalar ve daha fazla gözyaşı. Bir kız bebek. Yüce Tanrım, Cane'in bir kızı var. Zavallı şey on iki yaşına geldiğinde sırtında sürekli bir pompalı tüfekte dolaşacak.

"Bir kız," diyor Travers, biraz hayretle. Ben de hayretler içindeyim. Bir kız bebekle ne halt edeceğiz? Bununla başa çıkabilecek donanıma sahip erkekler değiliz. "Ben bir amcayım."

Ve şimdi gülüyorum, çünkü evet, biz amcayız. Ve bu da daha önce bahsettiğim o inanılmaz anlardan biri. Ve evet, bunu bir gün hepimiz yaşlandığımızda, hayat güzel olduğunda ve çocuklarımız arka bahçede birlikte koştururken içki içerken paylaşacağız.

Yirmi dakika sonra parlayan ve şaşkın görünen Cane bizi karşılamak için dışarı çıkıyor. Lyric'e istediğimden biraz daha uzun süre sarıldıktan ve kulağına iyi olamayacak şeyler fısıldadıktan sonra bizi geri getiriyor. Ama dostum, bu bebek. Çok küçük. Ve çok güzel. Hem de çok güzel. Kel kafasında yumuşak örgülü pembe bir şapka var, gözleri koyu gri-mavi, teni kırmızı ve tahriş olmuş gibi ve mükemmel. Kesinlikle mükemmel.

Lyric ve Greta hemen kaynaşüyor, sadece kadınların bildiği şeylerden bahsediyorlar ve ben de yeni yeğenimi dostça kollarıma alıyorum. Ağırlığı yok ama inanılmaz kokuyor ve o kocaman gözleriyle bana baktığında işimin bittiğini anlıyorum.

"Ben de bir tane istiyorum," diyorum yüksek sesle, ama aslında sadece Lyric'le konuşuyorum. Bu gece tekrar bir araya gelmiş olsak bile.

"Hayır," diyor tekrar ve ben yumuşuyorum, çünkü dediğim gibi, sadece birkaç saat oldu. "Adı ne?"

"Elena Julia."

"Dünyaya hoş geldin, Elena Julia." Lyric kanepede bana katılıyor ve küçük kundağı hızla benden alıyor, onu anlayamayacağım bir şekilde yakınımnda tutuyor. Fazla oyalanmıyoruz. Greta, Cane ve Elena'nın kendilerine zaman ayırmaları gerekiyor. Çıkarken Lyric'e bir kez daha "Geceyi benimle geçirir misin?" diye soruyorum.

"Evet," diyor bir uyarı ile. "Yarın sekizde işte olmam gerekiyor, bu da üstümü değiştirmek için önce eve gitmem gerektiği anlamına geliyor."

"Sorun değil. Erkenden babamı görmeye gitmeyi planlıyorum. Öğleden sonra bazı toplantılarım var."

Başka bir şey söylemek için ağzını açtığı anda parlak, yanıp sönen ışıklar tarafından bombardımana tutuluyoruz. Her yerde kameralar ve basın var ve bir an için arkamızda ünlü biri olmalı diye düşünüyorum. Ya da yanlış insanları yakaladıklarını. Ama sonra Lyric'in adını bağırdıklarını duyuyorum. Ona Harry'yi soruyorlar. Benim hakkımda. Milyonlarca farklı şeyi art arda soruyorlar.

"Burada olduğumu nereden biliyorlar?" diye soruyor, endişeyle yanıma çekilerek. Kafamı sallıyorum, ne yapacağımı şaşırılmış bir halde, ta ki bugün binanın yanında duran şoförümüzü görene kadar. Orospu çocuğu! Lyric'i tanımış ve hızlıca para kazanabileceğini düşünmüş olmalı. Lyric'in kim olduğunu hep unutuyorum. Hangi dünyada büyüdüğünü. Çoğunlukla aynı kasabada büyüdüğümüz ve onu hiçbir zaman bir rock yıldızının kızı olarak düşünmediğim için. Kendi çapında bir ünlü olarak. Harry'yle çekilen ve ortalığa saçılan o saçma fotoğraftan sonra bu durum daha da arttı.

Hastanenin içinden bize bir Uber çağırmıştım ve telefonumu kontrol ettiğimde burada olduğunu gördüm. Ama bu kadar şey varken onu bulmamın imkânı yok.

Etrafımızdaki insanlar fotoğraf çektirmek ve seslerini duyurmak için birbirleriyle yarışıyor. Kolumu Lyric'e dolayarak onu yanıma daha sıkı sokuyorum ve kızımı buradan çıkarmak için endişelenerek ilerlemeye başlıyorum. Sorular gelmeye devam ediyor. Işığ parlamları durmak bilmiyor. Lyric sessiz kalıyor ve sonunda sipariş ettiğim arabayı buluyorum.

Biraz zorlanarak içeri girdikten sonra - çünkü bu pisliklerin şakası yok - şoföre gitmesini söylüyorum ve hızla şehre doğru yola ıkıyoruz. "Tanrım," diye fısıldıyorum, bir elimi saçlarımda gezdirip başımı çevirerek arka camdan dışarı bakıyorum.

"Sadece bir fotoğraftı," diyor usulca ve hiçbir şey anlamamış gibi başını sallıyor. "Beni Ethan'la milyonlarca kez fotoğrafladılar. Los Angeles sokaklarında başka erkek sanatçılarla yürürken görüldüm. Ve evet, bu fotoğraflardan bazıları dergilerde ya da internette yer alıyor ama daha önce hiç böyle olmamıştı. Anlamıyorum." Bana bakıyor, gözleri kocaman. "Neden birdenbire bu Harry saçmalığı için ıldıldılar?"

"Bilmiyorum bebeğim." Elini kendi elime alıp güven vermek için sıkıyorum. "Ama artık ellerinde fotoğraflarımız olduğuna göre, belki ortalık yatıştır."

"Tanrım, umarım öyledir. Yarın iş yerinde çok garip şeyler olacak. Harry'yle de bu konuyu konuşmam gerekecek ama albümünü geri çekmeye çalışmasını istemiyorum."

"Yapacağından şüpheliyim. Sizinle daha önce de çalıştı ve siz ona çok para ve ödöl kazandırdınız."

Lyric sadece başını sallıyor ve sessizliğe gömölüyor, az önce olanlardan dolayı hala keyifsiz. Daireme ulaşıyoruz ve neyse ki kamera yok. Kapı arkamızdan kapanıp kilitlendiğı anda, yüzünde okunamayan bir ifadeyle dönüp bana bakıyor.

"Buraya geri döneceğimizi hiç düşünmemiştim," diyor parmağını aramızda ileri geri sallayarak. "Gerginim Jameson. Yarın uyandığımda bizi tekrar ayıracak bir şey olmasından korkuyorum."

Kaliforniya'ya geri dönmek zorunda kalacağımı ya da iş taleplerinizin değişeceğini ya da
."

Yüzünü ellerimin arasına almadan önce onu bir öpücükle susturuyorum. "Eğer Kaliforniya'ya dönersen, ben de seninle gelirim." Bu kadar çabuk ve zahmetsizce söylememe şaşırarak gözlerini kırıştırıyor. "Benim işim benim işim ve ne gerektirirse gerektirsin, her zaman senden sonra gelecek. Bizim için. Aptalca davrandım Lee. Çok pervasız ve aptalca. Yemin ederim, bir daha asla öyle olmayacağım. Sadece benimle denemeni istiyorum. Bana en ufak bir inanç duymana ve ben sana kendimi kanıtladıkça bu inancın artmasına izin vermene." Gözlerini arıyorum. "Bunu yapabilir misin?"

"Evet," diyor. "Seni seviyorum ve bu inanç sıçramasını seninle birlikte yapmak istiyorum."

"Tanrıya şükür, çünkü artık benim için geri dönüş yok. Sen benimsin, ben de seninim ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

Onu kollarımın arasına alıp kanepeme götürüyorum. Onu nazıkçe yere bırakıyorum, tatlı, nefis ağzını öpüyorum ve gazlı şömineyi yakması ve ona hiç yemediğimiz sebzeli tacoları sipariş etmesi için yanından ayrılıyorum. İkimiz için de bir kadeh şarapla dönüyorum ama kanepeme yayılmış, sarı saçları her yöne dağılmış, gözleri seksi ve uykulu bakışları, kalbim tutulmadığı kısıtlamaya karşı çılgınca atarken göğsümün sıkışmasına neden oluyor. Tanrım, bu kadın. Bana yeniden hayat verdi. Yarı ölü ruhumu yeniden uyandırdı.

Gözleri ocağımda dans eden aleve kilitlenmişti ama onu izlediğimi hissedince başını çevirip beni buldu. Gülümsüyor ve göğsümdeki gerginlik tüm vücudumu saran bir elektrik uğultusuna dönüşüyor. "Çok uzun zamandır otomatik pilota kilitlenmişim. Uyan. Egzersiz yap. İşe git. Uyu. Son dört yıldır hayatım buydu, Lee. Otomatik. Düşüncesiz. Ölü. Ama şimdi, burada, sana bakarken?" Başımı salladım ve gülümsedim. "Bir daha hiçbir şeyde uyurgezerlik yapmak istemiyorum."

Güzel ela gözleri parlıyor. Elini kaldırarak bana bir parmak sallıyor. Şarap kadehlerini sehpanın üzerine koyarak onun üzerine çıkıyorum, dirseklerimin üzerinde duruyorum, böylece onu ezmiyorum ve aynı anda ona bakmaya devam edebiliyorum. "Asla zorunda değiliz. Çünkü dünya bizi aldı ve döndürdü, ama sonunda lehimize çevirmeyi başardık. Yarını, ondan sonraki günü ve ondan sonraki günü iple çekiyorum çünkü ne olursa olsun o günleri seninle geçireceğim."

Dudaklarım onunkilerle buluşuyor ve onu öpüyorum. Onu öpüyorum çünkü öpebiliyorum. Çünkü Lyric Rose sonunda benim. Sonsuza kadar.

OceanofPDF.com

EPİLOG BİR

LIRIK

Bir yıl sonra

KUMSALA ÇARPAN DALGALARIN SESİ SÜREKLİ BİR

Akşam Kaliforniya güneşi tenime sızıp beni içten içe ısıtırken arka plandaki gürültünün ritmi. Uzakta, sörfçüler tahtalarının üzerinde oturmuş, inatçı bir seyreklilikle geliyor gibi görünen mükemmel dalgayı bekliyorlar.

Güneş batmaya yaklaşıyor ve Güney Kaliforniya'da bu asla eskimeyen bir manzara. Gökyüzünü aydınlatan turuncu bir ateş küresi, dokunduğu her şeyi yansıtıyor. Bu an mükemmel olabilirdi ama çok önemli bir unsur eksik. Jameson. Öğleden sonrasının çoğunda içerideydi, çalışıyordu. Ya da bana öyle söyledi. Ama sanırım akşam yemeği hazırladığını da duydum, bu yüzden tatildayken çalışma konusunda çok fazla şikayet etmeyeceğim.

Birlikte geçirdiğimiz bir yıl uçup gitti. Cidden, zamanın nereye gittiğini anlayamıyorum. Geçen yaz New York'taki yeni ofisimde, yeni kayıt stüdyomda durmaksızın müzik yaparak geçti. Cyber's Law'ın albümünü rekor sürede bitirdim, kelime oyunu yapmak istemedim. Onlar için rekor. Harry ile beklediğim gibi garip olmadı. Aslında, bir dahaki sefere geldiğimde

Sabah tüm o paparazzi magazininden sonra beni dostça kucakladı ve her şeye gülüp geçti. "Medya," dedi dramatik bir göz devirmeyle, sanki üçüncü bir tarafın yardımı olmadan kendileriyle birlikte kaçmışlar gibi.

Gerçekte, Jameson ve benim hastaneden çıkarken çekilen fotoğraflarımız internette fırtına gibi esti. Halkla ilişkiler ajansım bunun üzerine çılgına döndü ve o gece geç saatlerde bana mesaj attığında, ona dünyaya Jameson ve benim bir çift olduğumuzu ve Harry Evans'ın sadece yakın bir arkadaş olduğunu söylemesini söyledim. Bu şekilde kaldı ve o zamandan beri Harry bana karşı profesyonel olmaktan başka bir şey yapmadı.

Üzerinde çalıştığım iki albümü bitirdikten sonra Kaliforniya'ya uçmak zorunda kaldım. Burada tam iki ay geçirdim ve Jameson ve ben ülkenin iki ayrı ucundayken bu sürenin nasıl geçeceği konusunda temkinli olsam da buna gerek yoktu. Sözünün eri bir adamdı. Onun önceliği bendim. O iki ay boyunca üç kez buraya uçu ve her gece beni Facetime'dan aradı. Hatta bazı görüşmelerimizde giymemi istediği iç çamaşırlarını bile gönderdi.

Eğlenceliydi. Seksiydi. Ve tüm bu yokluk, kalbi büyütür olayı devam ediyordu. Eğer o iki ayı atlatabilirsek, her şeyi atlatabileceğimizi biliyordum.

Evin içinden, sanırım mutfağımdan bir ses geliyor ve sırtışıma bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bazı erkekler yemek yapabilir, bazıları yapamaz, bazıları da ikisinin arasındadır. Korkarım Jameson ikincisi. Dört ya da beş şeyi gerçekten iyi yapabiliyor ve gerisi tam bir felaket. Nefesinin altından homurdandığını duyuyorum ve saniyeler sonra arka kapı kayarak açılıp kapanıyor, bana doğru gelirken çıplak ayakları güvertenin tahtasına çarpıyor.

"Mutfağı mı kırdın?"

"Hayır," diyor, sesi aynı derecede yorgun ve sinirli. "Sen California güneşinin tadını çıkarırken ben bütün gün çalıştığım için romantik olmaya ve sana yemek hazırlamaya çalışıyordum."

Şimdi gülümsüyorum. "Biliyorum." Boynumu şezlonguma yaslayarak güneş gözlüklerimin ardından ona bakıyorum. Çünkü bu artık onun olayı. Romantik olmaya çalışmak. Bu konuda delicesine iyi.

Gözlerini kumsalın ötesindeki okyanusa dikmiş, az önce hayranlıkla seyrettiğim manzaraya bakıyor. Malibu'daki evime döneli sadece birkaç gün oldu. Biraz dinlenmek için bundan yararlanmak onun fikriydi, ama henüz bunu pek yapmadı. Ben mi? Evet, Cass'i, kocasını ve vaftiz oğlum Ben'i görmek de dahil olmak üzere Kaliforniya'nın bana sunduğu her şeyden yararlanıyorum. Ethan New York'u Los Angeles'tan daha çok sevdiğine karar verdi ve orayı daimi ikametgahı yaptı. Benden şikayet yok.

Her ne kadar burayı, bu evi, bu sahili ve bu gün batımını özlesem de benim dünyam artık New York'ta.

"Vejetaryen olmak zorunda mısın?" diye takılıyor gözlerini ufuktan kaçırma zahmetine katlanmadan. "Bu her şeyi çok daha zorlaştırıyor."

"Yedi yaşımdan beri böyleyim. Artık değiştirmek zor."

"Ve seninle ilgili hiçbir şeyi değiştirmeyeceğime göre, sanırım etsiz yemeklere mahkum kaldım."

"Et yemene aldırmiyorum. Mağara adamı tarzında sevimli bir şey."

Hafifçe kıkırdıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Kay bakalım," diyor ve talimatlarına uymamı beklemeden şezlonguma tırmanıyor. Kollarını boynuma doluyor, boynumdan kulağıma doğru öpücükler konduruyor ve ardından lezzetli karıncalanmalar ortaya çıkarıyor. Üzerinde parlak güneşin altında gözlerini neredeyse renksiz gösteren soluk mavi bir tişört ve haki bir şort var. Yüzünde iki günlük siyah kirli sakal var ve tatil Jameson'ını Wall Street ofis Jameson'ı kadar sevdiğime karar veriyorum.

Parmaklarım kolunun iç kısmındaki dövmede geziniyor. Benim dövmem. Onda en sevdiğim şey olabilir, ancak bu kararı vermek çok zor çünkü sıkı bir rekabeti var. Tam şu anda kalçamı zorlayan sert bir rekabet. "Dövmeyi neden buraya yaptırdın?" diye sordum. Hep merak etmişimdir.

"Çünkü sol elden gelen kan akışı doğrudan kalbe gider."

Sözlerine verdiğim tepkiye engel olamayarak gülümsüyorum. Pozisyonumuzu değiştirerek beni önüne getiriyor, parlayan ateş topunun yavaşça okyanusa inişini izlerken başımı göğsüne yaslıyorum. Güvertenin diğer tarafındaki plaj özel ama yine de kalabalık. Günün bu saatinde her zaman öyledir, çünkü herkes gösteriyi izlemek için işini gücünü bırakır. "Bunu New York'a geri getiremeyecek olmamız çok kötü. Belki de gerçekten buraya geri taşınmalıyız."

Karnına bir yumruk atıyorum, o da gülüyor ve beni kendine daha sıkı bastırıyor. "Şehirdeki yeni yerimizi sevdim."

"Ben de," diye fısıldıyor kulağıma, hassas derimi öpüyor.

Birkaç ay önce Chelsea'de bir ev satın aldık. Ayrı ayrı ama birlikte yaşıyorduk ve o şehir merkezinde, ben daha şehir dışında olduğum için bu durum can sıkıcıydı. Ve uygunsuzdu. Bu yüzden uzlaştık ve iş yerlerimizin arasında bir yer bulduk. Mahalleyi seviyorum ve içinde bulunduğumuz bina çok güzel ve dairemiz güzel bir manzaraya ve bol miktarda doğal ışığa sahip.

"Ama bu oldukça muhteşem."

Ona başımı sallıyorum, güneş batarken sıcaklığının tadını çıkarıyorum ve "Sana bir yıldönümü hediyesi aldım" dediğinde hayatın daha iyi olup olmayacağını merak ediyorum.

"Ne?" Kelimeye gülüyorum, arkamı dönüp ona yan gözle bakıyorum. "Bu bizim yıldönümümüz değil."

"Bundan emin misin, bebeğim?"

Aslında emin olduğumu söylemek için ağzımı açıyorum ama sonra gerçek yıldönümümüzün ne olacağı hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum.

"Bugün Elena'nın doğum günü." Öyle. Ona mağazada onunla birlikte gördüğüm ve sonunda gitmesi için onu sürüklemek zorunda kaldığım gerçekten havalı bir midilli aldık. Şu anda İsveç'teler, çünkü Greta'nın babası oralı, yoksa sanırım buraya seyahatimizi erteleyecektik

partiden sonraya kadar. "Bir yıl önce bugün tekrar bir araya geldik. Bu bizim yıldönümümüz."

"Evet," diyorum biraz kendimi kaybederek. "Bunu gerçekten hiç düşünmemiştim."

Noel arifesi her zaman bizim bir araya geldiğimiz gün olarak hatırlanırdı."

Başımın yanını öpüyor, ağırlığını kaydırarak cebinden bir şey çıkarıp bana uzatıyor. "Öyle olduğunu biliyorum, bu yüzden bana bir şey almadığın için üzölmeyeceğim." Güliyorum ve ona bir kez daha dirsek atıyorum. "Hey, bırak artık şunu da hediyeni aç."

Bana küçük, kare şeklinde siyah kadife bir kutu uzatıyor ve kalbim fazladan birkaç kez daha atmaya başlıyor. Sessizdi. Diz çökmek ya da aşk itirafı yok, bu yüzden *kutunun* bu olduğunu sanmıyorum. Kutuyu açtığımda hem kutu olmadığı için hayal kırıklığına uğruyorum hem de içindekiler beni şaşırtıyor. Katlanmış bir kâğıt ve neden bu kadar küçük bir kutuya koyma zahmetine girdiğini merak ediyorum. Kağıdı çıkardığımda Napa'da bir otel ve spa için rezervasyon yapıldığını görüyorum. "Vay canına," diye haykırıyorum, şaşıarak. "Bu harika görünüyor. Ne zaman gidiyoruz?"

"Yarın," diyor usulca, çene çizgimi öperek. "Beğendin mi? Greta önerdi, bu da muhtemelen aşırı güzel olduğu anlamına geliyor. Hatta babanla konuşup jetiyle oraya uçmamıza izin vermesini bile sağladım."

Gözlerim büyüdü ve ağzım açık kaldı. Bunu gerçekten ciddi bir şekilde düşünmüştü ve bugünün onun için ne anlama geldiğini fark etmediğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Onu ne kadar sevdiğimi göstermek için ona bir şey almadığım için.

"Bu mükemmel," diyorum elimde olmadan kocaman bir gülümsemeyle, kollarımı boynuna dolayabilmek ve onu öpebilmek için dönüyorum. "Sen mükemmelsin. Teşekkür ederim Jameson. Bu tam da ihtiyacım olan şey. İhtiyacımız olan şey. Gitmek için sabırsızlanıyorum."

O çocuksu gülümsemesiyle gülümsüyor ve sonra eğilip dudaklarımı öpüyor, önce yumuşakça, sonra derinleştirerek. "Aç mısın?" diye soruyor ağzımın içine. "Akşam yemeği hazır olmalı."

Başımı sallıyorum, bunu yaparken burunlarımızı birbirimize sürtüyorum. "Açlıktan ölüyorum. Bana ne yaptın, ey romantik olan?"

Alt dudağımı ısırarak ağızımın içine doğru kıkırdıyor. "İçinde sevdiğin her şeyin olduğu bir salata ve lazanya çünkü nasıl yapılacağını bildiğim şey bu."

"Yum," diye mırıldanıyorum. "Hadi gidelim." Ayağa kalkıyorum ve o da kalkıyor, elimi tutuyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor, güneşin son kalıntıları pembe alacakaranlığı daha da güzelleştiriyor. Bu anı daha özel kılıyor. "Beni berbat bir kız arkadaş gibi gösteriyorsun," diyorum yarı şaka, ama sürgülü kapıyı açıp önce benim girmeme izin verdiğinde başka bir yorumum boğazımda düğümleniyor.

Mumlar. Aman Tanrım, her yerde mumlar var. Bazıları fenerlerde. Bazıları mum çubuklarında. Bazıları masanın üzerinde, bir kovada soğuyan şampanya şişesinin ve iki flütün yanında duruyor. Her yere çok renkli gül yaprakları serpiştirilmiş. Masaya, yere, mutfak tezgahına ve ötesine. Tepedeki ışıklar yanmıyor. Tüm oda mum ışığında parlıyor ve arkamızdan okyanusun sesi geliyor. Hayatımda gördüğüm en güzel, en büyülü şey. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını tehdit ederken elim ağızımı kapatmak için yukarı kalkıyor.

"Belki de kız arkadaşımdan daha fazlası olmanı umduğum içindir," diyor, elimi sıkıyor ve tam dizlerinin üzerine çökerken beni döndürüyor. Ve tehditkâr gözyaşları şimdi özgürce yüzümden aşağı akıyor.

"Lyric, yirmi yıl önce seni ilk gördüğüm andan itibaren özel olduğunu biliyordum. Sanırım o zamanlar bile seni sevmiş olmalıyım, çünkü hayatıma dönüp baktığımda seni sevmediğim bir zamanı hatırlamıyorum. Bu yıl çok yol kat ettik. Pek çok değişiklik yaşadık ve bir çift olarak çok büyüdük. Sen nereye gidersen, ben de oraya giderim. Sen benim gelgitimsin. Beni bir arada tutan yapıştırıcısın ve umarım senin için de öyle olurum. Her zaman senin için burada olacağım. Her zaman seninle ilgileneceğim. Ve seni son nefesime kadar seveceğim. Sadece sen varsın, Lyric. Beni dünyanın en şanslı erkeğı yapıp benimle evlenir misin?"

"Evet," diye neredeyse ılık atıyorum ama sesim gözyaşlarının arasında boğuluyor. "Evet," diyorum tekrar, bu sefer gülerek. Bir anda ayağ a kalkıyor, beni kollarının arasına alıyor ve ağı ağızımı kapatırken beni yerden kaldırıyor. "Milyon kere evet," diyorum ona. "Seni çok seviyorum. Ama bundan çok daha fazlası Jameson. Bana her baktığında midemde kelebeklerin patlamasına neden oluyorsun. Nerede olursak olalım kendimi evimdeymişim gibi hissettirmen. Beni sevme şeklin. Beni sevme şeklini seviyorum ve hayatımızın geri kalanında da seni tam olarak böyle sevmeyi planlıyorum."

Lezzetimi yepyeni bir şekilde keşfediyormuş gibi öpüyor beni. Sanki artık o ya da ben yokmuşuz, sadece biz varmışız ve bizi tekrar ayırabilecek hiçbir şey yokmuş gibi. Bizi ayırabilecek hiçbir şey yok. Jameson beni öyle sert öpüyor ki nefesim kesiliyor. Dili son bir kez benimkinin üzerinde geziniyor ve sonra beni yere bırakıyor, elimi tutuyor ve platin bir ayarda büyük, yuvarlak kesim bir pırlantayı parmağıma kaydırıyor, ikimiz de mum ışığıının titreşimine karşı parıldamasına hayran kalıyoruz.

"Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, Lee. Senin soyadın benim soyadım olana kadar bekleyemem. Sana karım diyene kadar. Tüm bunları seninle yaşıamak için sabırsızlanıyorum."

OceanofPDF.com

İKİNCİ EPİLOG

JAMESON

İki yıl sonra

ŞANSLI PIÇ 101: S I Ç I P BATIRMA. NE YAZIK KI, DÖRT YILIMI ALDI.

Bu dersi öğrenmek için aradan yıllar geçti. Ama ben hatalarından ders alan bir adamım ve Lyric'i kaybetmek bir daha asla bir seçenek değil. Ona evlenme teklif ettikten dört ay sonra Malibu sahilindeki evimizde, sadece yakın ailem ve arkadaşlarımla birlikte evlendim. Küçük, basit ve bizdik. Tamamen mükemmeldi. Tıpkı benim kızım gibi.

Lyric hayatıma girmeden önce -yani bir yetişkin olarak- sık sık bende bir sorun olup olmadığını merak ederdim. Annemi bu kadar genç yaşta kaybetmek ve babamın kötü kalpli üvey annemle evlenmesi beni değiştirdi mi? Beni birini gerçekten sevemeyecek hale mi getirmişti? Ve sonra Lyric'i tekrar gördükten sonra, sınıfta bir hevesle benimle çalışmasını istediğim o ilk sabahdan sonra, henüz doğru kişiyi bulamadığımı biliyordum.

"Bir sır bilmek ister misin?" Vücudunu kendime yaslarken kulağına fısıldıyorum, sırtı önüme dönük, elim çocuğumuzu büyüten ve hala çoğunlukla düz olan karnında geziniyor.

"Elbette," diye mırıldanıyor, saat o kadar da geç olmamasına rağmen yarı uykulu.

"Aslında finans okurken yardımınıza hiç ihtiyacım olmadı. En iyi dersimdi."

İçime çok az miktarda geri çekilirken gülümsemesini hissedebiliyorum. Sadece bu sırrı sevdiğini bilmeme yetecek kadar. "O zaman neden bana sordun?"

"Sana o sabah söyledim. Sana ne yazdığımı hatırlamıyor musun? İlk gerçeğim neydi?"

Bir süre sessiz kalıyor, cevabını düşünürken bir yandan da düşünüyor. "Pek sayılmaz," diye hafifçe kıkırdıyor.

"Sana lisedekinden bile daha güzel olduğunu söylemiştim." "Ah, evet. Şimdi hatırladım."

"Ama bu bir çeşit yalandı. Demek istediğim, sen daha güzeldin, ama daha çok başından beri ne kadar güzel olduğunu unutmuştum. Seninle daha fazla zaman geçirmek istediğim için benimle çalışmanı istedim. Dersten A almam gerektiği için iyi bir bahane gibi geldi."

"Senden hoşlanmak istemiyordum," diye itiraf ediyor ve göğsümden bir kıkırdama yükseliyor. "Senin bir oyuncu olduğunu biliyordum ve senin girdabına çekilmekten ve sıkıldığında geride bıraktığın kızlardan biri olmaktan korkuyordum."

Onu boynuyla omzu arasındaki o çukurdan öpüyorum. Bu noktayı seviyorum. Muhtemelen dudaklarımı oraya her bastırdığımda ürperdiği içindir. "Senden asla sıkılmam. Sanırım bunu sana söylemiştim. Sen hâlâ birlikte olmaktan bıkmadığım tek kızsın."

"Umarım bu değişir," diyor ve bir an duraksıyorum, ne dediğini tam olarak anlamaya çalışıyorum. Anladığımı düşündüğümde ise onu kısmen sırt üstü yatırıyorum ve karanlıkta gözlerinin içine bakıyorum.

"Bir kız mı?"

Başını sallıyor. Gülümsüyor. "Bu sabah toplantınıza gitmek için ultrasondan erken ayrılmak zorunda kaldınız. Sen gittikten sonra sordum."

"Bir kız mı?" Gülüyorum, biraz daha yüksek sesle ve çok daha heyecanlı. "Vay anasını, Lee." "Sordum diye kızdın mı?"

"Hayır, bebeğim. Çok mutluyum." Ve mutluyum. Dünya tarihinde bir erkeğin daha önce hiç bu kadar mutlu olduğunu sanmıyorum. Çünkü Lyric'im var ve yakında bir kızım olacak. Kızımı öpüyorum. İki kızımı da, dudaklarım Lyric'in güzel karnına bastırıyor. "Bir kız," diye mırıldanıyorum. "Bu ne kadar harika bir şey?"

****Son****

Lyric ve Jameson'ın hikâyesini beğendiyseniz, ilk kitabım Forward'ın ÜCRETSİZ bir kopyası ve çok daha fazlası için [bültenime abone](#) olun! Kitap sonu notum ve bir sonraki kitabımın ön gösterimi için okumaya devam edin!

OceanofPDF.com

KITAP NOTUNUN SONU

Herkese merhaba! Bu bölümde hepinizle bu kitap hakkında konuşacağım. Ama buna geçmeden önce birkaç kişiye teşekkür etmem gerekiyor. Francessa Wingfield benim için bu inanılmaz kapağı yaptı. Monique-theeditrix - kitabın editörlüğünü yaptı. Ayrıca, inanılmaz Connie Lafortune (yazar - ona bir göz atın) bir beta idi. Ve tabii ki sevgi dolu ve destekleyici ailem. Harikalar!

Pekâlâ millet, eğer bir J. Saman hayranıysanız, kafanızı kaşıyor olabilirsiniz. Demek istediğim, çılgın bir twist yok mu? Karanlık ya da ölüm yok mu? Aşk üçgeni yok mu? Jameson'ın Lyric'ten ayrılmasını anlaşılır kılacak belirsiz bir hayat durumu yok mu?

HAYIR! HAYIR! Bu bana bir rüyada geldi. Şaka yapmıyorum. Bir sabah uyandım, bana en yakın şey olduğu için telefonumu aldım ve bir şeyler yazmaya başladım. Sonra da ertesi gün Disney Word'e gitmek için yola çıktık. Yani yazmak için hiç vaktim yoktu. Bu beni durdurmadı. Birkaç uykusuz geceyi telefonuma notlar alarak ve sahneleri yazarak geçirdim, çünkü sadece dışarı çıkarmam gerekiyordu.

Her neyse, bu geleneksel bir aşk romanı oldu ve umarım yine de beğenmişsinizdir. Bu bir kinaye olabilir. Formüller çizgileri takip edebilir. Ama lanet olsun, bu hikayeyi hissettim. Lyric ve Jameson'ı hissettim. Bu hikayeyi 3 haftada yazdım. Bu

İçimden akıp gitti ve her ne kadar bükölme veya karanlık eksikliğimi ikinci kez tahmin etsem de, buna bağlı kaldım.

Çünkü bir şeyin farkına vardım. Bazen insanlar gerçekten çuvallıyor! İnsanlar hata yapar. Yanlış şeyler söylerler. İnsanlar hayatlarının aşkının gitmesine izin verir çünkü hepimiz doğuştan aptalız. Yani Jameson destansı bir hata yaptı. Ve bu ona Lyric ile yıllarına mal oldu. Ve sonra, belki de Lyric çabuk pes etti. (Bunu da tartıştım).

Ama sonra kendimi onun yerine koydum. Ve düşündüm, eğer bu adamı gerçekten sevdiysem, tüm bunlardan sonra bile, kalbimi kırdıktan sonra bile, o zaman gerçekten sadıksa ve bana ne kadar çok olduğunu göstermeye çalışıyorsa, onunla tekrar bir araya gelmeyi ertelemeye devam eder miydim? Gerçek mi? Buna cevap veremezdim. Cidden veremezdim. Ve Lyric'i hissettim. Onun kafa karışıklığını, mücadelesini ve kargaşasını hissettim.

Ben de doğru olanı yaptım. Bazılarınız Lyric'in çok erken pes ettiğini söyleyebilir. Ama ben buna hazırım. Çünkü aşk mantıklı değildir. Bunun için mükemmel bir zaman çizelgesi yok. Dışarıdan bakıp bir başkasının ne yapması gerektiğini düşündüğümüzü yargılayabiliriz, ancak gerçek dünyada, duygulara daldığımızda, aslında işler böyle yürümez. Mantığımızı değil kalbimizi takip ederiz. Sanırım göstermeye çalıştığım şey buydu. Umarım Jameson'ı affetmişsinizdir. Affettim. Sonra affetmedim. Sonra affettim, yani.

Her neyse, umarım beğenmişsinizdir. Bu gerçekten bir tutku ve aşk emeğiydi. Eğer benim hayranlarımdan biriyseniz, Gia Bianchi'nin (Cane ve Greta'nın bebeğini doğurtan ebe) cameo'sunu görmüş olabilirsiniz. Diğer kitaplarımdan karakterler eklemeyi sevdiğimi biliyorsunuz ve bu fırsat vazgeçilemeyecek kadar tatlı geldi. Bu sonbaharda çıkacak bir kitabım daha var. Hangi tarihte çıkacağına dair hiçbir fikrim yok ama işlerimi toparlayabilirsem muhtemelen Eylül sonu, çünkü programım bu şekilde. Okumaya devam ederseniz ilk bölümü göreceksiniz. Önümüzdeki yılın başlarından itibaren yeni bir seri yayınlayacağım (ilk bölümü

Güzel Potansiyel). Ayrıca büyük bir çağdaş romantizm kutu setinin bir parçası olacağım. Sizi her şeyden haberdar edeceğimden emin olabilirsiniz. Özellikle de bültenimin bir parçasıysanız.

[Bültenime abone](#) olun - yukarıda da belirtildiği gibi, ücretsiz bir kitap ve en son güncellemelerimin yanı sıra promosyonlar, ücretsiz hediyeler vb. alırsınız. Beni [Facebook](#), [Goodreads](#), [Pinterest](#), [Instagram](#) veya [Twitter](#)'da bulun. Sizinle konuşmayı seviyorum. Oh, ve LÜTFEN bana bir eleştiri bırakın!!! Ben bir bağımsızım ve bu konuda alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. Okumaya devam edin! Dediğim gibi, bir sonraki kitabımın ilk bölümü!

OceanofPDF.com

GÜNAHA DOKUNMAK

Bu bölüm düzenlenmemiştir, bu yüzden yazım hatalarını, dilbilgisini

veya başka bir şeyi yargılamayın! Bölüm 1

Mia

Yanan yağ kokusu boğucu. Tüm camlar kapalı ve havalandırma delikleri dışarıdaki havayı içeri üflüyor olsa bile dayanılmaz. Arabamın kaputundan yükselen duman daha da endişe verici. Durmam gerekiyor. Muhtemelen şimdi. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Nerede olduğumun ortasında sıkışıp kaldım demek.

Birden hiçbir fikrim olmadığını fark ettim ve bu düşünce beni dehşete düşürdü.

En son ne zaman bir kasaba ya da düzlük, tatlı ve dağlardan başka bir şey gördüğümü hatırlamıyorum.

Etrafım karanlık. Sadece karanlık değil, zifiri karanlık. O kadar karanlık ki, eski farlarımın yaymaya çalıştığı dar ve yetersiz ışıktan başka bir şey göremiyorum. Sanki arabamın önünden parlayan iki el feneri sadece dokundukları yeri aydınlatıyor. İşe yaramaz.

Doğru düzgün kaçamıyorum bile. Bir insan bu kadar acınası olabilir mi?

Arabanın havalandırma deliklerinden ve açık camlardan doğrudan yüzüme doğru üflenmiş duman artık kesinlikle daha da yoğunlaşıyor. Nefes alamıyorum ya da göremiyorum ve ne zaman görsem boğazımı ve gözlerimi yakıyor. Annemin Mercedes'ini alabileceksen çalıntı bir arabanın dumanından boğulmak ironik olurdu. Annem öldüğünden beri garajda öylece duruyordu. Embrey kaybolduğunu fark etmezdi. En azından bir süre için. Ama tüm arabalarımızda olduğu gibi takip sistemi var, bu yüzden onu bırakıp bahçıvanın külüstürünü almaya gittim.

Araba sarsılmadan önce bir tekleme sesi çıkarıyor ve sonra tekrar sarsılıyor, direksiyon tutuşumu zorlukla koruyabileceğim noktaya kadar titriyor. Artık seçeneğim kalmadı. Dahili ışıklar yanıp sönüyor, tekrar yanıp sönüyor ve aniden motor kapanıyor ve yolun kenarında durmak zorunda kalıyorum.

Tamamen boş bir yol.

Kahretsin.

Bunu kesinlikle planlamamıştım. Bu kadar trajik olmasaydı gülerdim. En azından yaz mevsimindeyiz ve dışarıyı yeterince sıcak.

En yakın kasabadan ne kadar uzakta olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Dün Dallas'tan ayrıldım ve batıya gittim. Kesinlikle batıya gittim çünkü bir süre Flagstaff tabelalarını takip ettim ve sonra Las Vegas ve

Bir şekilde dikkatimin dağılmasına izin verdim ve şimdi buradayım.

Hiçbir yere giden yolda.

Araba ölmüş. Anahtarı çevirmeye çalıştığımda çok kötü bir ses çıkarıyor. Sanki metal metale çarpıyor. Koku sestən bile daha kötü ve arabada kalıp kalamayacağımı bile merak ediyorum.

Ya alev alırsa?

Arabalar bunu gerçekten yapıyor mu yoksa bu sadece filmlerde olan bir şey mi? Hiçbir fikrim yok. Ama bu durumla ilgili hiçbir şey güven verici değil. Düşünmem gerek.

Yolcu koltuğunun yumuşak kumaş minderini okşayarak çantamı buluyorum. Elimi yüzümün önünde bile göremiyorum, burası o kadar karanlık. Çantamı karıştırırken yeni cep telefonumu buluyorum ve düğmesine basıyorum. Işığı yanıyor ve bana ana ekranı gösteriyor. Servis yok. Acaba bu internetimin de olmayacağı anlamına mı geliyor?

Arama motoru, internet hizmeti olmadığını söyleyen gri bir ekran gösteriyor.

Şimdi ne yapacağım ben? Gözlerimin arkası y a ş l a r l a doluyor ve bunun zehirli dumanla hiçbir ilgisi yok. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Hayatımın yanlış gittiği tüm yollara takılmak yerine sokak işaretlerine daha fazla dikkat etmeliydim. İnternet sayfasını yine aynı sonuçlarla yeniledim.

Cep telefonu ya da internet hizmeti yok. Çalışan bir araba yok. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Yiyecek ya da su da yok. Lanet olası bir battaniye bile yok. Bu arabada kalabileceğimden değil zaten. Denersem muhtemelen boğulurum.

Bu. Berbat.

Ellerim plastik direksiyon koluna çarparken, dumanla tıkanmış ciğerlerimden aşağıya indirebildiğim en tiz çığlığı atıyorum. Hiçbir faydası olmadı. Etrafıma bakıyorum, açık pencerelerden bakabildiğim her yere bakıyorum ama bir şey bulamıyorum. Ay yok. Sadece hiçbir şeye ve hiç kimseye ışık vermeyen yıldızlar.

Tam inip yürüyecekken, dikiz aynamın camına vuran parlak ışıklar beni geçici olarak kör ediyor. Gözlerim refleks olarak kısılıyor ve farlar olduğunu fark etmeden önce arkamı dönüyorum. *Oh, Tanrı'ya şükür.* Yaklaşan arabayı görmek için çok karanlık ama bu noktada umurumda değil. Polis değilse tabii. Bu pek iyi olmazdı. Başka biri olsa da olur.

Ta ki büyük bir kamyon olduğunu, yerden yüksekte durduğunu ve gücüyle her şeyi titretecek kadar gürültülü olduğunu fark edene kadar.

Ama tek görebildiğim şu farlar.

Bir yandan, durduklarına sevindim. Diğer yandan, ıssız bir yerde tek başına genç bir kadını ve birdenbire bu insanların merhametine kaldım. *Cesedimi çalılıklara atmadan önce bana tecavüz edip öldürebilirler.* Doğru. İşte bu senaryo. Bunun nasıl sonuçlanacağını görmek ve en iyisini ummaktan başka yapabileceğim pek bir şey yok.

Neden silah getirmedim ki? Ben lanet olası Teksas'lıyım. Lanet olası evin her yerinde silah vardı ve ben bir tane getirmeyi düşünmedim. Yine de, beni ve şansımı bildiğimden, potansiyel bir saldırgan yerine muhtemelen kendimi vururdum. Özellikle de nasıl ateş edeceğimi hiç bilmediğim için.

Belki de tecavüz ve cinayet karşılığında nakit rüşvet kabul ediyorlardır? İnsan umut edebilir.

Sürücü kapısı gıcırtılı bir protestoyla kapanıyor ve yan aynamdan uzun, karanlık, kapüşonlu bir figürün yavaşça arabama doğru ilerleyişini izliyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor ve nefes alışım düzensizleşiyor, ama hareket etmiyorum ve figür yaklaştıkça gözlerimi ayıramıyorum.

Pencereme ulaşıyor, göremediğim gözleriyle bana bakıyor. Kapüşonu tüm yüzünü gizliyor. Tek söyleyebileceğim uzun ve geniş olduğu. Beni saniyeler içinde bir dal gibi kırabilir. İlk başta, ben ona bakarken o sadece beni izliyor, onun varlığıyla tamamen hareketsiz kalıyorum. Far ışığında kalmış bir geyik gibiyim ve bu düşünce beni gülümsetiyor.

"Orada iyi misin?" diye soruyor ve pürüzsüz viski baritonunun kristalden buz üzerine dökülüyormuş gibi üzerimde yuvarlanma şekli, tuttuğum nefesi serbest bırakmamı sağlıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Yapmak isteyeceğim son şey bu adama kapıyı açmak olsa da başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum. Özellikle de hâlâ sesimi bulamadığım için. Kapının tık sesini duyunca geri çekiliyor, sanki dışarı çıkmamı bekliyormuş gibi bana geniş bir alan bırakıyor. Ellerim titriyor ve ayağa kalkmaya çalışsam bacaklarım ağırlığımı taşıyabilir mi bilmiyorum. Onun yerine burada oturuyorum, ağırlığımı koltuğun ince pütürlü kumaşına bastırıyorum, kapı kısmen aralıkken hafifçe ona doğru dönüyorum.

Kendimi neyin içine soktum ben?

"Yaralandın mı?" Sessizliğim üzerine devam ediyor.

"Hayır," diyorum alçak sesle ama motorunun gürültüsünden duyulacak kadar yüksek sesle. Işıklar bir spot ışığı gibi üzerimizde parlıyor ve onun taba rengi iş botlarındaki ve eski yıpranmış kot pantolonundaki yağ lekelerini görmemi sağlıyor. Henüz dizlerini geçemedim.

"Arabanız, kokusuna bakılırsa, çok fazla yağ yakıyor. Çalışabilir mi?"

"Hayır," diyorum tekrar, kollarım karnımın etrafını korumacı bir şekilde sararken içindeki boş içerik sallanıp duruyor. Şu anda kendimi fazlasıyla savunmasız ve açıkta hissediyorum ve bu durum rahatsızlığımı daha da artırıyor. En iyi günlerde ya da en iyi durumlarda bile erkeklerin yanında kendimi rahat hissetmiyorum ve bu kesinlikle onlardan biri değil.

Nefesinin altında ne olduğunu anlayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ve sonra "Hadi o zaman" diyor. Sert direktifleri tüylerimi ürpertiyor ve bunların kötü türden olup olmadığını çözemiyorum. Ama bana zarar verecek olsaydı, bunu çoktan yapmaz mıydı? Bilmiyorum. Tecavüzcülerin ve katillerin kurbanlarıyla nasıl bir yöntem izledikleri konusunda hiçbir fikrim yok.

"Nereye gidiyoruz?" Sesim, yapabileceğime inandığımdan daha fazla ağırlık taşıyor.

Koltuğumda arkama yaslanıyorum, gözlerim nihayet yukarıya doğru yolculuk yapıyor. Kot pantolonunun ya da botlarının aksine elleri temiz ve bakımlı. Yüzü karanlıkla örtülü, niyetim belli olsa da bunu düzeltmek için hiçbir şey yapmıyor. Yüzünü görmem konusundaki isteksizliği korku katsayımı sekize çıkarıyor. Parçalanmış olabilir ve bana da aynısını yapmaya hazırlanıyor olabilir. Teksas Testere Katliamı olabilir.

"Seni şehre götüreceğim," diyor, sanki akli başında mantıklı bir insan için çok açık olması gerekiyormuş gibi. Ama şu anda ne akli başında ne de mantıklı bir insanım. İki gündür neredeyse hiç durmadan araba kullanıyorum. Uyuduğum tek an, yirmi dört saat açık bir Wal-Mart'a girip arka tarafa park ederek birkaç saatliğine gözlerimi kapattığım andı.

Kasabaya. Beni kasabaya getirecek. Hangi şehirden bahsediyorsun? Las Vegas bir kasaba mı yoksa şehir mi? Ama beni kasabaya getirirse, bu muhtemelen vahşileştirme olmayacağı anlamına gelir, değil mi? *Ya da yalan söylüyor olabilir*, kafamın arkasındaki kız bana hatırlatıyor. Tanrım, bu durum berbat. Ona güvenmekten başka çarem yok.

Kesinlikle burada kalamam.

Lanet çölün ortasındayım.

"Tamam. Teşekkür ederim. Minnettar olurum." Sanki benim ondan çekindiğim kadar o da benden çekiniyormuş gibi bir adım daha geri çekiliyor. Ayağa kalktım, çakıllar ve kurumuş toprak binici çizmelerimin altında çıtırdıyordu. En azından uygun kıyafetler giymiştim. Başımı kaldırıp ona bakıyorum, sadece ağzını ve kirli sakallı çenesini görebiliyorum. Açılı çizgileri ve pürüzsüz dolgun dudakları da öyle, ama ya gerisi? "Sen, um..." Sertçe yutkunuyorum. "Kapüşonunuzu çıkarır mısınız?"

Bir kıkırdama çıkarıyor. "Deri Yüz falan olmadığımından emin olmak ister misin?" Ben de gülüyorum, ama bu garip ve ağırlığımı değiştirmeme neden oluyor, çünkü az önce düşüncelerimi aynen yansıttı. Tüyler ürpertici korku filmine kadar. Kapüşonunu geri çekiyor ve nefesim tamamen farklı bir nedenden dolayı kesiliyor. Çok güzel, bu adamın ne kadar erkeksi ve sert görüldüğü göz önüne alındığında komik görünüyor, ama saçma olsa bile aklıma gelen ilk kelime bu. "Tatmin oldun mu?"

Sadece ona bakıyorum. Güzel olmak güvenli olmak demek değildir.

Dudaklarının kenarlarında çarpık bir gülümseme beliriyor, elleri teslimiyetle havaya kalkıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum. Ama seni burada, en yakın kasabadan yirmi mil uzakta bırakamam." *Yirmi mi?* "Aslında şanslısın. Baraja gittikten sonra tesadüfen bu yoldan geçiyordum. Biraz dolaşmaya karar verdim ve eve çok uzun bir yoldan döndüm. İyi de oldu. Bir araba geçmeden bütün gece burada kalabilirdin."

Ne barajı? Hoover barajı gibi mi? Hangi cehennemdeyim ben?

"Şanslı," diye papağan gibi tekrarlıyorum, kelimenin ekşiliğini dilimde tadararak, çünkü bu kelimeyi daha önce kendimle ilgili olarak söylediğimi hiç sanmıyorum. Bu ironiye neredeyse gülesim geliyor. "Senin adın ne?" Gözlerinin içine bakarak soruyorum. Sanırım kahverengi olabilirler. Tam olarak söyleyemiyorum, ama bahse girdiğim şey bu. Saçları hafif karışık, tepede daha uzun ve yanlarda daha kısa. Bu ışıktaki zorlukla seçilebilen rengi, gözleri kadar koyu görünüyor. Güçlü ve keskin çenesi düzgün bir kirli sakalla kaplı. Tam olarak sakal değil, daha çok birkaç gündür tıraş olmaya zahmet etmemiş gibi.

O bir oduncu. Hem de seksi bir oduncu.

Gülümüyor ve dişleri mükemmel. Beyaz ve düz. Diğer sertliğiyle ilginç ve hoş bir çelişki. Ve o gülümseme. Vay canına. Garip bir nedenden dolayı beni rahatlatıyor. Sanki diş hijyeninin kalitesi ve muhteşem bir gülümsemeye sahip olması karakterinin bir göstergesiymiş gibi. Ben ne zaman bu aptal kız oldum?

"Jake," diyor, beni yavaşça, durgun bir şekilde süzüyor, gözleri yüzümü tekrar bulmadan önce her santimimi tarıyor. İfadesi değişiyor, yüzümün her bir özelliğinde gezinirken şüpheli ve temkinli bir hal alıyor. Beni tanıyıp tanımadığını merak ediyorum. Umarım tanımamıştır. Bir şekilde bundan şüpheliyim. Dünyanın bu kısmında tanındığımı hayal bile edemiyorum. "Senininki ne?"

Benim adım. İşte burada tereddüt ediyorum. Ona hangi ismi vereceğim? Kesinlikle gerçek ismimi değil. "Mia," diyorum, gözlerim onunkileri süzerken.

"Tamam, Mia. Neden orada saklamak istediğin her şeyi alıp beni takip etmiyorsun? Arabanı çekebilecek bir arkadaşım var ama pahalı olabilir."

Başımı sallıyorum ama cevap vermeye fırsat bulamadan kamyonetine doğru uzaklaşıyor, etkileyici silueti bir ışık halesiyle çerçeveleniyor. Zaman kaybetmeden arabaya geri dönüyorum, çalıntı arabamın yolcu koltuğuna uzanıp çantamı alıyorum.

Burada ihtiyacım olan başka bir şey var mı? Beni bu arabaya bağlayabilecek herhangi bir şey?

Nereden aldığın ve parmak izlerin dışında mı?

Nefesimin altında bir sürü küfür savuruyorum. Bu araba yapıldığı an, ben de olacağım. Ama bu adam arabayı çekebilecek birini tanıdığını söylüyor ve belki onlara arabayı elden çıkarmaları için para teklif edebilirim. Kimsenin haberi olmaz.

Bagaja doğru yürüyorum, açıyorum ve bavullarımı teker teker çıkarıp tozlu zemine bırakıyorum. Jake çoktan orada, beni bekliyor, farları arabamın arkasında parlıyor ve görmem için bir yol açıyor. Plakam da görülebiliyor ve bu beni içten içe ürpertiyor. Kalın harflerle yazılmış TEXAS kelimesi ve eyaletin resmi. Artık çok geç, diye iç geçiriyorum. Umarım o kadar da anlayışlı bir adam değildir.

Jake sözünü sakınmadan bavullarımdan birini benim için kaptı. Diğerini de **a r k a m d a** sürükleyerek peşinden gidiyorum, tekerlekler çatlamış toprağa takılıyor. Onun kamyonetiyle benim arabamın arasına giriyoruz ve sonra benim için yolcu tarafını açıyor. Bavulumu elimden kaptığı gibi zahmetsizce kaldırıyor ve diğeriyle birlikte yolcu tarafının arkasındaki küçük arka koltuğa fırlatıyor.

Etkileyici büyüklükteki eli koluma dokunmak için uzanıyor ve içgüdüsel olarak parmakları ateşten yapılmış gibi geri çekiliyorum.

"Dokunma bana," diye çıkıştım.

Elleri havada, kara gözleri kocaman. "Ben de tam kalkmana yardım edecektim."

"Özür dilerim. Sanırım üstesinden gelebilirim, teşekkür ederim," diyorum patlamamdan dolayı küçük bir suçluluk duygusu hissederek.

Kendimi temiz, serin taksiye atıyorum ve odunsu kolonya ile yeni araba kokusunu içime çekiyorum. Baştan çıkarıcı bir kombinasyon ve kendimi daha derin nefes alırken buluyorum. Bu kamyonet güzeldi. Koltukların yumuşak derisi, ahşap paneller ve teknoloji dolu devasa gösterge paneline bakarak tahmin etmem gerekirse pahalı.

Sonra aklıma geldi. Arabamı çeken adam, ben daha onunla anlaşılmadan bunu araştırabilir. Mümkün olduğunca uzağa gitmeliyim. Belki de kimseyi aramasa daha iyi olur. Arabayı burada, ıssız bir yerde bırakırsak.

"Arkadaşını aramana gerek yok. Arabayı burada bırakabiliriz. Sanırım bozuldu ve çok eski. Yakınlarda yeni bir tane alabileceğim bir yer var mı?" Riskli olacak ama başka ne seçeneğim var ki? Öte yandan, yetersiz bütçemle ne tür bir araba alabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok. Muhtemelen az önce bindiğimden daha iyi bir şey değildir.

Jake bana bakıyor. Uzun ve sert. Sanki beni anlamaya çalışıyor. Bu beni endişelendiriyor ve buradan çıkmak için sabırsızlandırıyor. Sanki gözleriyle içimi görebiliyormuş gibi hissediyorum ve pozisyonumu ya da bakışlarımı değiştirmemek için tüm çabamı harcıyorum. Kahverengi gözler konusunda haklıydım ama sıradan bir kahverengi değiller. Sıcak bir sütlü çikolata.

"Eğer arabayı burada bırakırsak, polis eninde sonunda onu alır." Bir tepki vermem için dikkatle beni izliyor ve kalbim göğsümde çılgınca çarpıyor olsa da, soğukkanlı maskemi korumak için elimden geleni yapıyorum. "Ve sabaha kadar hiçbir şey açık olmayacak."

Nefesim kesilirken gözlerim kapanıyor. Bir otobüse ya da trene binebilirim ama bu son çare ve bu gece bir tane bulabileceğimden şüpheliyim. "Burada sıkışıp kaldım," diye fısıldıyorum ondan çok kendime. "Neredeyim ben?" Bu noktada her şeyden çok meraktan soruyorum.

"Hangi yöne gittiğinize bağlı olarak Henderson ya da Boulder şehrinin hemen dışında," diyor ve kaşlarım çatılıyor. "Nevada," diye ekliyor.

Henderson, Nevada mı? Las Vegas'ın neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama hatırladığım son işaretler bunlardı. Kahretsin. Başım belada.

Şimdi ne yapacağım ben?

OceanofPDF.com

